

Není-li Benedikt XVI. jasným ničitelem Církve, pak stejně jako před ním Jan XXIII., Pavel VI. a Jan Pavel II. přinejmenším předsedá její destrukci. Aktuální kritika, zabývající se vynikajícím rozbořem poslední encykliky Benedikta XVI. od Fr. Petra Scotta (která je dostupná na angelqueen.org), klade ještě jednou zásadní otázku: byli si až dosud papežové vědomi toho, že za jejich zodpovědnosti probíhá destrukce? Jsou zhruba tři možné odpovědi.

Zaprvé: liberálové a modernisté popírají, že nějaká destrukce kdy probíhala, takže poslední papežové si samozřejmě nebyli a nejsou vědomi toho, že by byli ničiteli. Byli to dobří papežové, nemůžeme je obviňovat, ale jen následovat. Proti tomu zadruhé: sedevakantisté říkají, že tito papežové byli a jsou zodpovědní za devastaci Církve; že byli až příliš vzdělaní, až příliš znali předkoncilní Církev (koneckonců jsou to všichni starší muži) a že všichni skládali (ve dnech svého mládí) zastrašující protimodernistickou přísahu, než aby si nebyli vědomi destrukce, kterou způsobili. Nejenže je musíme obviňovat, ale ani je nemůžeme považovat za papeže, natož abychom je následovali.

Zatřetí: Stejně jako úsvit a soumrak nejsou protimluvem nebo nelogičností jen proto, že mísí noc a den, ale oba jsou jevy, které nastávají jednou každých dvacet čtyři hodin, tak pozice arcibiskupa Lefebvra a Bratrstva sv. Pia X. není protimluvem

jen proto, že je komplikovanější, protože spadá mezi relativně jednoduché pozice liberálů a sedevakantistů. Naopak je reálnější než obě předchozí, protože lépe koresponduje s komplikovanou skutečností těchto liberálních katolických papežů. (Arcibiskup Lefebvre říkal, že liberální katolík je chodící protimluv.)

Proti liberálům tato třetí pozice zastává názor, že za těchto papežů samozřejmě probíhala a probíhá destrukce, kterou se svým vzděláním, předkoncilními zkušenostmi a předepsanou Příisahou měli rozpoznávat lépe. Takže všem musí být vyčteno, že selhali ve své závažné odpovědnosti, i když přesnou míru zavinění zná jen Bůh sám.

Nicméně proti sedevakantistům je třeba v naší hluboce zkažené moderní době říci, že ačkoliv je slepota těchto papežů objektivně zaviněná, subjektivně může být více či méně upřímná. Například mladý Josef Ratzinger byl v poválečném německém semináři vystaven působení brilantních a bezpochyby charismatických modernistických profesorů, kteří ho učili, že tradiční Církev musí být ne-li zničena, tak alespoň změněna k nepoznání, aby vyhovovala modernímu člověku. A Josef Ratzinger tomu napotom pořád věřil: tradiční doktrína, tridentinská Církev a její předepsané Příisahy byly dobré, ba přímo vynikající ve své době, ale ta už je minulostí! Námitka: neučil Pius X. (v Lamentabili, odst. 58.) závazně, že Pravda se nemůže vyvíjet? Kardinál Ratzinger řekl, že i "Lamentabili" bylo vynikajícím učením: pro minulost!

Opět je třeba říci: Bůh sám je soudcem, který zná přesnou zodpovědnost mladého Josefa a jeho učitelů za to, že jeho mysl se chytila do pastí vyvíjející se pravdy, ale je jisté, že jakmile mysl jednou spadla do této pasti, tak se ven může dostat v současných životních podmínkách jen s velikými obtížemi. Dokud božské Varování a/či Trest nepročistí ono podmínky, liberálové budou setrvávat v závažném omylu, byť upřímně.

SSPX, pozor na tuto "upřímnost", která způsobuje, že blud vypadá krásně. Nejprve Pravda a žádné lži či dvojznačnosti, i kdyby se na nás náš zkažený svět sesypal jako supi. Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXII: 29. srpna 2009: Obrácení Ruska

Pozoruhodný, ale možný plán Nebes pro dnešní svět můžeme uhodnout, pokud pravoslavné křesťanství ožívá v Rusku způsobem, jaký mi popsal jeden Rus před několika dny v Londýně. Jeho popis odpovídá dojmu, který si z Ruska přivezl jeden můj americký přítel, který byl na návštěvě Petrohradu před několika lety: průměrný Rus má v sobě zřetelně víc duchovní jádro, než průměrný duchovně prázdný Západ'an. Má to spojitost s Naší Paní Fatimskou?

Onen Rus v Londýně mi řekl, že pravoslavná Církev v Rusku spíše následuje oživení pravoslaví mezi lidmi, než aby ho vedla. Návštěvnost na pravoslavné liturgii stoupla za poslední dva roky o polovinu a už nyní se 80% Rusů přinejmenším nazývá pravoslavnými, tj. věřícími. Všude vznikají nové farnosti. Bible jsou vyprodány, jakmile přijdou do prodeje.

Náboženská literatura kvete, zatímco atheistická propaganda odumírá. „Svatá Rus“ vstává z hrobu, do kterého se jí snažil pohřbít komunismus v letech 1917 až 1989.

Protože když se komunistické struktury sovětské "říše zla" (prezident Reagan) v roce 1989 zhroutily, Rusové se neobrátili pro ideologii, která měla nahradit komunismus, k západnímu liberalismu, ale ke svým národním a náboženským kořenům v ruském pravoslaví. Co vlastně mohl upadající Západ nabídnout ruským novým potřebám v devadesátých letech? V ekonomice ničení jejich bohatství kapitalistickými supy; v politice stále pokračující obkličování jejich hranic, které mělo zajistit trvalou globální hegemonii Spojených států tím, že vytvoří kruh vojenských základů, což je jeden, ne-li skutečný důvod, proč ničí okupace Iráku a Afghánistánu nikdy neskončí; v náboženství pokoncilní ekumenismus, protlačovaný na Východ, se kterým ruští duchovní nechťeli mít nic společného – naopak jsou si vědomi tradičního katolického hnutí a podporují ho.

Nicméně nepodléhejme iluzím: Ruské pravoslaví spojuje náboženství a vlastenectví do ne zcela dobré směsi a pravoslaví je stále schismatické, protože odmítá papežský primát, a heretické, protože odmítá řadu dogmat, takže Rusové potřebují být obráceni ke skutečně Všeobecné čili Katolické Církvi. Ale jestliže Naše Paní Fatimská vyvolila jejich zemi, aby byla zasvěcena jejímu Srdci, nemohlo to být proto, že Rusové jsou stále zlí komunisté, ale proto, že obrovské utrpení ruského lidu za 70 babylónských let komunistického zajetí vyvolává ze stále jsoucích náboženských hlubin „Svaté Rusi“ vzestup duchovní vitality, který by mohl zachránit pravou Církev, která v současné době vadne na Západě, kde církevní autorita možná má velké zástupy, ale málo víry, zatímco tradiční zbytek má pravou víru, ale málo co do počtu, a ještě méně co do autority?

Bůh sám ví, jak moc také Západní Církev potřebuje obrácení!

Může se stát, že Rusko prorazí obklíčení ve třetí světové válce, což povede k jeho okupaci Evropy, což konečně přiměje latinského papeže, aby zasvětil Rusko Srdci Naší Paní, jak ho o to dlouho marně žádala? Zachrání pak obnovená náboženská síla Ruska naši umdlévající katolickou autoritu a Tradici, jejíž Pravda ho následně očistí od jeho bludů? Jestliže ano, Bůh ještě jednou "zahrnul všechny v nevěru, aby se smíloval nade všemi. .. Jak nevyzpytatelné jsou soudy jeho a nevystihlé cesty jeho! Jemu sláva na věky. Amen." (Řím 11,32-36)

Katolíci hlavního proudu i Tradiční, modlete se ve svých srdcích za Zasvěcení Ruska Bolestnému a Neposkrvněnému Srdci Matky Boží, neboli Theotokos, jak je známa ve Východní Církvi. Kyrie Eleison.

Komentář Eleison CXIII: 5. září 2009: Obtížné diskuse II.
Londýn, Anglie

Jaký je nejlepší možný výsledek, ve který lze doufat, a jaký je nejhorší možný výsledek, kterého se lze obávat, v "naukových diskusích", které mají začít snad tento podzim v Římě mezi Církví hlavního proudu a Společností sv. Pia X.? V praxi je nauková propast mezi konciliarismem Říma a katolictvím Společnosti tak zásadní (může nebo nemůže se dva a dva rovnat čtyři a pět zároveň?), že "rozhovory" možná vůbec nezačnou. Nicméně za předpokladu, že představitelé Říma a Společnosti zasednou k jednomu stolu, v co lze doufat?

Bez ohromujícího zázraku od Boha, lidsky řečeno, není vůbec žádná naděje, že Římané opustí svou oddanost Druhému Vatikánskému koncilu, tomu Koncilu, jehož litera mísí náboženství Boha a člověka, zatímco jeho duchem je rozhodně

náboženství člověka. Po čtyřicet let už jsou duchovní, kteří ovládají Řím, oddáni přesvědčení, že náboženství Boha potřebuje přizpůsobení modernímu člověku, a nic nenaznačuje, že se hromadně chystají opustit svou smrtící "combinazione", spíše naopak. Viz např. poslední papežovu encyklika, Láska v pravdě.

Proto to nejlepší, v co lze doufat na straně Říma je to, že hrstka z nich bude pozitivně, pravděpodobně soukromě, reagovat na katolickou Pravdu, kterou jim předloží SSPX – mohou tak zachránit své duše! Na straně SSPX lze v nejlepším očekávat, že vydá svědectví o Pravdě na nejvyšší úrovni Církve, kde je to nejdůležitější, a i když to v těchto výšinách vykoná málo nebo vůbec žádné zjevné dobro, stále lze doufat, že otevřený záznam "diskusí", který bude poté prezentován všem katolíkům dobré vůle, může posílit jejich pochopení nauky, skrze kterou se katolíci stávají katolíky, posílit jejich zdravý katolický rozum v tom, že -- přirozeně i nadpřirozeně -- dva a dva jsou čtyři a nic jiného.

Čeho se naopak můžeme obávat je, že prvenství nauky bude zastřeno mezi krásami římského podzimu. "Kdo líhá s římskými psy se budí s purpurovými blechami," říká přísloví (které vymyslel jeden přítel.) Pokušení pro SSPX, zvláště když Řím mává zároveň klackem dalšího zavrhování a mrkví uznání před nosem stále opovrhovaného osla, bude přeplachtit naukovou propast a spokojit se s nějakou "praktickou dohodou", čímž SSPX, už tak dosti milé k Benediktovi XVI., například dostane právní status v Církvi hlavního proudu výměnou za přinejmenším tiché porozumění, aby přestala útočit na její konciliarismus.

Nicméně jakékoliv takové porozumění bude začátkem konce, ne obrany Pravdy, ale její obrany od SSPX, protože - jak

staromódní komunismus věděl - s katolíky se nikdy nemá bojovat v nauce, kde jsou katolíci nejsilnější. Jeho strategie byla raději nabídnout nějakou praktickou dohodu, při které katolíci pominou nauku a budou spolupracovat v činnosti s komunisty. Jak komunismus věděl, zbytek bude následovat...
Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXIV (13. září 2009) Sonáta pro kladívkový klavír

Hudba, historie a teologie jsou úzce propleteny, protože je jen jeden Bůh a všichni lidé Jím byli stvořeni, aby přicházeli k Němu. Historie uvádí jejich činy do vzájemné souvislosti podle toho, zda jsou k Němu či ne, zatímco hudba vyjadřuje harmonii či disharmonii v jejich duších, pokud jdou k Němu či ne. Beethovenova (1770-1827) hudba, rozdělíme-li ji do tří období, je jasnou ilustrací.

První období, obsahující poměrně klidná díla mistrovského učení u Mozarta (1756-1791) a Haydna (1732-1809) odpovídá posledním létům předrevoluční Evropy. Druhé období, obsahující většinu slavných a heroických děl, pro která je Beethoven nejvíce znám a milován, odpovídá šíření bouří a válek Francouzské revoluce po Evropě a mimo ni. Třetí období, obsahující hluboké, ale poněkud záhadné mistrovské kusy, odpovídá evropské snaze po Vídeňském kongresu (skončil 1815) obnovit starý předrevoluční pořádek na porevolučních základech: skutečná hádanka.

Jako Beethovenova Třetí symfonie, "Eroica" (1804), která prvně dává plný výraz jeho heroickému humanismu nového světa, byla klíčovou skladbou mezi prvním a druhým obdobím, tak jeho 29. klavírní sonáta, "Pro kladívkový klavír" (1818) byla klíčovou skladbou mezi druhým a třetím obdobím. Je to

mohutný kus, velebný, povznesený, obdivuhodný, leč podivně nelidský. První věta začíná dunící famfárou, která je následována bohatstvím myšlenek Expozice, přiosťující boj v Provedení a proměnlivá Repríza a znovu hrdinská coda; zcela typické jevy druhého období, i když v odlišném světě: harmonie jsou chladné, ne-li ledové, zatímco melodie je zřídka hřejivá či lyrická. Krátká druhá věta je sotva přátelštější: bodavé quasi-Scherzo, rachotivé quasi-Trio. Třetí věta, nejdelší pomalá Beethovenova věta vůbec, je hlubokým a takřka bezútešným nářkem, ve kterém okamžiky útěchy jen zvýrazňují převládající náladu zdánlivé beznaděje.

Zamyšlený úvod je nutný k přechodu k poslední větě Sonáty, normálně rychlé a povznášející, ale v tomto případě rychlé a ponuré: drsné hlavní téma je přepracováno, zpomaleno, obráceno naruby v následných nepříjemných epizodách třídlíne fugy. Hrubý nářek pomalé věty odpovídá hrubé energii v hudebním zápase brutálnější než hudebnější, s výjimkou jedné krátké melodické mezihry. Jako ve Velké fuze smyčcového kvartetu zde Beethoven nastiňuje moderní hudbu. Je to to skvělé, mohl by říci francouzský generál, ale není to hudba.

Beethoven sám sestoupil z tohoto Mount Everestu klavírních sonát, aby složil ve svých posledních letech některá ještě slavnější mistrovská díla, zejména Devátou Symfonii, ale ty jsou všechny jaksi zastíněny. Hrdinův jásot bez zábran druhého období je věcí minulosti. Je to jako kdyby se Beethoven zprvu slunil ve starém božím řádu, poté vykročil, aby dobyl lidské nezávislosti, ale nakonec byl dohnán k otázce: Co to vše znamenalo? Co to znamená učinit někoho nezávislým na Bohu? Horory moderní "hudby", nastíněné v Sonátě pro kladívkový klavír, jsou odpovědí. Bez Boha historie i hudba umírají. Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXV (19. září): Obtížné diskuse III.

Dvě námitky proti samému východisku možného brzkého vstupu SSPX do naukových diskusí s církevními autoritami v Římě pomáhají vymezit podstatu, účel a omezení všech takovýchto diskusí. První námitka říká, že o katolické nauce se nediskutuje. Druhá říká, že žádný katolík si nemůže troufnout diskutovat s pověřenci papeže, jako kdyby byl na stejné úrovni. Obě námitky platí za normálních okolností, ale dnešní okolnosti nejsou normální.

K první námitce: samozřejmě že neměnná a nezměnitelná katolická nauka není předmětem k diskusi. Problém je, že Druhý vatikánský koncil se pokusil změnit onu nauku. Například: smí, nebo musí katolický stát tolerovat veřejné praktikování nepravého náboženství? Katolická tradice říká "může", ale jen, aby se vyhnul většímu zlu nebo dosáhl většího dobra. Druhý vatikánský koncil říká "musí" za všech okolností. Ale pokud je Ježíš Kristus rozpoznatelně vtělený Bůh, nic jiného než "může" není pravdivé. Naopak kdyby "musí" bylo pravdivé, pak by Ježíš Kristus nutně nemohl být rozpoznatelný jako Bůh. "Může" a "musí" jsou tak daleko od sebe, jako že je Ježíš Kristus Bohem buď božskou podstatou, nebo lidskou volbou, tedy, mezi tím, že Ježíš je nebo není objektivně Bůh!

Leč autority současného Říma prohlašují, že nauka Druhého vatikánského koncilu nepředstavuje přelom v katolickém dogmatu, ale spíše jeho průběžný vývoj. Pokud tedy SSPX - nedej Bože - také neopustí katolické dogma, nejde s těmito autoritami o diskusi, zda je Ježíš Bůh, není to diskuse o katolické nauce, ale spíše naděje na přesvědčení těch představitelů Říma, kteří mají uši k slyšení, o tom, že nauka Druhého vatikánského koncilu je v závažném rozporu s katolickou naukou. V tomto ohledu, i když by byl úspěch

SSPX to dokázat minimální, stále je třeba vzít do úvahy, že to byla jeho povinnost svědčit o pravdě.

Ale představitelé Říma mohou odpovědět: "Reprezentujeme papeže. Jak se odvažujete troufnout si s námi diskutovat?" To je druhá námitka a pro všechny ty, kdo si myslí, že konciliární Řím je v Pravdě, se tato námitka zdá být platná. Ale je to Pravda, co tvoří Řím, a ne Řím, co tvoří pravdu. Náš Pán sám opakovaně prohlašuje v Evangeliu sv. Jana, že jeho nauka není jeho ale Otcova (např. Jan 7,16) Ale pokud změnit katolickou nauku není v Ježíšových silách, o kolik méně je to v silách jeho Náměstka, tj. v papežových? Pokud si tedy papež svou od Boha danou svobodnou vůlí zvolí opustit katolickou nauku, v takovém rozsahu odložil svůj papežský status, a jen v tom rozsahu - je stále papežem - klade sám sebe a/nebo své zástupce pod kohokoliv, kdo zůstává věrný k Nauce božského Pána.

Proto stejné postavení v diskusi, který papež odložil stranou v tém mří, v jaké se vzdálil od Pravdy, jakýkoliv katolík získává tím, že je Pravdě věren. Jak arcibiskup Lefebvre jednou skvěle řekl před římskými autoritami, které se ho tázaly na neshody s papežem Pavlem VI.: "Jsem to já, kdo by se měl tázat vás!" Stát za Pravdou Boha Otce je hrdost a pokora, povolání a sláva arcibiskupova malého SSPX. Pokud by diskuse s Římem znamenaly nejmenší nebezpečí, že SSPX se zpronevěří tomuto povolání, pak by se žádné diskuse neměly konat. Kyrie eleison.

KOMENTÁŘ ELEISON CXVI (26. září 2009) A KDYBY NĚKDY

... A kdyby se někdy nějaké rozhovory, které mají být vedeny mezi Římem a Společností sv. Pia X. zdály vést k nedoktrinální "praktické dohodě" mezi nimi, pak by všichni katolíci, kteří

chtějí spasit své duše, museli důkladně studovat "dohodu" -- zejména to, co je malými písmeny -- aby viděli, kdo v budoucnu bude jmenovat představeného nebo představené a jejich nástupce v Římě uznaném SSPX.

Ať už by měl jakýkoliv titul, který by se líbil oběma stranám: Generální představený, osobní prelát, nejvyšší mistr popravicí (osobnost vznešené hodnosti a titulu), jméno by nemělo žádnou důležitost. Velmi důležité by bylo, kdo by měl rozhodovat, a kdo jmenuje toho, kdo bude rozhodovat? Byl by jmenován papežem nebo Kongregací pro klérus, nebo nějakým římským úředníkem, nebo by pokračovalo jeho jmenování nezávisle na Římu zevnitř SSPX, jako je tomu teď, dvanáctiletou volbou 40 vedoucích kněží SSPX (další bude 2018)? Ale co by dala dohoda Římu, kdyby nedostal žádný vliv na jmenování vedení SSPX?

Dějiny katolické Církve jsou zaneřáděny příklady boje mezi přáteli a nepřáteli Boha -- obvykle vzájemně mezi státem a Církví, nyní už ne! -- o kontrolu nad jmenováním katolických biskupů. Protože jak všichni inteligentní přátelé či nepřátelé Církve dobře vědí, biskupové jsou klíčem k její budoucnosti. Jak říkával arcibiskup Lefebvre, navzdory všemu dnešnímu demokratickému nesmyslu, jsou to biskupové, kdo formuje katolický lid a nikoliv lid, kdo formuje biskupy.

Klasickým příkladem tohoto boje je napoleonský konkordát z roku 1801, kterým si nově zednářský francouzský stát zajistil, že získá významný stupeň moci nad výběrem biskupů ve francouzské Církvi. Okamžitě byli vyhozeni všichni předrevoluční biskupové, kteří byli stále příliš katoličtí, a Církve byla bezpečně na cestě k Druhému vatikánskému koncilu. Podobně když v roce 1905 zednáři přerušili spojení francouzského státu s Církví, aby ji mohli pronásledovat,

hrdinský papež Pius X. vytěžil z této nechtěné nové nezávislosti na státu to, že jmenoval a sám vysvětil pouhou hrsku devíti biskupů, jejichž silný katolicismus ale poděsil zednáře tak, že jakmile Pius X. zemřel, spěchali znovu vyjednat jisté opětné spojení Církve a státu, jen aby mohli obnovit vliv na jmenování francouzských biskupů -- a Druhý vatikánský koncil byl opět na cestě.

Tento vzor se opakoval v roce 1988, kdy pouze tatáž heroický víra a odvaha arcibiskupa Lefebvra zachránila SSPX tým, že vysvětil čtyři biskupy nezávisle na výslovném nedovolení koncilního Říma. Tytéž koncilní lišky se možná teď vzdávají, aby získali znovu moc nad čtyřmi „ošklivými káčátky“ ze SSPX a jejich možnými nezávislými následovníky – káčátka jsou lahodným pamlskem pro hladové lišky! Bůh žehnej o. Schmidbergerovi a biskupu Fellayovi a všem jejich následníkům, kteří udrží katolickou nezávislost na takovou dobu, než Řím nabude katolické mysli. Kyrie eleison.

KOMENTÁŘ ELEISON CXVII (3. října 2009): OMYL OHLEDNĚ MŠE

Zajímavou kritiku SSPX, převážně chybnou, ale trochu pravdivou, přednesl kardinál Castrillon Hoyo v interview, které poskytl před deseti dny jihu německým novinám (text je dostupný na internetu) (<http://www.sueddeutsche.de/politik/506/488899/text>, pozn. překl.) Řekl, že vůdcové SSPX, se kterými se setkal v roce 2000, na něj udělali dojem, že jsou upnuti na Novou Mši, jako by byla "zdrojem všeho zla na světě."

Reforma latinské liturgie Mše sv, která následovala po Druhém vatikánském koncilu (1962-1965), zjevně není odpovědná za všechno zlo ve světě, ale je zodpovědná za velmi mnoho zla v

moderním světě. Zprv, římskokatolické náboženství je jedním a jediným náboženstvím ustanoveným pravým Bohem, když jednou a jen jednou vzal na sebe lidskou přirozenost, před dvěma tisíci let, stávajíc se Bohočlověkem Ježíšem Kristem. Zadruhé, Kristovp krvavé sebeobětování na kříži, jediné schopná usmířit spravedlivý hněv Boží, vznícený současnou všeobecnou apostazí, zachovává toto usmíření jen skrze nekrvavé zpřítomnění této Oběti v pravé Oběti Mše sv. Zatřetí, starobylý latinský ritus Mše sv., jehož základní části sahají k počátkům Církve, byl významně změněn po Druhém Vatikánském koncilu Pavlem VI. způsobem, o kterém on sám řekl svému příteli Jeanu Guitttonovi, že byl utvořen, aby potěšil protestanty.

Ale jméno protestantů pochází z jejich protestu proti Katolictví. To je důvod, proč ritus Mše sv., reformovaný "v duchu Druhého Vatikánského koncilu", závažně zmenšuje vyjádření základních katolických pravd: po řadě: 1/ Přepodstatnění chleba a vína, které činí 2/ Oběť Mše sv., dále ustanovené 3/ obětující kněžstvo, vše 4/ na přímmluvu Blahoslavené Matky Boží. Ve skutečnosti je celá starobylá latinská liturgie kompletním vyjádřením katolické nauky.

Pokud chození na Mši sv. a ne četba knih a návštěvy přednášek je tím, čím v prvé řadě nasává velký počet praktikujících katolíků tyto nauky a uplatňuje ve skutečném životě, pokud je to tím, že jednají jako světlo světa proti bludu a sůl země proti zkaženosti, pak je to malým zázrakem, když tento svět je v takovém zmatku a nemorálnosti. "Zničme Mši a zničme Církev," řekl Luther, "Svět by se spíše obešel bez světla slunce, než bez Oběti Mše sv.," řekl Padre Pio.

To je důvod, proč naléhavou prioritou při založení SSPX k formování kněží bylo zachránit Latinský ritus Mše sv. Díky

Bohu, pomalu ale jistě si nachází cestu zpět do Církve hlavního proudu (což by neudělala pod Antikristem). Ale Společnost arcibiskupa Lefebvra musí zachránit celou doktrinní podporu této Mše sv. před obětmi a pachateli Druhého Vatikánského koncilu, stále pevně usazenými v Římě. Musíme se mnoho modlit za "naukové diskuse", které se mají zahájit tento měsíc mezi Římem a SSPX. Kyrie eleison.

KOMENTÁŘ ELEISON CXVIII (10. října 2009): NEVĚŘÍCÍ EVROPA

Ubohé Irsko! Ubohá Evropa! Pouze před 16 měsíci lid Irska hlasoval v národním referendu proti Lisabonské smlouvě (2007), která by pevněji vtáhla Irsko do Evropské unie (EU), ale toto „Ne“ lidu Irska nebylo rozhodnutí, které chtěli politikové Irska a Evropy. Takže učinili několik ústupků, vynutili nové referendum a získali minulý týden výsledek hlasování, který potřebovali. Nyní je volná cesta pro masivní reformu, která posílí rozhodování v Bruselu a zvětší centrální moc Evropské komise na úkor schopnosti všech členských států vetovat její rozhodnutí.

Zdá se, že více než třetina oprávněných irských voličů zřejmě zvolila minulý týden materiální blahobyť a konzum, který byl neznám v Irsku, dříve než se v roce 1973 připojilo k EU. Je to opak k dr. Salazarovi, zbožnému katolickému vůdci Portugalska v letech 1932 až 1968. Věda, že život, politika a dokonce ekonomie nejsou právě laciné lety k zlatým plážím, upřednostnil pro svou zemi „chudobu, ale nezávislost“, především na mezinárodních bankéřích. Jejich mrzká média ocejovala ho jako „fašistického diktátora“, ale portugalský lid ho s radostí následoval, protože tu bylo oživení jeho katolické zbožnosti v souvislosti s Fatimou (1917, které v první řadě přivedlo Salazara k moci.

Avšak pouze 16 let poté co zemřel, připojilo se Portugalsko k EU. Skutečně se zdá být neúprosný vpřed postupující pochod nepřátel Boha v dnešním světě. Každý pokus odporovat jejich nahánění směrem k Antikristu se podobá stále více obrazu hradu z písku, jenž vzdoruje přicházejícímu přílivu. Když je dobře postaven jako Salazarovo Portugalsko, chvíli trvá, ale popřejte mu ještě chvíli a také zmizí pod vlnami valícími se přes něj. Tak celá Evropa se uzavírá do bezbožného Nového světového řádu kvůli fotbalu a dovolené na plážích!

Ubohá Evropa! Jestliže někdo chce vědět, co se opravdu děje uvnitř stále mocnější evropské vlády v Bruselu, „za zdáním a pozlátkem a lavinou publikací sdělujících nám, jak ta EU je báječná a nepostradatelná“, měl by na info@stewardspress.co.uk objednat krátkou a dobře napsanou knížku „Brussels Laid Bare“ („Odhalený Brusel“) od paní Marty Andreasen, členky Evropského parlamentu. Byla najata EE, aby od ledna 2002 pracovala jako hlavní účetní odpovědný za celý rozpočet EU. Sděluje, jak hned poté narazila na takové špatné hospodaření EU prováděné ve velkém měřítku, že profesionálně nemohla pokračovat. Byla rychle izolována a diskreditována a během pěti měsíců byla vyhozena, protože se snažila dělat řádně svou práci.

Z přímé zkušenosti píše, že Brusel je zvláštní vrstva vlády, „nezákonná, zkažená, nesprávná, nedemokratická, byrokratická, přeregulovaná a nakonec nefungující“. To připisuje tomu, že v EU prakticky není žádná zodpovědnost. Zda ji napadlo, že v EU mohou být skrytí mistři, kteří jasně chtějí mít zkorumpované služebníky, spíše snadněji manipulovatelné? V její knize není žádná stopa po takovém podezření. Dosvědčuje své rozhodnutí dále bojovat jako členka Evropského parlamentu. Běda, Evropa bez víry si sotva už

zaslouží její charakter, a jestliže bude dále bojovat, jedním či jiným způsobem riskuje, že bude zaplavena vlnami, kvůli svým dětem, bude-li to nutné.

Kyrie eleison.

KOMENTÁŘ ELEISON CXIX (17. října 2009):

Po mé asi čtyřicetileté nepřítomnosti v londýnském Opera House bylo nádherné, že mi mí přátelé minulý týden nabídli lístek na Wagnerovu "Tristana a Isoldu". Určitě mi to přineslo příjemný večer, ale! ta moderní inscenace! Klasici minulých let jsou jedna věc. Jejich inscenace na jevišti dnes může být zcela jinou věcí!

Klasika jako "Tristan a Isolda", která byla inscenována poprvé v roce 1865, se klasikou stane tím, že se jí podaří vyjádřit lidské problémy a jejich řešení, které náleží všem dobám. Nikdy například nebyly vášně romantické lásky mezi mužem a ženou tak dovedně a mocně vyjádřeny, jako v hudebním dramatu "Tristan". Ale vždycky, když se inscenuje klasické drama, jeho režie může zjevně náležet jen době inscenace. Takže klasika záleží sama o sobě na autorovi, ale její inscenace na režisérovi a na tom, jak rozumí klasice, kterou režíruje.

Wagner může být nazván otcem moderní hudby, zejména skrze revoluci, kterou přinesly chromatické harmonie "Tristana", stále se proměňující. Nikdo nemůže říct, že Wagner není moderní. Ale co současná inscenace "Tristana" v Covent Garden předvádí, je obrovská vzdálenost mezi dobou Wagnerovou a naší. Režisér neměl buď žádné pochopení nebo žádný ohled na Wagnerův text, jak mohou ukázat dva příklady:

ve třetím jednání, když se Kurwenal má dívat na moře po Isoldině lodi, je ukázán, jak se dívá pořád na Tristana. Naproti tomu když se Isolda nakonec přiřítí, aby našla Tristana umírat, Wagnerův text samozřejmě popisuje, jak hledá poslední známky života, ale režizér ji nechává na zemi, jak se k němu obrací zády! Toto křiklavé znásilnění původního textu a zdravého rozumu probíhá představením od začátku do konce.

Co si režisér myslel, že dělá? To bych rád věděl. Buď neměl zdravý rozum, nebo, měl-li jaký, svévolně se mu postavil na odpor. Co hůře, Royal Opera House mu asi královsky zaplatil, aby to udělal, protože usoudil, že současným návštěvníkům se bude líbit tato vyzývavost. Člověk si vzpomene na Picassa, který říkal, že ví, že jeho umění je nesmysl, ale že také ví, že to je to, co lidé chtějí. Skutečně, publikum z minulého týdne, které mělo vypískat takový nesmysl z jeviště, místo toho poddajně poslouchalo a vřele aplaudovalo. V celém dnešním Německu, pokud se nemýlím, jsou klasická provedení Wagnerových oper vzácná.

Člověk se musí ptát, co se to děje zdravému rozumu? Kam směřuje současné publikum? Jak dlouho můžou přežít lidé, kteří mají potěšení z milenců, kteří se sobě obrací zády? Námitka: je to jen divadlo. Odpověď: divadlo nastavuje zrcadlo společnosti. Závěr: společnost dnes nemá zdravý rozum, nebo to málo, co stále má, podupává. Protože zdravý rozum je smysl pro skutečnost, taková společnost nemůže přežít.

Kyrie eleison.

Akord z "Tristana"

Objektivní struktura lidské duše odpovídá objektivní struktura hudby. Oboje může být narušeno lidskými odporujícími rozhodnutími lidí, ale subjektivní svobodná vůle nemůže změnit tyto struktury, ani to, že si vzájemně odpovídají. Není to snad podle zdravého rozumu, že se přívětivá hudba pouští do supermarketů, aby přiměla ženy k nákupu, zatímco burcující hudba se hraje v armádě, aby přiměla muže pochodovat? Obchod a boj jsou aktivity příliš skutečné, než aby fantasiím liberalismu povolily zasahovat.

Ale liberálové fantazírují. Právě tak určitě současná produkce Tristana a Isoldy v Covent Garden, snažící se "dekonstruovat" Wagnerovo mistrovské dílo, jak byla popsána v "Komentáři Eleison" minulý týden. Nicméně dvoustránkový článek v programu poznamenává, že tatáž inscenace brilantně ilustruje objektivní korespondenci mezi druhy hudby a druhy lidské reakce. Přál bych si, abych ho mohl citovat celý, ale nebojte se technických detailů, čtenáři, protože toto je přesně to, co to dokáže.

Článek pochází z knihy "Vorhang auf" (Opona vzhůru) od současného německého dirigenta, Inga Metzmachera. Zabývá se slavným akordem z Tristana, který se poprvé objevuje ve třetím taktu předehry. Tento akord sestává z tritonu (zvětšená kvarta) F a H a nad tím v kvartě Dis1 a Gis1. V tomto akordu, říká, je obrovské vnitřní napětí toužící po rozřešení, ale pokaždé ze čtyř míst, kde se tento akord objeví v prvních 14 taktech předehry, přeměňuje se jen v dominantní septimu, která je sama nerozřešeným akordem volajícím po řešení. A když se dosáhne posledního stabilního akordu v 18. taktu, je okamžitě destabilizován basovou notou, která stoupne o půl tónu o takt dále, a tak dál.

Půltóny jsou ve skutečnosti klíčem, říká Metzmacher, k novému hramonickému systému, který Wagner vymyslel v "Tristanovi", aby zobrazil bezmeznou touhu romantické lásky. Půltónový systém pracuje jako virus -- žádný zvuk před ním není bezpečný a žádná nota si nemůže být jista, že nebude posunuta vzhůru nebo dolů." Akordy jsou tedy nepřetržitě porušovány, opravovány a znovu porušovány, sestavují neúprosnou řadu stavu neuvolněného napětí, která odpovídá v hudbě touze milenců po sobě, když "roste neměřitelně jako důsledek nemožnosti toho, že někdy dojde naplnění."

Ale Metzmacher ukazuje, jakou cenu za to musí platit: hudba postavená na systému tónin, strukturovaná soustava půltónů a celých tónů, "bere svou živou sílu ze schopnosti dát nám pocit, že jsme doma v určité tónině." Naproti tomu v Tristanově systému "si nikdy nemůžeme být jisti, že nějaký jistý pocit není ve skutečnosti podvod." Právě Tistanův akord "vyznačuje bod zvratu v historii nejen hudby, ale i lidstva." Metzmacher by dobře rozuměl starému čínskému přísloví: "Když se změní styl hudby, hradby města se otřesou."

Možná jako Tristan podvrátil tonální hudbu, tak tento režisér v Covent Garden pokusil podvrátit Tristana. Kde tato dekonstrukce života a hudby skončí? V pravém slavení Mše sv.!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXXII (7. listopadu 2009): Frankfurtská škola

Cenné poučení pro všechny přátele a milovníky "Západní

civilizace" může být získáno z analýzy levicových tendencí v USA v 60. letech od kalifornského profesora psychologie, která je dostupná na

<http://www.theoccidentalobserver.net/articles/MacDonald-WheatlandII.html> Professor Kevin MacDonald zde přezkoumává kritiku masové kultury v knize "Frankfurtská škola v exilu".

Frankfurtská škola by měla být mnohem lépe známa. Byla to malá, ale vysoce vlivná skupina nekřesťanských intelektuálů, kteří, když Hitler se dostal k moci, utekli z Německa do USA, kde ve spojení s podobně smýšlející skupinou newyorských trockistů pokračovali ve vykonávání vlivu zcela nepoměrného k jejich počtu. Protože cítili hluboké odcizení od "tradiční angloamerické kultury", říká MacDonald, vedli s ní válku tím, že podporovali jednotlivce proti rodině, multikulturalismus proti vůdcovství bílých a modernismus proti tradici ve všech oblastech, zejména v umění. Touha Theodora Adorna po socialistické revoluci vedla ho k tomu, že přál modernistické hudbě, která nechávala cit posluchače neuspokojený a narušený -- hudbě, která se vědomě vyhýbala harmonii a předvídatelnosti. Frankfurtská škola chtěla "konec řádu, který zrodil sonátu."

Frankfurtská škola opovrhovala nedostatkem touhy Američanů po Revoluci a vinila z ní národní "pasivitu, zavírání očí a konformismus," říká profesor, a "pozdně kapitalistické" řízení masové kultury, například konzervativními organizacemi, vnucujícími Hollywoodu morální standardy. Ale když v šedesátých letech sami dosáhli vlády nad medií, universitami a politikou, úplně využili masové kultury a Hollywoodu a pokračujícího spánku podobnému stavu národa, aby ho otočili doleva. Profesor nařiká nad následujícím ničemným útokem na "bílé zájmy", "bílou identitu" a na "tradiční lid a kulturu

Západu."

Profesor má v několika bodech pravdu. Například válka není především mezi kapitalismem a komunismem, jak si levičáci původně mysleli a jak si stále myslí mnoho Američanů.

Hmotné pohodlí ukolébalo Američany ke spánku, po šedesátých letech stejně jako před nimi. Také Hollywood a kultura hrají velkou roli ve formování myslí a mas (což je důvod, proč se Komentáře Eleison častov zabývají kulturními tématy") Také tu existuje malá skupina, uvědomělá a rozhodná, velmi vlivných nepřátel tradiční západní kultury.

Nicméně aby bránil zájmy bílých, musel by profesor jít o kus dál za tyto zájmy jako takové. Skutečný problém je náboženský. Proč toho měli bílí Evropané vůbec tolik, co mohli dávat? Protože po celá staletí spolupracovali s Boží milostí, aby co nejlépe těžili z katolické víry. Proč tato malá skupina levičáků tak nenávidí "západní kulturu"? Protože v ní stále trvají zbytky Víry. A proč se stala tato malá skupina tak vlivnou v šedesátých letech a dále? Protože na Druhém vatikánském koncilu titíž "bílí" nesli hlavní zodpovědnost za zradu katolických představitelů na Víře, která se na koncilu odehrála. Dnešní triumf levičáků není nic více a nic méně než spravedlivý Boží trest.

Profesore, vy nespíte. Tak hned sáhněte po Růženci!
Kyrie eleison.

Komentáře eleison CXXI (1. listopadu 2009): Platní biskupové?

Pozoruhodné potvrzení vyvážené pozice Společnosti sv. Pia X.

v otázce platnosti svátostí Novocírkve se objevilo minulý týden v bulletinu bojující Gálie "Courrier de Tychique" . Ze "spolehlivého zdroje" se ukazuje, že zednářství, dávný nepřítel Církve, plánovalo Koncilní revoluci, aby zneplatnilo katolické svátosti nikoliv změnou jejich formy, čímž by se staly automaticky neplatnými, ale spíše dvojznačností jejich ritu jako celku, aby tak nakonec podkopalo nutný svátostný úmysl vysluhovatele.

Tímto "spolehlivým zdrojem" je Francouz, který slyšel přímo od ctihodného starého kněze něco z toho, co Kardinál Lienart vyznal na smrtelné posteli knězi. Bez pochyby v obavě z Pekla žádal kardinál onoho kněze, aby to vyjevil světu, a tak ho zprostil zpovědního tajemství. Tento kněz byl od toho okamžiku na veřejnosti diskrétní, ale v soukromí byl otevřenější v tom, co mu kardinál odhalil o tříbodovém plánu zednářství na zničení Církve. Poté co v mladistvém věku sedmnácti let vstoupil do zednářství, mu dobře posloužil, když pouze dva dny po zahájení II. Vatikánského koncilu jej vytrhl ze směru tím, že požadoval, aby pečlivě připravené tradiční dokumenty byly vcelku zamítnuty.

Podle kardinála byl první cíl zednářství na koncilu pokazit Mši tím, že se změní rítus tak, aby podkopal nakonec celebrantův úmysl "činit to, co Církev činí". Postupně měl rítus přivést kněze a podobně laiky k tomu, aby mši brali spíš jako "památku" nebo "posvátnou hostinu" než jako smírnou oběť. Druhým cílem bylo narušit apoštolskou poslušnost novým ritem svěcení, který by časem podkopal biskupskou moc světit, novou formou ne automaticky zneplatňující, ale dostatečně dvojznačnou, aby zasila pochyby, zatímco by právě tak nový rítus jako celek postupně rozpouštěl svátostný úmysl světicího

biskupa. To by přineslo výhodu toho, že by apoštolská poslušnost byla přerušena tak jemně, že by si toho ani nikdo nevšiml. Není to přesně to, čeho se mnoho věřících katolíků nyní obává?

V každém případě dnešní novocírkevní rity Mše a biskupského svěcení odpovídají přesně zednářskému plánu, jak ho vyznal kardinál. Vždycky poté, co byly tyto rity zavedeny na konci let šedesátých a na začátku let sedmdesátých, mnoho opravdových katolíků odmítlo věřit, že by mohly být užity platně. Bohužel, že nejsou automaticky neplatné (o co jednodušší by to bylo). Jsou horší. Jejich svátostná forma je dostatečně katolická na to, aby přesvědčila mnoho celebrantů, že mohou být platně použita, ale jako celek jsou utvořeny tak dvojznačně a tak sugestivně k nekatolické interpretaci, aby zneplatnily svátosti po čase narušením úmyslu kteréhokoliv celebranta buď příliš poslušného nebo nedostatečně pozorného či málo se modlícího.

Tudíž rity platné dost na to, aby byly přijaty skoro všemi katolíky za krátký čas, ale dvojznačné natolik, aby nakonec zneplatnily svátosti, to je past satansky důmyslná. Aby se tomu katolíci vyhnuli, musí se stranit veškerého kontaktu s těmito rity, ale na druhé straně nesmí zdiskreditovat své zdravé katolické instinkty přehnanými teologickými obviněním, která se vzdalují od zdravé katolické Nauky. Není to vždy snadná rovnováha k udržení.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXXIII. (14. listopadu 2009):
Znovuobjevené ženství

Když je opevněné město obleženo a nepřítel setrvale napadá

jednu část hradeb, měšťané musí onu část hradeb stále bránit. Nepřítel lidstva, Satan, dnes stále napadá opravdové ženství, protože bez pravých žen nemohou být žádné pravé matky, žádný pravý rodinný život, žádné opravdu šťastné děti a konečně žádné skutečně lidské bytosti. Přál bych si, abych tu mohl citovat úplné svědectví další bývalé feministky, která mi před několika měsíci napsala, aby mi poděkovala, za -- jak to dnes vidí -- "potvrzení a podporu naší pravé přirozenosti žen." Následující je hodně zkrácený souhrn jejího klasického dopisu.

Narodila jsem se v půli šedesátých let a měla jsem násilného a hrubého otce, a tak mi vždy potom chyběla postava otce. Po té, co zemřel, když mi bylo 14, odmítla jsem katolickou víru a opustila Církev -- je těžké věřit v milujícího Boha, když vás nemilují vlastní rodiče. Mimo Církev jsem přijala radikální feminismus a pohanství a začala jsem nenávidět dámské šaty, protože mi byly líčeny jako nižší forma oblékání než to, co nosili chlapci. Divila jsem se, kde jsem vzala myšlenku, že ženy jsou slabé? Nyní rozumím, že ženy vůbec nejsou slabé, ale jsou silné jiným způsobem, než muži.

Šla jsem na vysokou školu rozhodnuta dokázat, že můžu dělat cokoli, co muž, ale v dalších sedmi letech jsem si jako policejní důstojnice uvědomila, že agresivita a dominance potřebná pro tuto práci mi přirozeně nebyla dána, a že nikdy nemohu být fyzicky tak silná jako muži. Tak jsem zaměřovala jakoukoliv známku ženství v sobě za slabost. Ve stejné době jsem jako radikální feministka nenáviděla muže a chtěla jsem, abych žádného nepotřebovala, a kvůli všem feministickým hloupým řečem jsem se málem nikdy nevdala. Ale kolem pětaticítky jsem si uvědomila, že riskuji, že budu sama po celý zbytek mého života, a tak jsem se rozhodla jít na schůzku. Brzy potom jsem potkala svého budoucího muže.

Když mě žádal, abych nosila šaty, protože je to atraktivnější, vybuchla jsem! Nicméně jsem to udělala, jen abych ho potěšila. Potom se mé chování pomalu měnilo a jak jsem začala jednat a cítit se více a více žensky, zjistila jsem, že se ráda cítím žensky, protože mi to připadalo přirozené. Když jsem se po nějakém čase vdala, moje priority se změnily a chtěla jsem velice zůstat doma. V práci mohu být asertivní, ale netěší mě to. Nyní rozumím, že je pro mě jako pro ženu normální, abych dávala přednost tomu nebýt vedoucí, protože tak mě Bůh stvořil. Strávila jsem celý profesní život tím, že jsem chtěla soupeřit s muži a být jako muži, a to způsobilo nešťastnost a pocit selhání, protože ať jsem se snažila, co jsem mohla, nejsem jako muži a nikdy nebudu, protože mužem nejsem.

Byla to láska mého muže, která mi umožnila, abych se po 26 letech vrátila do Církve, i když jsem kopala a křičela, ale Bůh volal! Tam jsem našla všechno poněkud odlišné od toho, co jsem si pamatovala, a začala jsem nesouhlasit s Církví ve všech otázkách týkajících se žen. Ale jak jsem více četla, otevřely se mi oči a uvědomila jsem si mimo jiné, jak způsob mého odívání utváří mé pocity a dokonce mou osobnost. Když nosím šaty a sukně, cítím se jemně a žensky, přirozeněji. Moje pokračující vzdělávání ve věcech církevního učení o roli žen, do kterého patří i "Dopisy od rektora", mi pomohlo, abych získala úctu k sobě jako k ženě a ne pseudomuži. Je to ke škodě pro všechny, že feminismus tak pronikl do naší kultury. (Konec svědectví.)

Blahoslavená Matko Boží, prosím vypros pro nás mužné muže, bez kterých bychom sotva měli ženské ženy. Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXIV (21. listopadu 2009): Jedinečné provinění

Abych ještě jednou zvýraznil jedinečné provinění Druhého vatikánského koncilu (1962-65), nezdají se mi dva týdny příliš mnoho, abych odpověděl na rozumnou námitku čtenáře proti argumentu komentářů Eleison před třemi týdny (31. října). Argument tohoto komentáře tvrdil, že svátostné rity Novocírkeve, zavedené v důsledku koncilu, jsou té povahy, aby v delším čase zneplatnily svátosti Církve, protože byly svou dvojznačností navrženy tak, aby narušily svátostný úmysl vysluhovatele, bez kterého žádná svátost nemůže být.

Čtenář namítl klasické učení Církve, že osobní nedostatek vysluhovatele svátostí, dokonce i nedostatek víry, může být napraven vírou Církve, v jejímž jméně je svátost vysluhována (srov. Summa Theologiae III q. 64 a. 9 ad 1). K tomu je klasickým příkladem žid, který nemá vůbec žádnou katolickou víru, ale může nehledě na to platně pokřtít umírajícího přítele, pokud tento žid ví, že Církev něco dělá, když křtí, a chce udělat tu věc, kterou Církev dělá. Tento úmysl činit to, co Církev činí, ukáže tím, že vysloví slova a provede činnost, předepsanou v církevním ritu křtu.

A proto, argumentoval náš čtenář, Novocírkev možná narušila katolickou víru vysluhovatele, ale Věčná Církev nahradí jakýkoliv nedostatek jeho víry a svátosti, které vysluhuje, budou stále platné. Na což je první část odpovědi, že kdyby novocírkevní svátostný ritus napadl jen vysluhovatelovu víru, námitka by byla platná, ale pokud také podkopává jeho svátostný úmysl, nebude vůbec žádná svátost.

Jiný klasický příklad věc vyjasní. Aby voda tekla kovovou trubicou, není důležité, zda je trubka ze zlata či olova, ale aby

voda každopádně tekla, musí být připojena ke kohoutku. Voda je svátostná milost. Kohoutek je hlavní zdroj této milosti: Bůh sám. Trubka je nástrojní zdroj, jmenovitě svátostný vysluhovatel, jehož konáním teče milost svátosti od Boha. Zlato nebo olovo je osobní svatost nebo zkaženost vysluhovatele. Tedy platnost svátostí nezávisí na osobní víře či nevěře vysluhovatele, ale závisí, pokud jde o něj, na jeho spojení s hlavním zdrojem svátostné milosti, Bohem.

Toto spojení uskutečňuje právě úmyslem v provádění svátosti dělat to, co Církev dělá. Protože tímto úmyslem činí sebe nástrojem v rukou Božích, aby Bůh skrze něj mohl vylít svou svátostnou milost. Bez tohoto svátostného úmyslu jeho víra může být zlatá nebo olověná, ale je odpojen od kohoutku. Na příští týden zbývá ukázat, jak byl Druhý vatikánský koncil zamýšlen a jak snadno může narušit nejen vysluhovatelovu víru, ale také svátostný úmysl, který by měl mít.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXXV (28. listopadu 2009): Jedinečné provinění II.

Komentář Eleison z minulého týdne sliboval ukázat, že byl Druhý vatikánský koncil zamýšlen, aby zneplatnil svátosti Církve zavedením svátostných ritů, jejichž úmyslná dvojznačnost v delším čase ("po 50 letech", řekl kardinál Lienart na smrtelné posteli) naruší nezbytný svátostný úmysl vysluhovatele. Ale Druhý vatikánský koncil bude muset počkat až do dalšího týdne. Tento týden se musíme blíže podívat na mechanismus lidského úmyslu, abychom porozuměli, jak svátostný vysluhovatel musí mít ve své hlavě zásadně zdravou představu o tom, co je Církev a co činí.

Když člověk něco zamýšlí, nebo zamýšlí dosáhnout nějakého cíle, musí předtím mít v hlavě představu cíle, který chce dosáhnout. Ve skutečnosti nikdo nemůže jít za určitým cílem, aniž by měl prve ve své hlavě jeho představu, a může jít za tímto cílem jen skrze představu, kterou o něm má. Ale představy v jeho hlavě mohou nebo nemusí odpovídat skutečnosti mimo jeho hlavu. Pokud jeho představa odpovídá skutečnosti, může cíle dosáhnout. Neodpovídá-li, může dosáhnout své představy, ale nemůže dosáhnout svého cíle.

Vezměme například otce rodiny, který zamýšlí učinit šťastnými své děti, ale jehož představa, jak to udělat, je uvolnit doma veškerou disciplínu. Ale běda, nepřítomnost disciplíny způsobuje, že děti jsou nešťastné, nikoliv šťastné, takže když otec uvolní disciplínu, dosáhne jejího uvolnění, ale ne štěstí dětí. Dosáhl své představy, ale ne skutečnosti, protože jeho představa byla odpojena od skutečnosti.

Proto, aby svátost byla platná, vysluhovatel (biskup, kněz, laik) musí zamýšlet "dělat to, co Církev dělá", jak bylo vysvětleno minulý týden, aby dal své zprostředkující konání jako nástroj prvotnímu konání Boha, jediného zdroje veškeré svátostné milosti. Takže před tím, než vysluhuje svátost, musí mít představu o tom, "co Církev dělá", což vyžaduje, aby měl předem představu o tom, co Církev je. Neodpovídají-li pak jeho představy o tom, co Církev je a co činí, katolické skutečnosti, jak může zamýšlet dělat to, co pravá Církev dělá, a jak může vysluhovat pravé svátosti? Pokud si skutečně myslí, že Církev je jakýsi druh Klubu pro věřící v to, že je třeba být milými, že Mše je jejich společenský piknik a křest je ritus uvedení do jejich Klubu, může dosáhnout pikniku a zasvěcení, ale ne katolické Mše nebo Křtu.

Nyní by někdo mohl namítnout, že má implicitní úmysl dělat "co Církev činí a vždy činila," ale svátostný úmysl může zůstat nejistý. Například, od doby "hermeneutiky kontinuity" Novocírkev tu nemá být interpretován žádný přelom mezi katolickou Církví a Novocírkví, mezi Mši a piknikem; musí to být vše interpretováno pouze jako harmonický vývoj. Takže úmysl slavit Mši vylučující piknik nebo úmysl užít si pikniku vylučující Mši jsou prý oba tatáž intence Mšikniku! Taková "hermeneutika" může smířit všechny věci, které jsou ve skutečnosti nesmiřitelné. Ale jak může někdo s takovou hermeneutikou ve své hlavě učinit ve skutečnosti platné svátosti? Jak říkají Američané: "No tedy!" Bůh sám ví.

To je důvod, proč je v Církvi takřka beznadějně zmatení. Co přivede církevní představené zpět k tomu, že kočky jsou kočky a ne psi, a že psi jsou psi a ne kočky? Pohroma!

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXVI (5. prosince 2009) Jedinečné provinění III

Aby byla katolická svátost platně vysluhována, musí mít vysluhovatel úmysl "činit to, co Církev činí" (EC 124). Tento úmysl vyžaduje, aby měl přinejmenším správnou představu o tom, co Církev je a co činí (EC125). Nyní zbývá ukázat, že Druhý vatikánský koncil podkopal onen úmysl narušením této představy, a to takovým způsobem, jakým nikdy v dějinách Církev nemohl být narušen.

To proto, že Druhý vatikánský koncil byl v katolické Církvi oficializací nebo oficiálním vyjádřením antikatolického humanismu, který sahá zpět do renesance v 15. století. Po staletí poté katoličtí duchovní, kteří oslavovali pravého Boha,

rozhodně odporovali oslavě člověka, kterou moderní svět místo toho provozoval, ale jak se svět za více než 500 let stával stále více pohanským, představitelé Církve nakonec odpor vzdali v šedesátých letech 20. stol., a Druhým vatikánským koncilem začali následovat moderní svět, místo aby ho vedli. V Církvi vždy byli následovníci světa, ale nikdy předtím se nestalo toto následování ve Všeobecné Církvi oficiálním!

Nicméně koncilní otcové by se spolu s tím nechtěli a nemohli vzdát starého náboženství, částečně proto, že v něj pořád věřili, částečně proto, že museli zachovat zdání. To je důvod, proč jsou koncilní dokumenty charakterizovány dvojznačností, když směšují náboženství Boha na místě Boha s náboženstvím člověka na místě Boha. Tato dvojznačnost znamená, že konzervativní katolíci se mohou dovolávat litery v koncilních textech, aby trvali na tom, že Druhý vatikánský koncil nevylučuje staré náboženství, a progresivní katolíci se mohou dovolávat ducha v týchž textech, aby tvrdili, že koncil zavádí nové náboženství -- a v tom mají konzervativci i progresisté pravdu! Tak je staré náboženství stále přítomno na Druhém vatikánském koncilu, ale šlo to sním s kopce a od té doby mizelo.

Podobná dvojznačnost zasáhla svátostné rity přepsané v duchu Koncilu, které navenek udržovaly respekt k náboženství Boha, ale uvnitř přijímaly náboženství člověka. Staré náboženství tam může stále být přítomno, protože svátostné formy (slova nutná pro platnost) nejsou zpravidla neplatné, ale současně celé rity, které obklopují tyto formy, sklouzávají k novému náboženství. Jestliže je tu měkký, ale intenzivní tlak moderního světa, aby se člověk dostal na místo Boha, a jestliže svátostní vysluhovatelé mají naši starou ubohou lidskou přirozenost, která pod tlakem snadno dá přednost snazší cestě, jsou tyto nové Rity šity tak, aby podkopaly případný vysluhovatelův svátostný úmysl a s

ním i platnost svátosti.

Katolíci, když se vyhýbají novým Ritům, udržují rovnováhu pravdy. Neříkejte, ani že tyto Rity jsou automaticky neplatné, ani, že jsou neškodné, protože mohou být platné. I když jsou platné, podkopávají Víru. Stejně tak o kléru, který je používá, neříkejte ani že ztratil víru, protože používá nové rity, ani že je neškodné, když je používá. Tito vysluhovatelé mohou dobře mít stále Víru, ale riskují, že Vás poškodí, když budou používat Ritus určený k podkopání vaší víry. Hleďte staré Rity a klérus, který je užívá. Když to budete činit, tak pomůžete uchovat slávu Boží, jeho pravdivé náboženství a zachráníte množství duší ztracených bez onoho náboženství.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXVII (12. prosince 2009): Uklidňující zmatení

Bylo potřeba tři vydání komentářů Eleison, aby se rozuzlilo, že údajné svědectví kardinála Lienarta, které dal na smrtelné posteli, může být snadno pravdivé, protože odpovídá přesně tomu, jak byla ohrožena platnost katolických svátostí koncilními svátostnými rity zavedenými po Druhém vatikánském koncilu. Spřátelený kritik si myslí, že jsem byl příliš zaujatý tím, abych obhájil platnost koncilních svátostí. Ale já už nechci přehánět jejich platnost víc než jejich neplatnost.

Protože opravdu žádný rozumný člověk, který miluje pravdu, nechce dělat nic než přizpůsobit mysl realitě, protože pravda je definována jako "shoda myslí a skutečnosti". Je-li situace černá, chci ji nazvat černou, je-li bílá, chci ji nazývat bílou. A pokud má různé odstíny šedi mezi tím, tak chci, aby šedá v mé

mysli nebyla více šedočerná a také ne více šedobílá než je ve skutečnosti.

Je pravda, že jakákoliv svátost sloužená ve skutečném životě může být buď platná nebo neplatná. Mezi platnou a neplatnou nejsou žádné odstíny, jako nejsou mezi těhotnou a netěhotnou. Ale pokud uvažujeme pokoncilní svátosti, které jsou pořád vysluhovány skrze Novocírkev jako celek, můžeme říci jen, že některé jsou platné a jiné jsou neplatné, ale všechny jsou na šikmé ploše k neplatnosti, protože koncilní rity vyvíjí tlak na nahrazení náboženství Boha náboženstvím člověka. To je důvod, proč je Novocírkev na cestě k úplnému vymizení, a proč Společnost sv. Pia X. nesmí nikterak dovolit, aby do ní byla pohlcena.

Ale na jakém přesně bodě oné šikmé plochy je nějaký určitý kněz nebo kněží, např. v tom, že ztratili správný pojem o tom, co Církev je, takže už nemohou mít úmysl činit to, co Církev činí, Bůh sám ví. Je dobře možné, že dosáhnout toho bodu vyžaduje více, než jsem naznačil v EC125. Možná je to méně, jak naznačuje náš kritik. V každém případě, když jen Bůh může to vědět jistě, já to nepotřebuju vědět. Vše, co musím mít jasně ve své mysli je, že koncilní rity postavily Boží svátosti na šikmou plochu vedoucí od Boha; a jakmile je mi jasné, že pomáhají ničit Církev, že byly dokonce sestaveny tak, aby ničily Církev, musím se jich vystříhat.

Prozatím v tom, jak hluboko po šikmé ploše sjel ten či onen kněz nebo dokonce Novocírkev jako celek, použiji skvělý princip sv. Augustina: „V jistém jednota, v pochybném svoboda, ve všem láska“. A v rámci jistého, tj. že v Novocírkvi ani nic ani všechno je stále katolické, chci dopřát mému katolickému příteli stejnou svobodu posoudit věci nejisté, jako on doufám dopřeje mně. Matko Boží, zjednej Církvi záchranu!

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison (19. prosince 2009): Vánoční radost

Jsou tu dobré novinky na Vánoce, převzaté z anglického "Catholic Herald" z 11. prosince: zpráva ze Spojených států říká, že současná ekonomická recese pomáhá manželstvím. Recese začala na konci roku 2007. V tom roce byla rozvodovost v USA 17,5 na tisíc vdaných žen. V následujícím roce to bylo 16,9. Lekce z toho, co Američané nazývají "Škola života" jsou drahé, ale dozajista naučí.

"Manželství v Americe: Stav našich svazků v roce 2009" je titulěk zprávy, kterou vydaly společně na Institutu pro americké hodnoty, na Virginijské univerzitě Centrum pro manželství a rodiny a Národní projekt manželství, jehož ředitel, Brian Wilcox, onu zprávu napsal. Říká, že milióny Američanů přijali "doma vytvořenou strategii pomoci v nouzi" a že "spolehají na vlastní manželství a rodiny, aby přestáli tuto bouři" Jak se náš novotářský svět hroutí, stará přísloví dochází svého ocenění: "Všechno zlé je pro něco dobré", "Krev není voda", "Všude dobře, doma nejlépe".

Další skutečnost, kterou Wilcox udává, aby dokázal, že ekonomická krize pomáhá manželstvím, je rozhodnutí mnoha sezdaných párů zbavit se dluhů z kreditních karet. Jak informuje Federální rezervní systém (FED, něco jako Americká národní banka, pozn. překl.), Američané snížili své kolektivní zadlužení o 90 miliard dolarů za poslední rok. Wilcox říká, že recese obnovila "domácí ekonomiku" a stále více Američanů si samo pěstuje potraviny, šije a spravuje šaty a jí v restauracích méně často: "Zdá se, že mnoho páru znovu oceňuje ekonomickou a sociální podporu, kterou může poskytnout manželství v těžkých časech."

Manželé, chovejte se jako muži a opírejte se o podporu vašich žen. Manželky, buďte hrdé na své ženské dary, které muži nemají v podobné míře, a spolehněte se na své manžely pro sílu. Muž bez ženy je normálně nula (ano, nula!). A žena bez muže je normálně ještě méně, neúplná nula, nebo otevřené U. Ale dej U jako podporu pod nulu a dostaneš náhle 8!

Nespočívá snad Kříž našeho Pána nakreslený na zázračné medailce na M Panny Marie? Aby prošel svým utrpením, zvolil si Náš Pán zřeknout se vší své božské Síly. Ale mohlo by Jeho lidství samo o sobě uskutečnit Vykoupení bez lidské podpory jeho Matky? Nikdy!

Nemnoho ekonomů má zdravý rozum, ale těch několik, kteří nežijí v říši snů, vidí, že se recese mnohem zhoršuje. Matky, naučte se znovu domácím pracem. Otcové, naučte se znovu pěstovat zeleninu. Všichni milovníci pravdy a skutečnosti, posilte vazby nejen rodinné, ale i sousedské. Bude to otázka přežití a naše vlády a média nám nepomohou, naopak, pokud zásadně nezmění směr. "Naše pomoc je ve jménu Páně", ztělesněném v tomto období roku bezmocnými lidským dítětem. Ale to dítě je Všemohoucí!

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXIX (26. prosince 2009): Obavy o vánoce

Boží hod vánoční přišel a znovu pominul, připomínajíc nám velikou radost, kterou Náš Pán přinesl celému světu svým Vtělením a Narozením, ale zvláště své Matce. Konečně drží ho bezpečně ve své náruči, kde se stará o něj jako matka, ale kde ho také uctívá jako svého Boha. Běda, kdo má nějaké tušení o náboženství, nemůže nenaříkat nad tím, jak svět kolem nás

platí hotově za radost, ale z velké části zapomíná na Boha ?

V tomto ohledu dnes radost z vánoc připomíná úsměv kočky v Cheshire (hrabství v Anglii, pozn. překl.), zvláště v kapitalistických zemích (ale Pius XI. si v roce 1931 povšimnul, že kapitalismu se rozšířil po celém světě – Quadragesimo Anno, 103-104). Čtenáři Alenky v říši divů si připomenou, jak úsměv Kočky může být stále viděn, i když zbytky Kočky zmizely. Podstata zmizela, ale účinky trvají, alespoň na chvíli. Víra v Božské Dítě je neustále ničena, zejména díky II. vatikánskému koncilu, ale vánoční radost zůstává. Tomu je tak zčásti, protože Bůh, jsa nanejvýš štědrý, připomíná každý rok Narození svého Syna uprostřed lidí záplavou pomáhajících milostí, na které mnoho duší odpovídá tím, že jsou trochu přívětivější než v jinou roční dobu, ale zčásti také proto, že radost je příjemná. To je spíše méně zaručené.

Jelikož pravé uctívání Boha nepřestává mizet a s ním každé pravdivé pochopení toho, co příchod Spasitele znamenal, nepominutelné pro naše věčné štěstí, je radost z Vánoc redukována na komerční pojetí a veselení se, jak všichni víme. Úsměv nemůže nekonečně přežít Kočku. Ani PVP (Příjemné Vnitřní Pocity) nemohou nekonečně přežívat bez jejich předmětu. Jestliže Ježíš Kristus není Bohem, natož jediným Spasitelem lidstva, proč se radovat z jeho narození ? Mám rád své PVP, ale jestliže jsou založeny pouze na nich samých, dříve nebo později se zhroutí, zanechávajíc za sebou pouze trpkou příchuť deziluze. Mohu rád pociťovat všechno to „ovzduší vánoc“, ale jestliže reaguji na své pocity místo na to, na čem jsou založeny, spěji k nějakému emočnímu zhroucení nebo k něčemu podobnému.

Je rozdíl mezi sentimentalitou a pocity. Náš Pán byl naplněn pocity, když například potkal vdovu z Naimu, rozrušenou tím,

že její jediný syn byl nesen k hrobu (Luk 7,11-15). Ale v Našem Pánu nebyla ani stopa sentimentality (ani, prohlašuji, v Poemě o Člověko-Bohu (napsala italská mystička Maria Valtorta, 1897-1961, pozn. překl.)), protože city nebyly nikdy vyhledávány kvůli nim samým. Jeho city byly vždy přímo vzbuzeny skutečným předmětem, tj. zármutkem vdovy, což mu živě přivedlo na mysl, jaká bude bezútěšnost jeho vlastní Matky, až on sám bude nesen k hrobu.

Subjektivismus je pohromou našich časů, tj. člověk vyřadí objektivní realitu, aby ji znovu upořádal jak se mu líbí ji mít subjektivně uvnitř sebe. Subjektivismus je srdcem a duší neomodernismu, který nyní pustoší Církev. A subjektivismus, který odštíhuje mysl od jejího vnějšího objektu, nutně zplodí sentimentality v srdci, protože odebere ze srdce všechny vnější objekty po jeho city. Kapitalistické vánoce budou nakonec srovozeny ze světa sentimentality. Buďto se lidé vrátí k pravému Bohu, k Našemu Pánu Ježíši Kristu a k pravému významu jeho Narození, nebo zhroucení některých jejich nejhezčích PVP, „vánočních“ PVP, hrozí tím, že zanechá to málo, co zbývá ze „Západní Civilizace“, s ještě jedním důvodem pro sebevražednou zahořklost.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXX (2. ledna 2010): Žalmistův pohled

Nový rok začíná. Co přináší? Jestli je na cestě globální pohroma ve financích a ekonomice, jistě ještě neudeřila plnou silou. Udeří v roce 2010? V každém případě se přiblíží. Jak bude stoupat tlak, bude stále důležitější v něm vidět ruku Boží a ne jen lidské machine. Zde je jeden ze 150 žalmů s komentářem pro 21. století, aby nám pomohl vidět věci tak, jak je vidí Bohu blízká duše. Žalm 27 má jen devět veršů: --

1 "K tobě, Hospodine, volám," (a nikoliv k médiím či vládám)
"Bože můj, neodmlčuj se mi, bych nebyl, kdybys nemluvil na
mě, jako ti, kteří klesají do hrobu."

Silný pozvolný proud táhne všechny duše směrem k hrobu
věčného pekelného ohně. Bůh mi může snadno pomoci a touží
to udělat, ale musím se k němu obrátit a prosit o pomoc.

Žalmista prosí:

2 "Vyslyš, Pane, hlas mé prosby, když se hlasitě modlím k tobě,
když své ruce pozdvihuji k svaté velesvatyni tvé. 3 Nezahlazuj
s hříšníky mne, s těmi, kteří páší neřest, mluví mírumilovně k
bližním, ale zloba je v srdcích jejich."

Žalmista není hloupý měkký liberál, který předstírá, že všichni
lidé jsou milí a myslí to dobře. Ví, že v mnoha sladce
hovořících lidech má Bůh zlé nepřátele, kteří jsou dost mocní
na to, aby celé prostředí nastavili tak, jako to máme v roce
2010, že hrozí stáhnout ho dolů do pekla (verš 1). Aby se s
nimi vypořádal, obrací se Žalmista k Bohu:

4" Dejž jim podle skutků jejich a podle zloby úmyslů jejich.
Podle činů rukou jejich dejž jim, odplat' jim, co zasloužili. 5
Nechťjít' rozumět skutkům Páně, ani dílům jeho rukou. Zkaziž
je a nevzdělávej!"

Nemusíme se strachovat, že Bůh se se svými (a našimi)
nepřáteli nevypořádá, ani v našem 21. století, kdy se může
zdát, že triumfovali. Neoklamou Ho ani Mu neuniknou. Co
více, Bůh se jistě postará o duše, které se k němu obracejí --

6 "Žehnáno buď Hospodinu, neboť slyšel hlas mé prosby. 7
Pán je síla má a štít můj, v něho doufalo mé srdce. Pomoženo

mi, tělo zas vzkvétá, radostně jej budu chválit."

Povšimněte si, že Žalmista není ani idiotský angelista, který by předstíral, že je příliš dokonalý, aby měl tělesné zájmy -- Bůh mu pomohl, "srdci" a "tělu". Není ani sebestředný individualista, jak se ukazuje v jeho modlitbě za všechny z Božího lidu --

8 "Pán je síla lidu svého, spásná tvrz svého pomazaného. 9 Spasiž lid svůj, Hospodine, požehnávej dědictví svému, pas a zdvíhej ho až na věky."

Dnes bychom řekli, spasiž, Hospodine, svou Katolickou Církev.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXXI (9. ledna 2010): Nechtěný celibát

Zítřejší svátek Svaté rodiny může být vhodnou chvílí uvést otázku čtenáře, která vyvstala z vyjádření v Komentáři Eleison před třemi týdny: Muž bez ženy je normálně „nula“, zatímco neprovdaná žena je „méně než nula“. Čtenář se ptal: A co muž nebo žena, kteří by rádi uzavřeli manželství, ale z nějakého důvodu to buďto nemohli učinit nebo tak neudělali? Čtenář dodal: Ne každý, kdo neuzavírá manželství, má náboženské povolání.

Odpověď začnu tím, že nepřírozená osamělost je dnes příliš normální. Moderní život, zvláště život ve velkém městě, způsobuje, že se neuzavírají manželství, která měla být uzavřena, ale také mnoho uzavřených manželství se rozkládá. To je jeden mezi jinými tresty liberalismu, jenž svou glorifikací individualismu plodí neschopnost žít v manželském stavu.

Liberalismus také velebí svobodu od všech pout a manželský svazek není ničím, není-li poutem. „Tudíž prudce klesající porodnost národů Západu a sebevražda kdysi katolické Evropy. To vše je nesmírně smutné a nesmírně závažné.“

Pokračoval jsem: „Samozřejmě nazývat všechny muže „nulami“ je barvitý způsob výpovědi, že předně jsme všichni před Bohem nepatrnými stvořeními, a za druhé, že muži zdaleka nejsou tak velkými, jak si myslí, že jsou. (Dvě ruská přísloví říkají, že muž bez ženy je jako zahrada bez plotu (aby ji obehnal) nebo jako člověk venku v lednu (v Rusku) bez kožešinové čepice!) Abychom přešli k nazvání žen „méně než nulami“, je to podobně provokativní způsob říci, že předně, proti hroznému znevažování jejich komplementarity dnešními nepřáteli Boha, ženy nejsou stejné jako muži, a za druhé, jsou hlouběji závislejší na mužích než muži na ženách. Viz potrestání Evy v Genezi 3,16: „Pod mocí muže budeš, on bude nad tebou panovati“. Ale ta „nula“ a „méně než nula“ nejsou primárně k tomu, aby provokovaly, ale aby vzaty dohromady daly osmičku, aby graficky demonstrovaly přirozenou moc manželského svazku“.

Běda, dnes mnoho kněží se setká s mladými ženami, které by se rády vdávaly, ale sotva mohou nalézt mladého muže, který by se jim zdál, že by se hodil za manžela. Mladí muži se zdají všichni příliš často fakticky hadrem na nádobí, zeslabení liberalismem, který zničil jejich mysl, pomocí které Bůh je chtěl vést. Liberalismus ne tak lehce zruší instinkty a emoce, které Bůh učinil, aby byly přirozené ženám, ačkoliv když se tak stane, následky mohou být ještě hroznější.

Závěrem jsem odkázal na osmé zastavení křížové cesty, kde náš Pán utěšoval plačící jeruzalémské ženy (Luk 23, 27-31): takový trest, varoval, brzy sestoupí na bohovraždny

Jeruzalém, takže budou závidět ženám, které nikdy neměly manžela nebo rodinu. Za našich dnů to není důvod se nevdávat, ale může to být útěchou pro každého, komu prozířetelnost nedala, aby uzavřel sňatek, ale který by byl rád tak učinil, protože pohroma přicházející na nás nemůže být v příliš vzdálené budoucnosti ... a je obrovským důvodem začít klást více než dříve důvěru v Boží neselhávající Prozířetelnost ...

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXXII (23. ledna 2010): Rozumná ekonomika

Když příliš mnoho mocných lidí má zájem na tom, aby "ekonomové" byli zmatení a matoucí, je úlevou narazit (na jsmineset.com) na zdravý rozum „Sedmi přikázání“ Rakouské ekonomické školy. První dvě, jak jsou dole v seznamu, jsou základní. Zbýlých pět navrhuje pět způsobů, kterými se dnes mnoho vlád států, bezpochyby pod politickým tlakem, snaží vyhnout dodržování prvních dvou. Zde jsou, každé s komentářem:

"1. Vydělávati budeš." S ohledem na trvalou potřebu každého člověka utrácet za jídlo, oděvy a přístřeší, musí každá osoba, rodina a stát nějak vydělávat. Mohou vydělávat jen vyráběním nebo zaopatřováním ostatních členů komunity (nebo jiných států) zbožím nebo službami, které jsou ostatní ochotni koupit.

"2. Nebudeš utráceti více než vyděláš." Žádná osoba, rodina nebo stát nemůže stále utrácet více, než vydělává. Jinak musí hromadit dluh, dokud věřitelé neřeknou dost. Pak musí být dluh nakonec splacen, což je bolestivé, nebo se dlužník octne v prodlení, což může být ničivé.

"3. Žádný stát nesmí míti příliš mnoho pravidel." Stát musí stanovovat pravidla pro obecné dobro, ale pokud omezuje vytvářením příliš mnoha pravidel produktivní činnost občanů, poškodí to obecné dobro omezením místo podporou této činnosti.

"4. Žádný stát nesmí daniti příliš mnoho." Podobně příliš mnoho státního zdanění uloženého na produktivní činnost této činnosti brání nebo ji dokonce paralyzuje, takže přemíra zdanění dokonce sníží příjem státu z daní.

"5. Žádný stát nesmí utrácet na cestu ven z recese." V recesi, kdy většina občanů státu zároveň vydělává i vydává méně, nesmí žádná vláda zvyšovat toto vydělávání a utrácení tím, že bude sama více utrácet, protože aby získala peníze navíc na utrácení, musí si buď vypůjčit (viz bod 2), danit (bod 4) nebo tisknout peníze ze vzduchu. (viz bod 6). Všechny tyto alternativy mají striktní omezení.

6. "Žádný stát nesmí tisknout svou cestu z recese". Ani vláda nemůže vyřešit recesi vyráběním peněz navíc pouze tisknutím více a více bankovek nebo mačkáním více počítačových kláves, protože pokud není vzestup produkce zboží odpovídající dodávce peněz, příliš mnoho peněz na příliš málo zboží zvedne ceny až k hyperinflaci, která může eventuálně zničit peníze vůbec.

7. "Žádný stát nemůže zaměstnávat na cestě z recese". Ani nemůže vláda vyřešit nezaměstnanost najmutím nezaměstnaných jako neproduktivních vládních byrokratů (bod 1) nebo placením více a více podpor v nezaměstnanosti (bod 5)

Pokud nicméně "demokratické" národy tak adorují Mamona, že stále volí politiky koupené služebníky Mamonu, koho mohou

vinit než sebe, když tito muži peněz převezmou nad nimi vládu? A když následkem bude životní bída pro tytéž lidi, netrestá je Pán Bůh za to tam, kde hřešili? A nechají mu nějakou jinou cestu, aby je přiměl k pochopení, že jim nedal život jen pro výrobu, ekonomiku a peníze nebo dokonce Rakouskou školu? Nebo jak je přesvědčí, že tyto věci jsou nutné na místě, kam patří, ale nad a mimo všechny ty věci je věčné Nebe a věčné Peklo?

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXXXIV (6. února 2010): Papežský omyl II.

V angličtině právě vychází (viz truerestoration.blogspot.com) hodnotné stostránkové francouzské pojednání od Biskupa Tissiera de Mallerais ze Společnosti sv. Pia X. o nauce Papeže Benedikta XVI.: "Víra ohrožená Rozumem". Název říká vše. These biskupa Tissiera je, že Benedikt XVI dovoluje lidskému uvažování, aby falšovalo katolickou víru. Dovolte mi parafrázovat odstavec z biskupova závěru, který jde k jádru věci:-

"Benedikt XVI. často volá po "hermeneutice kontinuity", čímž míní interpretaci Druhého vatikánského koncilu a katolické tradice, která ukazuje, že mezi nimi neexistuje přelom, ale kontinuita. Poté, co jsem studoval Papežovo učení, si nyní uvědomuji, že tato "hermeneutika" jde dále, než jsem si původně myslel. Neznamená jen nové čtení Víry a Rozumu, ale nové zrození obou, které má všeobecnou použitelnost. Zaprvé, každé z nich má druhé pročišťovat: Rozum zabrání, aby Víra sklouzla do netolerance, zatímco Víra vyléčí slepou nezávislost Rozumu. Zadruhé, aby se vzájemně obrodily: Rozum obohatí Víru o liberální hodnoty osvícenského myšlení, zatímco Víra,

vhodně znovu vyjádřená pro moderní časy, dojde sluchu u Rozumu. A tento proces má být použit paušálně na všechna náboženství a na všechny způsoby uvažování. Aniž by se jeden systém hodnot vnucoval všem, tyto hodnoty, které drží svět v chodu, budou posíleny."

Povšimněte si zaprvé, jak biskup Tissier podle vlastního přiznání původně podcenil šířku a hloubku Papežovy vize. Katolíci, kteří následují Tradici, vědí, že koncilní usmiřování Víry s moderností (zejména věta, kterou jsem výše podtrhnul), je špatné a ničí Církev, ale potřebují si uvědomit, že bylo vymyšleno s inteligencí, jakkoliv zavádějící, a že je zastáváno s přesvědčením. Benedikt XVI. věří hluboce v obě věci: starý způsob víry a nový způsob myšlení, a je přesvědčen, že svým způsobem řešení všech zjevných problému mezi nimi může přivést všechny lidi dohromady. Toto "řešení" řídí jeho Papežství.

Běda, nemohu usmířit $2+2=4$ s $2+2=5$, když řeknu, že čtyři je "více méně čtyři a půl" zatímco pět je "více méně čtyři a půl", protože čtyři jablka zůstanou vzdorovitě čtyři, zatímco pět pomerančů přetrvá v počtu pěti. Tak pravá Víra může strpět mýlící se osobu, ale nemůže tolerovat omyl, zatímco moderní Rozum by chtěl vidět, ale dokud je moderní, trvá na tom, aby vyndal své oči ven, oči mysli (Kant). Na každém kroku biskup Tissier ukazuje, že věčná víra, zjevená Bohem, nemůže přijmout moderní uvažování, vyrobené lidmi, které je utvořeno k vyloučení buď Boha, nebo alespoň jeho nároku na lidi (náboženská svoboda).

Díky, vaše Excellence. Neboť, jakkoliv okouzlující může být Papežova naděje na "mír v našem čase", není to kouzlo, ale pravda v lásce, co nás dostane do Nebe.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXXIII. (30. ledna 2010): Papežský omyl I.

Když mluvil před dvěma týdny o vztazích mezi Římem II. Vatikána a Společností sv. Pia X. (SSPX), ukázal papež Benedikt XVI. znovu, jak subtilní a mocný je koncilní omyl. Promlouval 15. ledna na plenárním zasedání římské Kongregace pro nauku víry (dříve známé jako Sv. Officium). První tři odstavce jeho dvanáctiustavcové promluvy by bylo třeba ocitovat celé, ale co nejvěrnější shrnutí bude muset postačit.

1. Vaše Kongregace má podíl na zvláštním úřadu Papeže zajišťovat jednotu Církve ochranou katolické nauky. Tato jednotu záleží na jednotě ve víře, jejímž je papež nejpřednějším obráncem. Utvrzovat bratry ve víře a udržovat jejich jednotu je jeho hlavní úkol. 2. Vaše učitelská autorita, jako Papežova, vyžaduje poslušnost víře, aby bylo jedno stádce pod jedním pastýřem. 3. Po všechny časy musí Církev přivádět všechny křesťany, aby společně svědčili o víře. „V tomto duchu vkládám zvláštní důvěru ve váš angažovanost překonat všechny zbývající naukové problémy na cestě SSPX k dosažení plné jednoty s Církví.“

Problémem je zde mnohem více, než jen zda je nebo není SSPX v "plném společenství s Církví". Problémem je celý vztah mezi jednotou a Vírou. Ve skutečnosti je katolická jednotu podstatně závislá na katolické Víře. Protože je katolík definován především tím, v co věří, nemohou kdekoliv, kde není katolická Víra, být žádní katolíci, aby se sjednotili, a kdekoliv je tato víra, tam je podstatný základ pro katolickou jednotu. Tak Papež říká (1), že "Jednota je především jednotou

ve víře", ale obecně (1, 2, 3) spojuje jednotu a Víru, jako kdyby byly na stejné úrovni, takřka jako by byly vzájemně závislé, zatímco pravá jednotu je naopak zcela závislá na pravé Víře. Jak jinak by mohl dospět k výše úplně citovanému závěru (3), kde dělá dojem, jako kdyby instruoval Kongregaci k tomu, aby překonala doktrinální problémy za účelem jednoty Říma a SSPX?

Avšak povinností Kristova Náměstka není sjednotit Řím a SSPX za každou cenu, abych tak řekl, ale sjednotit je v katolické Víře dané nám od Krista. Takže je-li zde naukový rozdíl mezi Římem a SSPX (a že je, a obrovský!), prvním problémem je, který z těch dvou má katolickou Víru a který ji nemá. A pak musí sjednotit celou Církev kolem kteréhokoliv z nich, kdo má Víru, i kdyby se to mělo být ubohé malinké SSPX. "Malinké" nebo malé, protože je až na svou Víru bezvýznamné.

Běda, Benedikt XVI. je více koncilní než katolický. Ale Koncil, který postavil člověka před Boha, trvale podkopal Zjevenou nauku Boha, nebo Víru, ve jménu ekumenické jednoty lidí. To je důvod, proč je Benedikt XVI. neschopen pochopit, nestane-li se zázrak, význam naukového postoje SSPX. Ale kolik katolíků se snadno nenechá podvést jemností jeho přechodu od Pravdy (v 1, 2) k jejímu zrušení (v 3)? Málo! Tento blud je tak mocný, jak subtilně byl vytvořen a vyjádřen! Musíme se modlit za zázrak.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXXVII (27. února 2010): Muslimská potíž

Malý příklad velikého problému mi zkřížil cestu minulý měsíc,

kdy jsem v Londýně potkal muslima, který se narodil a žije ve Francii a který je rozpolcen mezi svým mohamedánským původem a evropským prostředím. Střet mezi loajalitou ke svým po předcích zděděným kořenům a loajalitou ke své rodné zemi byl zjevně trýznivý. Někteří mohamedáni mohli úplně přijmout francouzské hodnoty, mnozí jiní je mohli zcela odmítnout, ale on nemohl učinit ani jedno.

Jeho problém je samozřejmě mnohem více než jenom kulturní, politický nebo dokonce historický. Je náboženský. Islám vznikl před asi 1400 lety odtržením od katolického křesťanství na Středním východě. Vycházejí z monofyzitské hereze, která má za to, že v Bohu je jen jedna Osoba, šířil se jako požár skrze usychající křesťanství na Středním východě a v severní Africe, zmocnil se na mnoho století Španělska a na krátkou dobu pronikl do Francie. Jednoduché a násilné náboženství, které se snaží dobýt celý svět mečem. Je to bič Boží, který křesťanství mohlo po tisíc let držet si od těla jen mečem.

Nicméně jak nyní evropští křesťané sami ztrácejí skoro všechnu víru v Krista nebo křesťanství, dovolují -- v čemž je jejich protikřesťanské vlády vyloženě podporují -- mohamedánům vrátit se zpátky do Evropy, ne mečem, ale imigrací, což je způsob, jakým je rodina tohoto mladého muže už dvě či tři generace ve Francii. Co je za touto imigrací? Globalisté ji chtějí, aby pomohla zlikvidovat slavné křesťanské národy a přetavit je v Novém světovém řádu. Liberálové chtějí prohlásit svou pošetilost, že rozdíly mezi lidmi na základě rasy nebo náboženství jsou bezvýznamné. Mohamedáni ji chtějí, aby jim umožnila ovládnout Evropu.

Ale i když je Evropa každým dnem více prohnílá, stále jsou zde stopy starobylé slávy, slávy, za kterou vděčí katolické Církvi. Tyto stopy jsou na jednu stranu dostatečné, aby někoho

jako tohoto mladého muže inspirovaly k loajalitě vlastenectví, která by soupeřila s loajalitou krve k jeho předkům, na druhou stranu, aby vyburcovaly v mnoha Evropanech takovou lásku ke svému způsobu života, že ho budou hájit i krvavou lázní, když by se zdál z vnějšku ohrožen. Satan nepochybně počítá s touto krvavou lázní. Bůh ji může dopustit jako trest. Vypadá to stále více pravděpodobně.

Co má zatím dělat tento mladý muž? Ideálně by měl jít ke kořeni problému, což je, zda Ježíš Kristus je Druhou ze Tří Osob Božích, nebo jen Prorok, jedno jak vznešený. Je-li pak inteligentní, spojí si dary Francie, kterou tak obdivuje, s jejich dárce, tímtež vtěleným Bohem, a pokud se stane skutečným katolíkem, nejen pro sebe uvidí, jak může spojit všechno opravdu dobré ve svých kořenech se vším opravdu dobrým ve své rodné zemi, ale také bude moci přispět i ostatním, i když omezeně, aby se vyhnuli vynořující se krvavé lázni.

A co mají původní Evropané dělat, aby se jí vyhnuli? Vrátit se k původní víře a jejímu praktikování, která jediná má moc sjednotit všechny lidi a rasy v Pravdě, ve spravedlnosti a míru. To jejich odvěká zodpovědnost a povolání od Boha, aby dali takový příklad, který přivede celý svět k Našemu Pánu Ježíši Kristu. Pokud zůstanou nevěřícími, krev jistě poteče.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXXXVIII (6. března 2010): Parkinsonova choroba

Lidé, kteří rádi pozorují tento druh věcí, si povšimli, že se ruka biskupa Williamsona třese, takže po léta obíhala fáma, že trpí Parkinsonovou chorobou. V poslední době se tato fáma drží. Po

vyžádaném vyšetření před dvěma týdny londýnský neurolog podle očekávání pozoroval, mezi jinými příznaky, že svaly obou paží nevykazují žádný zřetelný rozdíl a že třes se objevuje, když je ruka aktivní a ne když je nečinná, jak je tomu u Parkinsonovy choroby. Podle očekávání vyloučil Parkinsonovu chorobu a vyjádřil se, že příznaky spíše náležejí neškodnému esenciálnímu třesu. Jinými slovy třes rukou dokazuje, že biskup má Chorobu třesu. Ach, jak uklidňující jsou všechny slabiky lékařských diagnóz!)

Nicméně ať nikdo není zklamán z této nové zprávy. Nechte je, ať si vybírají z bohaté palety způsobů jak nebrat biskupa vážně. Některé z nich skutečně pocházejí od přátel!

Je to rosikrucian (člen destruktivní tajné společnosti, jak dokázal svým biskupským znakem, na kterém je anglická Růže na kříži)

Vždycky měl divné nápady (jako že 11. září byl "zločin spáchaný vlastními lidmi").

Je jako uran, je obtížné ho vlastnit, ale je také obtížné ho pohodit u cesty (tento poslední je krásný!)

Dostanou se mu do hlavy myšlenky, on se na ně fixuje a přehání (jako že věří tomu, co říká).

Je to fabiánský socialista (zhoubný ideologický levičák z Anglie).

Je to umělec a ne učenec (dobrá, přinejmenším ten ... "není učenec" je pravda).

Mluví na veřejnosti o závažných otázkách pravdy a omylu "nesmysly".

Čím méně mluví, tím lépe je na tom Společnost sv. Pia X. (no tedy, mluvit je jeho povolání!)

Je to idealista (následovník Immanuela Kanta – to mě tedy podržte).

Stárne a brzo mu bude sedmdesát (toto je pravda, přesně za dva dny).

Je to špatně obrácený anglikán (taký pravda - velmi potřebuje obrátit).

Je to živý granát, jen vyčkávající, aby vybuchl, ale je těžko ho odhodit (no do toho! s jen trochu větším nasazením?)

Připomíná mi to epizodu z života Fridricha Velikého, krále Pruska z 18. století. Vysoko na stromě ve městě, kde byl právě na návštěvě v jeho království, byl jeho karikovaný portrét. Když si toho povšiml, lekli se dvořané, kteří ho doprovázeli: jak bude král reagovat? "Dejte ho dolů, ať to všichni vidí" řekl král.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXXXIX (13. března 2010): Sedmdesát let

Nejprve a především děkuji těm mnohým z vás, kteří různými způsoby poslali blahopřání k dovršení sedmdesáti let života na začátku tohoto týdne. Mohu po pravdě říci, že vždy od chvíle, kdy jsem byl vysvěcen arcibiskupem Lefebvrem na kněze v roce 1976, jsem zažíval mnoho radosti a to vše pochází od

Boha. On je Tím, komu patří díky.

Ani první polovina těchto let nebyla nešťastná, naopak. S moudrostí pohledu zpět vidím, jak mě Bůh celou dobu vedl ke kněžství, aniž bych měl nejmenší tušení, co pro mne chystá. On je nekonečně dobrý, nekonečně více dobrý, než si můžeme vůbec představit a "Jeho milosrdenství trvá na věky". Chlapci, pamatuje si francouzské přísloví: "Chceš-li být šťastný na tři hodiny, opij se; chceš-li být šťastný tři měsíce (někteří říkají tři týdny), ožeň se; chceš-li být šťastný po zbytek svého života, staň se knězem." Život kněze může být namáhavý, ale je světlo vyzářující a šťastný, slovy „Básně o Bohočlověku“. (Poznámka překladatele: Biskup Williamson odkazuje zde na rozsáhlou báseň, kterou napsala italská mystička Maria Valtorta kolem poloviny 20. století).

Mnoho z vás také napsalo několik slov povzbuzení či útěchy ohledně toho, co vidíte jako těžký kříž tohoto rok trvajícího "vnitřního exilu", který byl zapříčiněn mým veřejným zpochybněním základního dogmatu Nového světového řádu. Netrapte se! Zaprvé, vzpomeňte si, že všude tam, kde Nový řád je u moci (a to je téměř všude), je jeho nepřátelům ponechán co nejmenší prostor k jednání. A jestliže shledáváme, že je to bolestný stav, musíme uznat, že je to spravedlivý trest pocházející z rukou Boha za to, že jsme ho prezentovali tak liberálního jako jsme my sami. Jeho přátelé mají přísně omezený prostor k jednání.

A za druhé, ujišťuji vás, že tento rok pro mě neznamenal utrpení, jak si někteří z vás představují. V anglickém sídle Společnosti sv. Pia X. zde ve Wimbledonu, bylo o mě dobře v minulém roce postaráno, byl jsem rozhodně hýčkán spolupracovníky v SSPX. Po 32 letech asketického života profesora v semináři nebo rektora to byl veliký odpočinek

nemít žádné povinnosti a minimální apoštolát. Nadto jednou výhodou návratu do vlasti ve stařeckém věku je, že mám právo na cestování zdarma městskou hromadou dopravou v Londýně, což mi umožňuje volný pohyb v mém rodném městě, něco co jsem neměl nikdy ve svém mládí. Celkem vzato tento "exil" byl dosud spíš tím, co Francouzi nazývají "sladkým násilím", nebo rozkošnou bolestí.

V každém případě to bude trvat tak dlouho, dokud Bůh chce, a ne déle. Jaro přichází na severní polokouli. Vidím už několik druhů ptáků, jak létají v párech za mým oknem. Ať přijde Třetí světová válka v hodinu stanovenou Bohem (a ne jeho nepřáteli), nicméně Hamlet stále má pravdu, když parafrázuje Evangelium: "Je prozřetelnost v pádu vrahce. Připravenost je vše". V této souvislosti je to připravenost zemřít. Bůh žehnej každému z vás, kteří jste poslali své pozdravy, a všem, kdo jste to měli v úmyslu.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXL (20. března 2010): Mužské potíže

Dovolte mi, abych se neomlouval za to, že se vracím k závažnému nepořádku naší mizerné současnosti: nadvlády žen nad muži na veřejnosti. Tato žena – matka – má být královnou ve svém domově nad domácími věcmi – nic není více normální. Ale jestliže kraluje na veřejnosti, je něco závažně špatného s muži: neposkytují ženám vedení nebo nasměrování k Bohu a ženy reagují, jak jest jejich povaha, instinktivně.

Jeden inteligentní mladý muž z daleké země mi připomněl tento problém. Pozoroval, že je kolem něj mnohem více publikací pro ženy než pro muže; že ve školách, které jsou koedukační až po universitu, dívky, jsou učenlivější a

pilnější, obvykle dostávají lepší známky než chlapci, kteří jsou celkově neuspořádaní a nevěnují se sobě. Můj mladý přítel se ptá, zda koedukace je takový dobrý nápad?

Pozoruje, že to má za následek, že dívky jsou ve škole úspěšnější a dostávají se na špici jako nové „silnější pohlaví“ manipulující nyní nové „slabší pohlaví“ vydané na milost jejich kráse. Ve všech oblastech vynořující se „civilizace ženy“ ženy přebírají vedoucí posice. Dokonce aby měli děti, laboratoř jim to nyní umožní učinit bez mužů, kteří už dlouho nic neznamenaají. Muži jsou propadák. Můj mladý přítel uzavírá s trýznivými otázkami: „Jaká jsou pravidla pro to být opravdovým mužem? Jaký je význam mužnosti? Jak se má síla mužů lišit od síly žen? Co je to doopravdy „silná žena“? A silný muž?“

Můj drahý mladý příteli, narodil jste se do revolučního světa, jenž se vzpírá Bohu, a tudíž usiluje o to, aby převrátil přirozenost a přirozený řád věcí jak je Bůh stvořil. Boží základní koncept je tento: stvořil muže a ženu s hluboce doplňující se přirozeností, aby uzavřeli sňatek a zalidnili zemi. Ženě dal dokonalejší citění, aby byla srdcem domácnosti tím, že bude mít děti a bude o ně pečovat. Muži dal dokonalejší rozum, aby byl hlavou domácnosti a vedl celou rodinu do Nebe. Ona je uzpůsobena pro domácí život v rodině. On je uzpůsoben pro veřejný život ve společnosti.

Tudíž nakolik ženě a matce má být nasloucháno a dbáno v záležitostech rodiny, pro které byla obdarována (viz Přísloví 31 ohledně opravdu „silné ženy“ jak ji má být normál zpodobuje Boží slovo), tak málo má být obvykle viděna nebo slyšena ve veřejných záležitostech, pro které nebyla učiněna. Problém dneška je, že bezbožní a zbabělí mužové ponechali prázdné místo ve vedení, do kterého ženy téměř musely vplout, dobré

ženy zdráhavě. Můj drahý mladý příteli, modli se denně 15 Tajemství Svatého růžence Matky Boží, tvořitelky opravdových mužů. Naplň se Bohem, Bohem, Bohem a pak budeš schopen dávat ženám trojí, které naprosto potřebují: být slyšen, být milován a být veden. Bez Boha necháte je šlapat po sobě.

Myslím to naprosto vážně ohledně 15 Tajemství denně. Nic menšího není třeba.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXLI (26. března, 2010): Jeremiášova politika

Jako je Jeremiáš starozákonním prorokem pro Pašije, je také prorokem pro moderní časy. To, že je prorokem pro období Utrpení, je patrné z liturgie Svatého týdne, v níž sahá Církev mnoho k Jeremiášovým "Nářkům" nad zničením Jeruzaléma v roce 588 př. Kr., aby vyjádřila svůj zármutek nad utrpením a smrtí Našeho Pána. To, že je Jeremiáš prorokem pro naši dobu, byl názor kardinála Mindszentyho, bezpochyby protože kardinál viděl, že hříchy jeho vlastního světa volají po Jeremiášově veřejném odsouzení ještě více, než hříchy Judska, a že povedou právě tak k zničení našeho současného hříšného způsobu života.

Tak dnes v oblasti politiky a ekonomiky řada komentátorů (dostupných na internetu) jasně vidí, že přichází zkáza, ale nespojují ji s náboženstvím, protože začínají buď oni, nebo většina jejich čtenářů, zezdola a nedomýšlí věci směrem nahoru. Jeremiáš naproti tomu začíná shora svým dramatickým povoláním od Boha (kapitola I) a vidí politiku, ekonomiku, všechno osvíceno od Boha Zástupů. A tedy poté, co obšírně

veřejně odsoudí strašlivou proradnost Judska a jeho hříchy proti Bohu a poté, co oznámí trest Judska všeobecně (kapitoly II-XIX), předkládá politická proroctví konkrétně: Judejci budou zajati v Babyloně (XX), se svým králem Sedekíášem (XXI) a králové Joachaz, Joakim a Joachin budou všichni potrestáni.

Některá proroctví neučinila Jeremiáše populárním. Kneží v Jeruzalémě ho uvěznili (XXVI) a falešní proroci mu odporují (XXVII), sám král Joakim se snaží zničit jeho spisy (XXXVI) a nakonec ho knížata judská svrhla, aby zemřel, do bahnité studny, odkud ho zachránil Etiopan (XXXVIII). Jeremiáš se ihned pouští zase do politiky, když naléhá -- marně -- aby se král Sedekijáš vzdal Babyloňanům, což by ho uchránilo velkého utrpení.

Světským a náboženským představitelům úpadkového Jeruzaléma se nelíbilo, co jim říkal muž Boží, ale přinejmenším měli dost smyslu pro náboženství, aby ho brali vážně. Neodmítly by ho dnes Církev i Stát jako "náboženského blouznivce" a neřekly by mu, aby "se nepletl do politiky"? Neodetnuly Církev a právě tak Stát politiku od náboženství tak, že jsou slepí k tomu, jak hluboce je jejich bezbožná politika poznamenána jejich naprostou bezbožností? Jinými slovy, vztah člověka k Bohu proniká a ovládá všechno, co dělá, dokonce i když je tento vztah ze strany člověka vztahem naprosté lhostejnosti k Bohu.

Pokud tedy někdo z nás půjde letos na obřad "Tenebrae" (temnoty), ať mu Jeremiášův nářek nad zpusťšeným Jeruzalémem nepřipomene jen zármutek Matky Církve nad Utrpením a Smrtí našeho Božského Pána, ale také bezmezně hoře Svatého Srdce nad celým světem, potápějícím se do hříchu, což přivodí jeho úplné zničení, pokud nebudeme dbát

na bědující pláč "Tenebrae": "Jeruzaléme, Jeruzaléme, obrať se k Hospodinu, svému Bohu!"

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXLII (3. dubna 2010): Pravdo, sbohem

Hrozí, že umlkne další hlas pravdy ve Spojených státech. Není to sice, přinejmenším zjevně, hlas katolické pravdy, ale nejsou snad dnes velké otázky pravdy otázkami, které nejsou specifické pro katolíky, ale otázkami tak základními, že jsou společné všem lidem? Proto když sloupkař a spisovatel významu Paula Craiga Robertse, který se výborně osvědčil ve vládě a který byl tajemníkem ministra financí v Reaganově administrativě, oznámí, že očividně bez zastrašování odkládá své pero, je to pro nás všechny smutný den.

Jeho článek na rozloučenou napsaný asi před deseti dny se zabývá právě všeobecnou porážkou pravdy. Jeho úvod si zasluhuje být citován v plné délce: "Byly doby, kdy pero bylo mocnější než meč ... když lidé věřili v pravdu a pojímali pravdu jako nezávislou sílu a nikoliv jako pomocnou sílu vlády, třídy, rasy, ideologického, osobního či finančního zájmu. Dnešním Američanům vládne propaganda. Mají malý ohled na pravdu, malý přístup k ní a malou schopnost ji rozeznat" (podtrhuji já). "Pravda je nevítanou věcí. Je rušivá. Je nepřijatelná. Ti, kdo mluví pravdu, riskují, že budou oceňováni jako anti-Američané", "antisemité", "konspirační teoretici". Pravda je na obtíž vládě ... a ideologům."

Autor pokračuje: "Dnes jsou mnozí z těch, jejichž cílem kdysi bylo odhalovat pravdu, hezky placeni za to, aby ji skrývali." Příklady z mnoha oblastí dokazují, že "kamkoliv se člověk podívá, pravda byla poražena penězi. Kdekoliv peníze nestačí,

aby pohřbily pravdu, ignorance, propaganda a krátká paměť dílo dokonají." Další příklady potvrzují, že "intelligence a integrita bylo koupeny za peníze ... Američané, nebo alespoň většina z nich, dokázali, že jsou loutkou v rukou vlády." Byly jim vymyty mozky médií hlavního proudu, která "neslouží pravdě. Slouží vládě a zájmovým skupinám, které poskytují vládě moc."

Roberts fascinujícím způsobem dokazuje, že "osud Ameriky byl zpečetěn, když veřejnost a protiválečné hnutí naletělo vládní konspirační teorii o 11. září. Vládní vysvětlení 11. září je v rozporu s mnohými fakty. Nehledě na to, že určující událost naší doby, která vrhla USA do nekončících agresivních válek a do domácího policejního státu, je tabuizovaným tématem pro mediální zkoumání. Je nesmyslné si stěžovat na válku a policejní stát, když člověk přijímá premisu, na které jsou založeny (opět podtrhuji já). Pouze bych doplnil náboženský rozměr: jak mohou duše pochopit jediné pravé náboženství Boží, když přijímají premisy, na nichž je založeno jejich bezbožné prostředí? Na počátku roku 2000 mnoho katolíků v USA nechtělo slyšet kázání zdůrazňující podvod 11. září, ale jak se mohou duše, které nemají zájem dospět k pravdě, dostat někam blíže k pravému Bohu? Jako si mohou duše ztrácející smysl pro realitu udržet smysl pro nejvyšší skutečnosti duše a posmrtného života?

Roberts smutně uzavírá: "Když pero podléhá cenzuře a jeho moc je zadušena, loučím se." Nikoliv, milý dr. Roberts. Pero je stále, navzdory všem zdáním, mocnější než meč, jen tehdy ne, je-li odloženo. Pište dále, i kdyby bylo málo duší, které vás stále budou číst kvůli pravdě, protože takové duše, stejně jako Pravda, "jsou mocné a zvítězí".

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXLIII (10. dubna 2010): Van Goghova popularita

Na současně výstavě moderního nizozemského umělce, Vincenta van Gogha v Královské akademii umění v Londýně, která se chýlí k závěru, byly a jsou stále fronty lidí čekajících hodiny, aby se dostali dovnitř. Jak máme takovou popularitu vysvětlit? Jistě je van Gogh moderní, aniž by byl příliš moderní, což je kombinace, která se líbí mnoha duším, které dnes mají úzkost z toho, aby jim šílený svět okolo nich dal nějaký smysl, ale určitě je v něm také dokonce atraktivnější kombinace, je náboženský, aniž by byl náboženský -- náboženství pro odpadlíky!

Narodil se v Holandsku v roce 1853 jako nejstarší syn protestantského pastora. Takřka po tři čtvrtiny svého krátkého života přemýšlel jen o tom, aby se dal do služeb náboženství, protože teprve ve věku dvaceti sedmi let objevil svůj vynikající talent a povolání jako umělec. Nicméně od té doby se oddal s náboženskou intenzitou zvládnutí malby a kresby, takže byl schopen vyjádřit v umění to, co sám shledával, že není schopen vyjádřit v žádné zjevně náboženské formě. Řekl: "V celé Přírodě, například ve stromech, vidím výraz a duši."

Na kresbě, kterou Královská akademie vybrala na leták výstavy, "Nemocnice v st. Remy", učinil van Gogh duši takřka hmatatelnou. Drsné kmeny stromů ukazují vzhůru do temného listoví, které zastíňuje světle žlutou nemocniční budovu níže, a propojuje se s temným modrým nebem nahoře. Nemnoho lidských postav vypadá bezvýznamně uprostřed vířivé dynamiky Přírody, dramatictější díky skvělé barevnosti obrazu, která je pro van Gogha typická. Tatáž dynamika je ještě viditelnější na slavné kresbě "Hvězdná noc" (která není

vystavena), kde krajina, cypřiše, hory, hvězdy a nebe jsou semknuty v divoký, rytmický, žlutý a fialový tanec, takže se zdá, že celý kosmos víří.

Obě kresby pocházejí z van Goghových velmi plodných posledních pěti let, mezi jeho přestěhováním do Paříže na začátku roku 1886 a jeho smrtí ve Francii v létě 1890. Člověk nemusí mít rád moderní umění, nemusí mít rád van Gogha, ale nikdo nemůže popřít, že jeho kresby z tohoto období představují hluboce osobitou a lidskou reakci na to, co Wordsworth nazval "něco mnohem hlouběji promíšeného" ve světě Přírody která nás lidi obklopuje. Čím jiným je „umění“? Zatímco však na začátku 19. století „cosi přimíšeného“ inspirovalo anglického básníka, aby „v poklidu přemítal“, s koncem apostazujícího století naopak nizozemský umělec, který také nechal zjevné náboženství za sebou, našel krásu, ale jen málo pokoje, čímž je mnohem sympatičtější našemu stále nepokojnějšímu věku.

Běda, van Gogh zaplatil velkou cenu za to, že rozpoznal prvotní pohyb v Přírodě, aniž by rozpoznal Prvotního Hybatele. Pohyb bez nehybného Hybatele, zuřivý dynamismus bez Krále Pokoje, ho nakonec přemohl, a on zemřel vlastní rukou na střelné poranění. Božský Pane, buď milostiv, buď milostiv milionům a milionům duší, které Tě cítí a potřebují, ale nemohou či nechtějí Tě najít. Jen ty víš, jak je nebezpečné jejich nenáboženské náboženství bez Tebe!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXLIV (17. dubna 2010): Moderní umění I.

Proč je moderní umění tak odporné? Musí být tak odporné? Nemohou umělci dneška vytvořit pro změnu něco hezkého? A

proč, když už vytvoří něco hezkého, je to obvykle druhořadé či podřadné jako umění, sentimentální, jaksi neautentické?

Takovéto opakující se otázky vyvstávají u malíře, jako je van Gogh, o kterém se uvažovalo minulý týden, který byl na cestě k modernímu umění. Takové otázky je snadno zodpovědět, jsou-li skutečně Bůh a lidská duše. Nemají žádnou rozumnou odpověď, pokud duchovní Bůh a duchovní duše jsou fikcemi sebeklamajícího člověka.

Je-li Bůh neviditelný, ale skutečný "Otec Všemohoucí, Stvořitel všech věcí viditelných i neviditelných", pak stvořil neviditelnou lidskou duši, nejvnitřněji spojenou při početí s viditelným tělem, čímž vzniká každý člověk, který byl či bude. Důvod, proč tvořil tvory s duchovým rozumem a tudíž se svobodnou vůlí, je jeho vnější (ne vnitřní) sláva, která vzrůstá s každým člověkem, který užívá svobodné vůle k lásce a službě Bohu v tomto životě, aby si zasloužil po smrti být nepředstavitelně šťastný, aby dal Bohu slávu bez konce v příštím životě.

A jak člověk miluje Boha a slouží Mu v tomto životě? Dodržováním Jeho přikázání (Jan XV, 10), které tvoří morální rámec dobra a zla v lidských skutečích, rámec, kterému může člověk vzdorovat, ale ne uniknout. Když mu vzdorují, dostávají se více či méně do disharmonie s Bohem, sebou samým a bližním, protože Bůh nestvořil tento rámec svévolně, ale v perfektní harmonii s jeho vlastní přirozeností a lidskou přirozeností, kterou zavazuje k tomu, aby jednala v jejím rámci.

Umění může být definováno v nejširším smyslu jako jakákoliv sestava materiálů (obrazů, slov, not atd.), kterou člověk si dá zvláštní práci, aby sdělil jiným lidem, co má ve své mysli a srdci. Tak náleží-li mysl a srdce duši, která v určitém okamžiku

musí být ve stavu větší či menší harmonie s morálním rámcem, stanoveným Bohem pro všechny její skutky, pak je každý umělecký produkt vycházející z té duše nucen zobrazit objektivní harmonii či disharmonii s ním. A nyní jsme s to zodpovědět naše původní otázky.

Moderní umění jsou tak odporná, protože všechny moderní duše náleží ke globální společnosti, která padá denně hlouběji do apostaze, takové, že obrovský a vlivný počet těchto duší jsou ve válce s Bohem, vědomě či nevědomě. Umělecká díla duší ponořených do takového prostředí mohou jen odrážet jejich vnitřní disharmonii s Bohem, sebou samým a bližním, což je důvod, proč jsou odporná. Jen ze skutečné harmonie zůstávající ještě v duších může vzejít něco skutečně krásného. Úmyslně "hezke" umění vychází z disharmonického přání předstírat harmonii, což je důvod, proč bude výsledek vždy nějakým způsobem falešný či sentimentální, neautentický a druhořadý či podřadný jako umění.

Na druhou stranu pokud Bůh a nesmrtelná duše, která od Něj pochází a má k Němu jít, jsou pouhé fikce, není důvod, proč by krása neměla být odporná a odpornost krásná. To je stav myslí moderních umělců, ale jakmile rozpoznám, že jejich odporný výtvar je odporný, vyplývá z toho, že existuje rámec, který není jejich, a kterému vzdorují.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXLV (24. dubna 2010): Morální rámec

Boží Desatero přikázání (Deut 5,6-21) je ve své vyčerpávající stručnosti a díky božskému vyhlášení vynikajícím představením přirozeného zákona, známého každému člověku na základě jeho přirozeného svědomí, a které popírá či mu

vzdoruje k vlastní škodě. Komentář Eleison z minulého týdne prohlašoval, že tento zákon usnadňuje diagnózu nemocí moderního umění. Skutečně diagnostikuje mnoho moderních problémů, leč podívejme se tento týden na strukturu Desatera, jak je analyzuje sv. Tomáš Akvinský v Teologické summě, I-II q. 100 a. 6 a 7.

Zákon je uspořádání společnosti jejím vůdcem. Přirozený zákon je Boží uspořádání společnosti lidí s Ním, Jeho s lidmi. Bůh sám je středem a hlavním účelem tohoto společenství, takže první „deska Zákona“ vykládá povinnosti lidí k Bohu (I. žádné modly, II. žádné rouhání, III. zachovávání Sabatu), zatímco druhá deska (IV.-X.) vyjmenovává povinnosti lidí k bližním.

První tři přikázání představují povinnosti věrnosti, úcty a služby v onom řádu. Protože jako u vojáka v armádě, říká sv. Tomáš, neposlušnost ke generálovi či zrada jsou horší než neúcta, která je horší než selhání ve službě, tak člověk ve vztahu k Bohu především nesmí mít jiné bohy (I.), za druhé nijak neurážet Jeho či Jeho jméno (II.) a za třetí prokazovat Mu službu, kterou požaduje (III.).

Co se týče povinností člověka vůči jeho bližním (IV. – X.), prvořadý význam mají jeho vztahy k otci a matce, kteří mu dali život. Tudiž druhá deska zákona začíná povinností ctít své rodiče (IV.). Tato úcta je tak základní pro každou lidskou společnost, že bez ní společnost se rozpadá, jak vidíme, že se to dnes všude děje v „západní civilizaci“ (což by lépe bylo označeno „západní rozpad“).

Zbývajících šest Přikázání sv. Tomáš dále analyzuje, jak jsou uspořádány podle klesajícího významu. Škodit bližnímu jednáním (V-VII.) je horší, než pouze slovy (VIII.), což je horší

než jen myšlenkou (IX.-X.). Pokud jde o ublížení bližnímu jednáním, platí, že škodit jeho osobě (V. žádné vraždění) je horší než škodit jeho rodině (VI. žádné cizoložství), což je dále závažnější než jen jeho vlastnictví (VII. žádná krádež). Škodlivé skutky slovem (VIII., žádná lež) jsou horší než poškození jen myšlenkou, kde je opět závist vůči jeho manželství či rodině (IX., žádné žádosti těla) závažnější než pouze závist majetku (X. žádné žádosti očí).

Nicméně porušení všech Příkázání Desatera nese s sebou pýchu -- staří Řekové ji nazývali „hybris“ -- kterou povstávám proti Božímu řádu, proti Bohu. Pro Řeky byla hybris klíčem ke zhoubě člověka. Pro nás je dnes všeobecná pýcha klíčem k děsivým problémům moderního světa, neřešitelným bez Boha, což znamená, od doby Vtělení, bez našeho Pána Ježíše Krista. Svaté srdce Ježíšovo, spas nás!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXXXV (13. února 2010) Mané, thekel

Má katolický biskup nechat stranou záležitosti ekonomiky na základě toho, že se má držet záležitostí náboženství? V žádném případě! Jak úzký pohled na náboženství musí člověk mít, aby neviděl, že ekonomika neboli umění správy hmotných statků nutných pro život se celé řídí pohledem na život, který člověk má, a že tento pohled záleží na náboženství. Neboť jak můžeme adekvátně rozumět náboženství (nebo jeho nepřítomnosti) než jako celkovému pohledu na život, kterým se člověk váže (či odmítá být vázán) k Bohu, který mu dal život?

Jestliže si mnoho lidí dnes myslí, že ekonomika nemá nic společného s Bohem, je to jen proto, že si dříve mysleli, že Bůh

není či že je bezvýznamný. A za předpokladu, že existuje život po smrti, myslí si, peklo buď neexistuje ("Všichni jdeme do Nebe") nebo není důležité ("Alespoň tam budou všichni moji přátelé," vtipkují). Na základě těchto předpokladů následující posun ekonomiky včerejška, hospodárné ekonomiky, k ekonomice dneška, hýřivé ekonomice.

Včera platilo: neutrácej více, než dovedeš vydělat. Šetři, nepůjčuj si, abys mohl investovat. Neřeš dluh dalším dluhem. Dnes je vlastenecké utrácet. Každý bude prosperovat, když utrácíš bez ohledu na to, co vyděláš. Nešetři, protože nečinné peníze nikomu neprospívají. Určitě si vypůjči, abys dělal profitující investice. A když ti dluhy zkysnou, vypůjči si ještě, aby ses z nich dostal.

Tutu ekonomiku "jez-pij-a-vesel-se" intelektualizoval zvláště vysoce vlivný britský ekonom, John Maynard Keynes (1883-1946), který jednou slavně řekl: "Nakonec všichni umřeme". V sedmdesátých letech říkal prezident Nixon (1913-1994): "Všichni jsme teď keynesiáni". A od sedmdesátých let je keynesiánský vzestup kontinuální až do orgií půjčování, vypůjčování a utrácení na počátku tisíciletí, což je možné jen díky tomu, že lidé se zřekli starého zdravého rozumu, který spočívá v tom, že se neutrácí více, než se vydělá, a ve vyhýbání se dluhu - "Nikomu nebuďte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali," říká Slovo Boží (Řím 13, Cool, a "Dlužník je sluhou věřitele." (Přís 22,7)

Právě teď se svět vrhá do otroctví businessmanů, orgie se hroutí a toto hroucení se v žádném případě dosud neskončilo. Nezaměstnanost je mnohem vyšší, než si politici mohou dovolit připustit, leč stále shromažďují hlasy, když lidem slibují zaměstnání a bezplatné obědy. Politici stále podporují tato nereálná očekávání, díky kterým se dostali k moci, ale

které u ní nebudou schopni splnit. Lidé se chystají povstat a povstávají v hněvu. Politici budou muset zahájit zahraniční války, aby odvedli pozornost lidí od domácích problémů. Válka je na spadnutí a bude následovat, dopustí-li Bůh, světovláda lichvářů. To vše proto, že lidé si mysleli, že Bůh nemá nic společného s životem a život nemá nic společného s Bohem.

Ale viz Daniel 5,5-6 a 24-28! Bůh nás sečetl (mané), byli jsme zváženi na vahách a shledáni lehkými (thekel), náš zábavní park skončil (fares). Zbývá nám si vzít náš lék.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXLVI (1. května 2010): Sestry v nesnázích

Dvě sestry vyučující na téže dívčí škole mi nedávno napsaly: jedna byla sklíčená, druhá doufající. Bezpochyby je sestra Sklíčená také doufající, jako je sestra Doufající také sklíčená, protože katolíci musí zavírat oči, aby nebyli sklíčeni tichou apostazí, která se k nám všem plíží, ale zároveň musí ztrácet svou Víru, pokud ztrácejí Naději, která je s ní spojena.

Sestra sklíčená píše: "Svět svírá naše dívky pevně". Když se po tříleté nepřítomnosti vrátila, zjistila: "Změna mentality našich dívek je nepřehlédnutelná. Bojujeme o zachování principů a morálky." Nota bene: tuto školu obklopují a podporují katoličtí rodiče, kteří se drží Tradice, má stále rostoucí počet přihlášených a mnoho rodičů podstupuje vážné oběti, aby zajistili, že se tam jejich dívky budou vzdělávat. Ale zde máme sestru, která nám říká z vnitřku, že problém mentality také vzrůstá.

To je proto, že celá naše západní společnost odpadá od Boha, a protože člověk je, jak řekl Aristoteles, společenským

živočichem, a ne jen individuem či rodinným živočichem. Proto může mít chlapec či děvče dobré rodiče, dobrou rodinu, dokonce i dobrou školu, ale pokud společnost mimo domov a školu nesdílí katolické hodnoty, o které se vnitru snaží, pak budou chlapci a děvčata, zejména od dospívání, cítit její protikatolický tah, a dostanou se pod více či méně nebezpečný tlak "jít s proudem". Dnes je tento tlak silný, k sklíčenosti dobré Sestry, protože každý dobrý vychovatel se dnes cítí jako někdo, kdo stojí na břehu moře a snaží se zastavit příchod přílivu. Ale přinejmenším má sestra otevřené oči a neklame sama sebe, že vzdělávání dívek řeší všechny jejich problémy, což jsou v pokušení si myslet rodiče.

Bezpochyby ale také sdílí relativní optimismus sestry Doufající, která mi píše, že když pořádají dívky divadelní představení ve škole, lidé přicházející ze světa "jsou udiveni, že si dívky pamatují mnoho veršů a také že ostatní školáci v hledišti poslouchají a sledují a nehrají si s mobily." Sestra pokračuje: "Když slyšíte takové poznámky, zjišťujete, co jsme nějak dokázali docílit, a můžete za to být vděční."

Krátce, jak řekla svatá Jana z Arku, my podstupujeme bitvu a Bůh dává vítězství. Prozřetelnost nám všem rozdává určité karty, které se nám nemusí vždy líbit, ale je na nás, abychom s nimi hráli, co nejlépe umíme. Připomíná mi to také neohroženou odpověď Evelyny Waugha ženě, která si stěžovala, že je tak odporný, přestože je katolíkem. "Madam," odpověděl, "Nemáte vůbec představu, o co odpornější bych byl, kdybych nebyl katolíkem. Bez nadpřirozené pomoci bych byl sotva lidská bytost".

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXLVII (8. května 2010): Rodiče v

nesnázích

Slova sestry z minulého komentáře Eleison mi zůstávají v mysli: "Svět svírá naše děvčata pevně.". Za pouhé tři roky "změna mentality našich dívek je nepřehlédnutelná. Bojujeme o zachování principů a morálky." Nyní svět sotva bude zmírňovat svůj tlak na dívky, naopak. Pak naše katolická víra přestala být „naším vítězstvím nad světem“ (1 Jan 5,4), nebo mají být sestřina slova blikajícím červeným světlem, které nás všechny má varovat, že naše víra se musí aktivovat a katolická tradice možná potřebuje být znovu vytržena.

Protože mezi domovem a školou, je-li škola odpovědná za řekněme dvě sedminy formace dítěte, domov je odpovědný za přinejmenším pět sedmin. To je důvod, proč, jak zde bylo naznačeno minulý týden, je pro rodiče závažnou chybou myslet si, že když dítě svěřili do dobré školy, splnili svou povinnost. Hlavní odpovědnost za formaci dítěte náležela vždycky domovu. Sestra by určitě nesvalovala na domov to, co je její vlastní odpovědností, ale na druhou stranu její hlavní naději po milosti Boží musí být dobré domovy.

Tak tedy nikdo rozumný nemůže dnes nemít soucit s rodiči. Například otci hrozí, že se uštve dojížděním, neuspokojivou prací, antikatolickým pracovištěm, zatímco matce hrozí, že se vyčerpá řadou dětí, které jí Pán Bůh může poslat, pokud se svým manželem dodržují zákony katolického manželství, domácím vyučováním, jsou-li veřejné školy příliš zkažené, prací mimo domov právě jako doma, je-li nenarušená škola drahá, a opovržením od lidí, zůstane-li doma. V žádném z těchto nejhorších scénářů od nás Bůh neočekává, že uděláme nemožné. Ale očekává, že poneseme svůj kříž a učiníme to, co možné je.

Otcové, jednáte jako mužská -- ne tyransky! -- hlava rodiny? Stavíte rodinu nad peníze, nebo peníze nad rodinu? Dáváte svým dcerám příklad lásky k jejich matce? Nasloucháte jí? Povzbuzujete ji v tom, aby se odívala a chovala pro vaše vlastní potěšení takovým způsobem, že to může akorát dát dcerám špatný příklad? Budou dělat mnohem spíše to, co dělá matka, než to, co říká. Trávíte čas s dcerami? Věnujete jim moudrou pozornost a péči, kterou od otce tak potřebují? Matky, jediná otázka: dáváte dcerám příklad úcty a poslušnosti k jejich otci (i když si to ne vždy zaslouží), nebo používáte jazyk, abyste ho před nimi ponižovaly? Dáváte jim oba příklad úcty ke knězi?

Poslední otázka pro otce a matky: naslouchali jste někdy katolickým rodičům dětí z doby Druhého vatikánského koncilu, kteří zaspali změnu formace jejich dětí, probrali se pozdě a nezbyly jim než oči pro pláč nad životem a přípravou na smrt jejich dětí? Vyhod'te televizi. Kněží a sestry, nemějme obavy, že sami sebe učiníme nepopulárními. Mějme se na pozoru, aby se naše katolická tradice nestala tak nic neříkající, že pro naše vlastní dobro Pán Bůh musí nechat nás zopakovat Druhý vatikánský koncil !

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXLVIII (15. května 2010): Papež nemohoucí spát

Zásadní neporozumění koncilního Říma tomu, o co jde katolickému tradičnímu hnutí, bylo znovu demonstrováno minulou středu v Paříži, když kardinál Kasper, jenž je v čele vatikánského Sekretariátu pro vztahy s jinými křesťanskými církvemi a židy, uspořádal tiskovou konferenci. Dovolte, abych tak věrně jak jen možno citoval ze zprávy Reuters, co si

kardinál myslí, shrnul to v pěti tvrzeních a pak komentoval.

1) Věřoučné rozhovory, které se v současnosti konají každé dva měsíce mezi čtyřmi teology Říma a biskupem a třemi kněžími Společnosti sv. Pia X., se neukazují snadné. 2) Hlavním problémem je pojetí tradice. „Chceme živou tradici nebo zkamenělou tradici?“ tázal se kardinál. 3) Řekl, že je pro tento dialog s SSPX, ale že to musí být za podmínek Říma a ne podmínek SSPX. 4) Jestliže má být dosaženo shody, SSPX bude muset učinit ústupky a bude muset přijmout koncilní reformy. 5) Bez shody SSPX nebude mít oficiální status, její kněží nebudou uznáni jako katoličtí kněží, ani jim nebude dovoleno vykonávat jejich kněžský úřad.

(1) Samozřejmě se neukazuje snadné uvést v soulad $2+2=4$ (tradice a SSPX) s $2+2=4$ nebo 5 (Druhý vatikánský koncil a koncilní Řím). Nacházíme se v přítomnosti svou zásadně rozdílných pojetí aritmetiky, dvou právě tak zásadně rozdílných pojetí katolické pravdy.

(2) $2+2=4$ je pravda, neměnicí se a nezměnitelná, tudíž „tradiční“. $2+2=4$ nebo 5 je značka nové aritmetiky, tak „živé“ jak se komu zlíbí, ale naprosto nereálné a tak vůbec ne tradiční.

(3) Jestliže člověk diskutuje pravdivou aritmetiku, tak to bude za podmínek pravdivé aritmetiky a ne za podmínek kterékoli diskutující strany, dokonce i když jedna ze stran zaujímá stanovisko k těmto podmínkám.

(4) Kdo chce nebo potřebuje dospět k dohodě, že $2+2=4$ nebo 5 (Druhý vatikánský koncil)? Pouze kupci s fantasií, kteří se už nestarají o pravdivou aritmetiku!

(5) Jestliže „oficiální status“, „uznání kněží“ a „dovolení vykonávat kněžský úřad“ závisí na přijetí toho, že $2+2$ může být 4 nebo 5, pak takový „status“, „uznání“ a „dovolení“ jsou získány za cenu Pravdy. Ale jestliže rozprodávám Pravdu, jak ji mohu ještě mít, abych ji říkal? A jestliže už neříkám Pravdu,

jakým druhem kněze mohu být, s jakým druhem úřadu?

Tudíž závěrem, není to jenom o „tradici“, ale o samotné povaze pravdy, ve které se rozcházejí tito Římané a SSPX. Měnic pravdu, tito Římané ztratili Pravdu, ve skutečnosti, alespoň objektivně řečeno, ji zavraždili, jako Mackbeth „zabil spánek“. V témže článku agentury Reuters je citován papež, jenž řekl, že problém s SSPX „ho olupuje o spánek“.

Svatý Otče, věřte přece, že Pravda je daleko nad SSPX, která není nic více než jeden z jejích nepatrných pomíjivých obránců. Každý z nás v SSPX přeje Vám všemožné dobro, zvláště dobré spaní. Není to SSPX, ale zavražděná Pravda, která Vás v noci drží vzhůru.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CXLIX (22. května 2010): Obnovení otcovství

Je dnes snadné obviňovat rodiče, že nevědí, jak vychovávat své děti. Bude užitečnější pomoci všem z nich, kteří chtějí, aby jim bylo pomoheno, aby viděli, odkud pochází problém jejich odcizených dětí. Ten problém je jistým způsobem tak majestátní jako Bůh, protože pochází z masového odmítnutí a popření Boha moderním světem.

Lidská rodina je malá společnost sestávající v zásadě z otce, matky a dětí. A teď zdravý rozum nám říká, že každá lidská společnost potřebuje hlavu, aby byla schopna fungovat. Jestliže žádná hlava neřídí ani přikazuje, společnost ztrácí své směřování a rozpadá se. Fotbalový tým potřebuje kapitána, firma výkonného ředitele, země potřebuje krále nebo prezidenta, město potřebuje starostu, hasičský sbor potřebuje

šéfa, armáda potřebuje generála, universita potřebuje rektora, soudní dvůr potřebuje soudce a tak dále a tak dále.

Především potřebuje rodina otce, protože lidská rodina není pouze lidská společnost, je nejzákladnější a nejpřirozenější z lidských společností, ve skutečnosti je to základní model pro všechny jiné společnosti. To je protože v žádné jiné společnosti nemohou být svazky, které spojují členy dohromady, být tak hluboké nebo přirozené, jako svazky, které spojují manžela s manželkou a rodiče s dětmi. Tedy v žádné jiné společnosti není tak zřejmé jak hlava musí jak poroučet tak pečovat o své členy. Jestliže otec poroučí bez péče, rodina trpí jeho tvrdostí. Jestliže pečuje bez poroučení – což je dnes spíše častější případ – trpí jeho měkkostí. Tak otcovství v rodině je modelem pro všechnu lidskou autoritu. To je proč (srovnej Komentář Eleison 145) čtvrté přikázání – cti otce a matku svou – je v čele sedmi přikázání řídících vztahy v lidské společnosti.

A tak otcovství v rodině, stejně jako všechno otcovství a autorita, má svůj původ v Bohu Otci. Sv. Pavel říká: „Skláním kolena svá před Otcem Pána našeho Ježíše Krista, po němž se jmenuje všechno otcovství“ (Ef 3,14-15). Jinak vyjádřeno Boží slovo říká, že z otcovství Boha Otce odvozuje svou přirozenost všechno otcovství v lidské společnosti a všechno vůdcovství v každé lidské společnosti, protože „jméno“ nebo slovo označuje přirozenost nebo věc. Pak dá rozum, že v každém světě, který vykopne ven Boha Otce, jak náš svět nyní činí, bude jméno a přirozenost otcovství vyprázdněno z našich myslí a všechno otcovství a všechna autorita budou vyprázdněny z našich životů.

Otcové rodin, veďte své rodiny k Bohu! Podříd'te se sami Bohu a vaše manželky a děti se mnohem snáze podřídí vám. „Hlavou každého muže je Kristus a hlavou ženy je muž a hlavou Krista

je Bůh“ říká sv. Pavel (1 Kor 11,3). Dejte manželce a dětem příklad mužné zbožnosti, jak přirozené tak „nadpřirozené“, a ať cokoliv náš bláznivý svět ze své strany učiní, vy aspoň uděláte to nejlepší, co můžete, pro rodinu, kterou vám Bůh svěřil.

Zvláštní rady pro chlapce budou následovat v jiném Komentáři Eleison, bude-li Bůh chtít.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CL (29. května 2010): Chlapci v nesnázích

V Komentáři Eleison 146 se hovořilo o obtíži, které mají vyučující sestry s dnešními děvčaty. Komentář 147 sledoval problém zpět k rodině. A teď se někteří z vás ptají: a co s chlapci? Katolíci vědí, že chlapci a děvčata, co se týče záchrany jejich duší pro posmrtný život, jsou si rovni, takže musí na prvním místě být podobně připravováni, aby se dostali do nebe. Ale tady podobnost končí. Bůh stanovil muži a ženě docela rozdílné úlohy v jejich životě, což je důvod, proč církev vždy odsuzovala koedukaci. Co tedy chlapci specificky potřebují?

Jako žena má dary srdce, aby pečovala o domov a děti, tak muž má dary rozumu, aby je vedl a obstaral je už od prvotního hříchu „tvrdou prací“ (Gen 3,19). Tudíž formace dívky se musí točit kolem toho, jak sloužit manželce a dětem uvnitř domova, formace chlapce by měla jej vzdělávat pro (1) práci a (2) odpovědnost mimo domov, což obvykle bude znamenat ve velkém špatném světě. Tam bude zapotřebí (3) úsudku, (4) sebekázeň a (5) mužnost. Máme docela již program!

V tomto programu je mimořádně důležitý příklad dávaný chlapci jeho otcem! Dnešní otcové, vy jste jistě sami byli

formování před 20 až 30 roky, rozhodně po revolučních šedesátých letech. Uvědomujete si všichni, co to znamená? Máte pokoru připustit, že vaše vlastní formace, ve škole a/nebo doma, s největší pravděpodobností vás špatně připravila na to, abyste vychovávali děti, aby žily tak, aby se dostaly do nebe. Otcové pusťte se do nápravy vaší vlastní zahálčivosti, nezodpovědnosti, pošetilosti, nestřídmosti a nemožnosti a uděláte to skutečně nejlepší, co můžete pro své chlapce!

PRÁCE venku v přírodě je nejlepší. Nechte chlapce ohánět se sekerou, pokácet strom, osázet zahradu, jezdit na koni, postavit kůlnu. Sport je v nejlepším případě mužská rekreace, ale neměl by být ničím více než rekreací. Opravdová potřeba rodiny nejlépe učí ODPOVĚDNOSTI, také učené utrpením chlapce z následků jeho vlastních chyb místo, aby byl před nimi chráněn. ÚSUDKU se naučí tím, že bude povzbuzován, aby užíval svou mysl k diskusím u rodinného stolu, ve společnosti a při vyučování jeho otce, kterého přirozeně uctívá jako hrdinu a v jehož stopách jde, ale který si musí udělat čas, aby naslouchal svému synovi a radil mu, zvláště v dospívání. KÁZNI se bude učit vstávání časně zrána, denní rutinou, které se přidržuje, časným uléháním do postele a nechozením s někým dokud, více či méně, neusiluje o manželství. Čím méně dává děvčatům, které si nevezme, tím více bude mít k dávání dívky, kterou si vezme. MUŽNOST bude odměnou za dodržování takového programu.

Konečně, rodiče si povšimněte, jak elektronika zpravidla činí chlapce 1. zahálčivým 2. nezodpovědným, 3. pošetilým, 4. měkkým a 5. frustrovaným.

Doma odstraňte všech elektroniky kouzel,
Nemají-li vaši chlapci padnout do pekel!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLI (6. června 2010): Koncilní „teolog“ I.

Zmatek, vržený na duše po celém světě po selhání masy katolických biskupů na Druhém vatikánském koncilu v šedesátých letech, je nezměrný. Člověk může sotva reflektovat podstatný problém, protože je stále velmi mnoho s námi, ve skutečnosti více než kdy předtím. Hrozí svržením všech našich duší do Pekla. Minulý rok otiskl italský čtrnáctideník Si Si No No článek shrnující hlavní omyly průkopnického "teologa" Druhého Vatikánu, francouzského dominikána Fr. Marie-Dominica Chenua. Jak jsou zde níže vyloženy, ukazuje těchto šest mylných bodů k srdci problému: postavení člověka na místo Boha (Změnil jsem jejich pořadí, tím zůstává vyprávění do dalšího EC)

1. Obrat k člověku, jako kdyby to byl Bůh, jenž má být přizpůsoben modernímu člověku a nikoliv moderní člověk Bohu. Ale katolictví se vždy snaží přizpůsobit člověka Bohu, ne jít tou druhou cestou.
2. Podřízení Božího zjevení modernímu způsobu myšlení, např. Descartovi, Kantovi, Hegelovi. Už není nic absolutní, objektivní Pravda. Všechna náboženská prohlášení se stávají pouze relativní a subjektivní.
3. Podřízení božího Zjevení historické metodě, které znamená, že každá pravda vyvstává jen v historickém kontextu, a právě tak jako historický kontext byl a je měnlivý, tak žádná pravda není neměnná či nezměnitelná.
4. Víra v pantheistickou evoluci, která znamená, že Bůh už

není Stvořitel podstatně odlišný od stvoření. Stává se neodlišným od tvorů, kteří vznikají vývojem a vývojem se stále mění.

5. Postavení pocitů na první místo ve věcech náboženství, tj. postavení citové náboženské zkušenosti buďto nad nadpřirozenou Víru v myslí nebo nadpřirozenou lásku ve vůli.

6. Popírání rozdílu mezi dobrem a zlem, prohlašování, že pouhá jsoucnost lidského skutku ho činí dobrým. Tak je pravda, že každý lidský skutek, který se stane, má dobrotu bytí, ale jen tehdy má morální dobrotu, když je zařízen ke svému cíli, kterým je nakonec Bůh. Lidské skutky, které nejsou zařízeny k Bohu, jsou morálně zlé.

Tyto omyly jsou zjevně vzájemně propojeny. Jestliže se (1) náboženství má soustředit na mě, pak (2&3) musím odpojit svou mysl od skutečnosti, ve které se náboženství zaměřuje na Boha. S narušenou myslí pak (4) "neexistuje nic kromě toho, co není", tak se všechno vyvíjí, a (5) pocity převládnu (čímž je náboženství vinou mužů poženštěno, protože pocit je přednostně ženský). Nakonec, když pocity nahradí pravdu, (6) morálka se hroutí.

V samotných dokumentech Druhého Vatikánského koncilu jsou tyto omyly spíše implicitní než explicitní, protože musely být zamaskovány, aby dokumenty získaly hlasy masy katolických biskupů, kteří se zúčastnili koncilu, ale nebyli dostatečně zmodernizováni. Nicméně tyto omyly představují zcela aktualizovaný "duch Druhého Vatikána", ve kterém byl koncil veden, a to je důvod proč, oficiální Církev je na cestě k sebezničení už po 45 let, od 1965 do 2010. Kolik let ještě?

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLII (12. června 2010): Koncilní "teolog" II.

Když Komentář Eleison z minulého týdne vyložil šest omylů jednoho z čelných teologů II. Vatikána, o. Marie-Dominique Chenua, bylo řečeno, že pořadí těchto omylů bylo proti původnímu pořadí v Si Si No No změněno, a to napovídalo, že je to na delší povídání. Tím je hrozné sesazení mysli moderní dobou.

V Si Si No No byl na první místo mezi omyly zařazen sentimentalismus. Pak následovaly subjektivismus, historicismus, obrat k člověku (antropocentrismus), evolucionismus a imoralismus. Začít sentimentalismem znamená začít člověkem, jak ho dnes shledáváme, tj. utápějícím se v citech. Zde jsou dva příklady mezi stovkami, ba tisíci: v náboženství "Bůh je příliš milý než aby poslal jedinou duši do Pekla"; v politice: "Není vlastenecké se ptát, kdo stál za 11. zářím."

Komentář Eleison zvolil raději řazení omylů ne podle bezprostřednosti, ale podle hloubky. Pak je na prvním místě antropocentrismus ve smyslu odvrácení se od Boha, protože odvrácení se od Boha je kořenem všech hříchů a omylů. Pak následují tři omyly útočící na myšlení: subjektivismus, historicismus a jejich následek, evolucionismus. Ty také přijdou před sentimentalismus, protože -- a zde je zajímavý bod -- až poté, co byl sesazen právoplatný král, může jeho místo zaujmout uchvatitel. Jen po té, co je vyřazena mysl, mohou pocity převzít vládu. Na obou seznamech je poslední imoralismus, čili popření dobra a zla, protože všechen nepořádek v duši a mysli končí nepořádkem v jednání.

Abychom pochopili přirozený primát mysli nad pocity, primát, který pro mnoho moderních duší není zjevný, uchylme se k srovnání s plachetnicí. Když kapitán úmyslně přestane držet kormidlo, nechává loď na milost větru a vlnám až do výsledného ztroskotání, ačkoliv kdykoliv se rozhodne vzít kormidlo opět do ruky, patří k přirozenosti kormidla, že mu umožní řídit loď a využívat větru a vln, aby dosáhl přístavu. Podobně když člověk se úmyslně přestane držet rozumu, nechává duši na milost pocitům a vášním, unášenou směrem k věčnému peklu, ačkoliv patří k přirozenosti mysli, že kdykoliv se rozhodne ji znovu zapojit, povede ho do Nebe, jakkoliv vratká může být vláda rozumu nad jeho vášněmi a pocity.

Jak potom může člověk dosadit mysl zpět na její trůn? Obrácením se zpět k Bohu, protože jeho odvrát od Boha to byl, čím se umožnilo sesazení mysli z prvního místa, protože aby se odvrátil od Boha, musel začít odbourávat rozum. A jak se člověk nejsnáze obrátí zpět k Bohu? Ať začne s jedním Ave Maria, pak s několika, pak desátkem Růžence, a nakonec pěti desátky denně. Pokud tak učiní, začne znovu myslet.

Matko Boží, zachraň naše duše!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLIII (19. června 2010): Kardinál se usmívá

Nedávný úsměv kardinála Kaspera potvrzuje mé dlouhotrvající přesvědčení, že se přes hluboký liberalismus koncilních Papežů od Jana XXIII nemusí pochybovat o tom, že skutečně byli a jsou Papeži. Mnoho opravdových a věřících katolíků o tom pochybuje, protože nevidí, jak dalece se mohou skuteční Náměstkové Kristovi odchýlit od katolické Víry a Církve Kristovy, jako to učinili tito Papežové. Skutečně je tu problém,

nezměrně závažný.

Tito "sedevakantisté", jak se obvykle nazývají, argumentují, že když někdo vystupuje jako bludař, mluví jako bludař a -- jak říkají Američané -- kváká jako bludař, pak JE bludař. Ale bludař se vylučuje sám sebe z Církve. Tudíž se tito Papežové vyloučili z Církve, a tak nemohou být v žádném případě její hlavou -- jak může být nečlen hlavou?

Věřím, že správná odpověď je, že takový blud, který automaticky vylučuje člověka z jedné a jediné archy Spásy, je tak závažný, že aby ho někdo spáchal, musí plně vědět a plně zamýšlet, co dělá. Musí si uvědomovat, že popírá katolickou pravdu, jak byla definována Boží Církví autoritou samotného Boha, jinými slovy že se vzpírá proti Bohu. Bez tohoto uvědomění, které Církev nazývá "zatvrzelostí", může popírat božské pravdy, ale nevzpírá se ještě proti Bohu, ani se nevylučuje z Církve.

"Sedevakantistům" tak připadá směšná myšlenka, že Papežové, hluboce vzdělaní v církevním učení, neví, co dělají, když pronášejí takové ohavnosti, jako Benedikt XVI., abychom řekli jeden příklad mezi mnohými, o pokračující platnosti Staré smlouvy. Aby přivedla bludaře k tomu, aby si plně uvědomil, co dělá, za starých časů, kdy Církev měla správné smýšlení, papežská Inkvizice (nebo Svaté Officium) přivedla bludaře, konfrontovala ho autoritativně s jeho bludem a vyzvala ho k odvolání. Pokud odmítl, pak jeho zatvrzelost byla zjevná všem a vlk byl vyvržen od stáda. Ale takováto konfrontace vyžaduje autoritu, jak aby předvolala bludaře, tak aby deklarovala jeho blud. Co pak, když je to od Druhého Vatikána nejvyšší církevní autorita, kdo už nerozpoznává katolickou pravdu?

Uveďme kardinála Kaspera. Podle zpráv na tiskové konferenci,

kterou měl 4. května v Paříži (na kterou jsem již odkazoval v EC 148), říká, že Společnost sv Pia X. neochvějně odporuje dialogu katolické Církve s ostatními křesťanskými církvemi, za který je zodpovědný. "Napadli mě jako bludaře," řekl se smíchem.

Může se smát. Jakou autoritou, prosím, zavrhuje pouhé SSPX ekumenický dialog který se je už od Druhého Vatikánu principem a praxí Všeobecné Církve, který je všude kázán Benediktem XVI, a jehož prvním papežovým agentem je kardinál Kasper? Jistě to byla pouze křesťanská láska k pomýleným "tradicionalistům", která zabránila dobrému kardinálovi vybuchnout smíchy!

Po lidsku řečeno, Církev je vyřízená. Ale ne po božsku.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLIV (26. června 2010): Katolická rovnováha

Když Komentář Eleison minulý týden na začátku zdánlivě sympatizoval se "sedevakantisty", kteří mají za to, že Papežové od Jana XXIII nejsou vůbec Papežové, a na konci zdánlivě sympatizoval s kardinálem Kasperem, když si dělal legraci z neautoritativní Společnosti sv. Pia X., vím, že přinejmenším jedna čtenářka byla zmatena, a mám podezření, že nebyla sama. Ale všechno se vrátí na místo, když si uvážíme, že od Druhého vatikánského koncilu se katolická pravda oddělila od katolické autority.

Tak by katolická autorita duchovních měla být spojena s katolickou Pravdou našeho Pána, protože lidská autorita

existuje jen proto, aby chránila a učila božskou Pravdu. Ale na onom strašném Koncilu (1962-1965) se staletí protestantské hereze a liberálního rozkladu pravdy nakonec tak vetřely do srdcí a myslí velké většiny koncilních Otců, že se vzdali čistoty katolické Pravdy, a do dnešního dne používají vši své katolické autority, aby vnutili katolíkům koncilní nové a falešné náboženství člověka.

Načež byli katolíci rozpolceni, jeden od druhého i v sobě samých, jak bylo nevyhnutelné. Protože buď musí přilnout ke katolické Pravdě, a více či méně opustit katolickou Autoritu, což je řešení sedevakantistů. A když se člověk dívá primárně na katolickou Pravdu, může s nimi sympatizovat, tak strašná byla zrada Pravdy nejvyššími duchovními, od doby, kdy Koncil začal.

Nebo si katolíci vybrali přilnout ke katolické Autoritě a více či méně opustit katolickou Pravdu, což je řešení kardinála Kaspera. A když se člověk primárně dívá na katolickou Autoritu, mohl by právem sympatizovat s jeho loajalitou k Benediktu XVI a rozumět kardinálovu úsměvu, když zjistí, že jej zcela neautoritativní a stále prakticky exkomunikovaná Společnost sv. Pia X. kárá, že není katolíkem.

Leč arcibiskup Lefebvre zvolil třetí cestu mezi dvěma extrémy, buď Pravdy nebo Autority. Jeho cesta, kterou následovalo SSPX, byla přilnout ke katolické Pravdě, ale bez neúcty ke katolické Autoritě, a bez všeobecné nedůvěry ve status představených. Je to rovnováha, která se ne vždy snadno udržuje, ale přinesla katolické ovoce po celém světě a udržela věrný zbytek katolíků s pravou naukou a pravými svátostmi po 40 let, které jsme dosud strávili na koncilní poušti (1970-2010).

A my katolické ovečky možná musíme být rozptýleny na té

pouští ještě nějaký čas, protože pokud je Pastýř v Římě bit (Zach XIII, 7, kterého cituje náš Pán v Zahradě Getsemanské Mat XXVI, 31). V této Gethsemaně Církve potřebujeme soucit s našimi bližními ovečkami. To je důvod, proč mohu sympatizovat se "sedevakantisty", a dokonce s liberály, do určité míry. Ale to v žádném případě neznamená, že arcibiskupova třetí cesta přestala být pravou cestou, i když se může zdát, že pro tuto chvíli ztrácí chuť pro dinosaury. Leč i tomu dovedu porozumět.

Kéž Veliká Matka Boží dlouho chrání maličkou Společnost!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXLV (3. července 2010): Po lidsku odepsaná

"Vaše excelence, nechápu to! Nejdřív (EC 153), líčíte "sedevakantisty" tak dobře, že Společnost sv. Pia X. z toho vychází úplně špatná. Pak líčíte kardinála Kaspera, dalšího protivníka SSPX, jako by voněl růžemi. Pak pokračujete k tomu, že naznačujete, že on je důkazem, že Církev je odepsaná. Nakonec to všechno završíte tím, že SSPX má nakonec pravdu! Točí se mi z toho hlava!"

"Dobře, v klidu! Začněme snadnou částí odpovědi a pokračujeme zajímavou. Minulý týden (EC 154) jsem řekl, že Druhý vatikánský koncil oddělil katolickou pravdu od katolické autority a že mezi excesivními "pravdisty" jako jsou sedevakantisté a excesivními "autoritáři", jako je kardinál Kasper, má správné řešení SSPX v tom, že střezí plnost pravdy s uznáním tolika katolické autority, kolik je kompatibilní s Pravdou. Přirozeně, že je toto střední řešení napadáno z obou stran, ale dopřát sympatické vyslechnutí oběma opačným

omylům může a mělo by pomoci pochopit, že pravé řešení je mezi nimi."

"Dobře, Vaše excelence, ale proč jste řekl hned po tom, co se kardinál smál, že Církev je po lidsku odepsaná?"

"Protože opuštění pravdy samo o sobě je mnohem závažnější, než opuštění autority, protože autorita existuje jen aby sloužila pravdě, takže pravda je primární, zatímco autorita je sekundární. Tak "sedevakantisté" mají Víru (proč by jim jinak pomýlení Náměstkové Kristovi vadili?) a jejich mysl pořád funguje (jejich argumenty se zdají být velice logické), zatímco od okamžiku, kdy katolík kvůli autoritě přijme Druhý vatikánský koncil s jeho náboženstvím člověka, začne ztrácet víru v jediné pravé náboženství Boha, a začne ničit svou mysl, když ji nutí vstřebat kontradikci, protože tato dvě náboženství si naprosto protiřečí, v principu i v praxi, podívejte se kolem sebe!

"Co ukázal kardinálův smích je, jak dalece ztratili církevní představitelé víru (přínejmenším před lidmi), a jak zničili svoje mysl koncilní snahou o „ekumenický dialog“. Plnost božství je v Ježíši Kristu, který založil jen jednu Církev, což je nutně v rozporu, více či méně, s jakoukoliv jinou "církví" či náboženstvím či ne-náboženstvím. Jak pak mohou hovořit katoličtí duchovní s nekatolíky kromě pro hlavní účel obrátit je? "Vést dialog" s jakýmkoliv jiným účelem znamená popřít implicitně, že Ježíš Kristus je Bůh. Není divu, že kardinál vidí SSPX, jak ho považuje za bludaře. A pouze se usmívá.

Protože si stále myslí, kvůli autoritě, že věří všemu, co katolík věří. To znamená, že kardinál ztratil veškerý pojem o kontradikci, že jeho Víra a mysl jsou pryč. Když lidská nejvyšší mohutnost je pryč, co zbývá, aby ho zachránilo? Jen

zázrak. A kardinál Kasper je typickým duchovním dneška. Bez božího zázraku, současná oficiální Církev je odepsaná.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLVI (10. července 2010): Užitečnost diskusí

Mnoho katolických duší, které v současnosti znepokojují pokračující diskuse, které se konají mezi Římem a Společenstvím sv. Pia X., by se mohlo uklidnit, kdyby slyšeli, jako já před dvěma měsíci, biskupa de Galarretu vypočítávat důvody, proč by tyto diskuse měly pokračovat až do stanoveného konce (ale ne dále). Představují malé nebezpečí a několik výhod, říká biskup.

Po úvodním setkání vloni v říjnu probíhaly vlastní diskuse v lednu, březnu a květnu tohoto roku. Každé setkání má svou fázi před, průběh a fázi po. Předem tým čtyř představitelů SSPX předloží čtyřem římským teologům deklaraci o katolické nauce v projednávané věci a s ní problémy, které vyvstávají z opačné nauky, plynoucí z Druhého vatikánského koncilu. Na vlastním setkání podávají Římané své odpovědi a následná ústní diskuse se nahrává. Potom SSPX sestaví psané shrnutí nahrané diskuse. Dosud se diskutovalo pouze o liturgii a náboženské svobodě, ale biskup předpokládá, že všechny další nutné diskuse skončí s jarem příštího roku.

V hodnocení těchto diskusí rozlišuje biskup mezi samou skutečností, že probíhají, a jejich obsahem. Pokud jde o jejich obsah, praví, že tým SSPX je zklamán ústní diskusí, protože, jak mi řekl jiný člen týmu: "jim chybí teologická preciznost. Dvě cesty myšlení, které se nemohou setkat, netvoří dialog,

nýbrž spíše dva monology. Nicméně Římané jsou k nám milí, takže setkání nejsou tolik octa jako majonézy. Říkáme, co si myslíme. Nepodléháme žádným iluzím." Ale biskup říká, že psaný výstup z fáze před diskusí a po diskusi bude představovat hodnotný soubor dokumentů pro vymezení katolické Pravdy proti koncilnímu omylu a pro vystopování posledního vývoje tohoto omylu. "Od časů Jana Pavla II. se stal subtilnějším", říká biskup.

Pokud jde o samotnou skutečnost diskusí, vidí biskup několik dalších výhod. Za prvé, pro Římány je dobré seznámit se s představiteli SSPX a naopak, takové setkání může odstranit klamné a nejasné vyjadřování (kamufáž), které Ďábel miluje. Ani v setkávání nevidí biskup velké nebezpečí, protože tyto konkrétní Římané nejsou zvrácení, jak říká, a je jasné z čeho vycházejí a kam chtějí přijít. Za druhé, pouhý fakt, že Řím na nejvyšší úrovni vážně diskutuje se SSPX o nauce, dodává SSPX na důvěryhodnosti v očích mnoha kněží hlavního proudu dobré vůle, jinak nepřístupným k Tradici. A za třetí, některé z nejlepších mozků Říma se občas zastaví na svých cestách starými argumenty, které nově předkládá SSPX. Jinými slovy, katolická pravda se může začít, ale jen začít, znovu prosazovat.

Milí čtenáři, mějme trpělivost a bezbřehou důvěru v Prozřetelnost Boží, vždyť je to nakonec Jeho Církev. A modleme se k Matce Boží, aby v nás podporovala v lásce k Pravdě, která jediná může zachránit naše duše, a která jediná může obnovit katolickou Autoritu.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLVII (17. července 2010): Moderní umění II.

Svou značnou odporností ukazuje moderní umění na jsoucnost a dobrotu Boží. Vraťme se po třech měsících (srov. EC 144) k tomuto paradoxu v naději na to, že přijme-li duše zdravým rozumem [postižitelný] rozdíl mezi krásou a ohavností v umění, může jí to pomoci dále, aby uviděla, že kdyby nebylo Boha, ani tento rozdíl by neexistoval.

Slovo „umění“ znamená dovednost nebo výtvoř lidské dovednosti. Může zahrnovat malby, kresby, sochy, módu v odívání, hudbu, architekturu atd. Výraz "moderní umění" obvykle odkazuje zejména k malbám a sochám, které byly vytvořeny od začátku 20. století hnutím umělců, kteří svévolně odmítli a odmítají všechny standardy a měřítko krásy, jak se chápaly před 20. stoletím. Rozdíl mezi předmoderním a moderním uměním je skutečný a jasný jako rozdíl zde v Londýně mezi klasickým Tate muzeem na Millbanku a Tate Modern, zcela novým muzeem, které odplulo před deseti lety kousek po proudu od svého původce na opačném břehu Temže. Je to jako kdyby moderní umění nemohlo být pod jednou střechou s předmoderním uměním, právě tak jako staré kostelní budovy a nová mše.

Tak je moderní umění v tomto smyslu charakterizováno svou ohavností. Zdravý rozum se zde shoduje s komunistickým vůdcem Chruščovem, o kterém je zaznamenáno, že komentoval výstavu moderního umění v Rusku slovy: "Osel by to zvládl lépe svým ocasem". A co je ohavnost? Disharmonie. V obdivuhodné knize Arianny Huffingtonové "Picasso, tvůrce a ničitel" ukazuje jak vždycky, když se Picasso zamiloval do jedné ze svých šesti (hlavních) žen, jeho klidnější obrazy odrážely něco z jejich přirozené krásy, ale jakmile přestal být zamilovaný, jeho běsnění roztrhalo krásu na kusy v "mistrovských dílech" moderního umění. Toto schéma se opakuje u Picassa jako hodinový strojek!

Tak krása v umění vychází z harmonie v duši, i kdyby to byla pouze pozemská harmonie, zatímco ohavnost vychází z disharmonie v duši, jako nenávist. Ale harmonie nepotřebuje disharmonii, naopak, zatímco disharmonie, jak naznačuje ono slovo, předpokládá jistou harmonii, s níž v podstatě vede válku. Harmonie je tedy dřívější, než disharmonie a každá disharmonie svědčí o určité harmonii. Ale hlouběji harmonické než jakékoliv malby krásných žen mohou být malby Madony, protože harmonie v duši umělce, který maluje Matku Boží, může jít výše a hlouběji než harmonie inspirovaná jen lidským modelem, jakkoliv půvabným. Proč? Protože krása Madony se odvozuje od její blízkosti Bohu, jehož božská harmonie - dokonalá jednoduchost a jednota - nekonečně překračuje lidskou harmonii nejkrásnějších z pouhých tvorů.

Proto moderní umění ukazuje na harmonii, které se mu nedostává, a každá harmonie ukazuje k Bohu. Nikdo ať se pak neuchyluje k ohavnosti moderní architektury, aby tam umístil tridentskou Mši. Člověk by si mohl myslet, že se chce vrátit k nebo čeká na disharmonii Novus ordo mše.

Kyrie eleison

Komentář Eleison CLVIII (24. července 2010): „Universitní“ pustina

Když jsem před několika roky napsal, že děvčata by neměla chodit na universitu, řada čtenářů byla pobouřena. Ale když jsem dnes naslouchal mladému profesoru, který v poslední době strávil šest let vyučováním anglické literatury na jedné anglické „universitě“ (což není táž věc jako opravdová universita), zdá se, že bych měl připojit, že chlapani by tam neměli chodit také. Nebo by při nejmenším měli velmi usilovně

přemýšlet, než tam půjdou, a jejich rodiče by měli usilovně přemýšlet, než vypláznou tučné poplatky. Zde následuje, co profesor pozoroval, co považuje za příčiny toho a jak by to šlo napravit.

Na „universitě“, na které učil, nepozoroval ani úsilí o pravdu ani výchovu k pravdě. „Jazyk je hra nezávislá na skutečnosti vytvářející své vlastní výtvoř. Studenti jsou nuceni si myslet, že vše je relativní, že nejsou žádné standardy, hodnoty ani morální rámec ani morální doporučení. Vědy jsou zamořeny evolucionismem, který staví „vědu“ proti náboženství. „Humanitní vědy“ jsou degradovány freudovskou interpretací, která vše zaměřuje na sex. Profesori říkají studentům, aby měli sexuální život, protože „je to pro ně dobré“. Tyto „university“ inzerují svůj noční život a téměř velebí hřích proti přírodě. Jsou naprosto sexualizované.

„Pokud jde o profesory, mnozí připouštějí, že je zde závažný problém, ale mnozí pokračují ve hře této hry. Jsou všichni marxisující, jestliže nejsou marxisty. Učí, jako kdyby všechna autorita byla svazující, každá tradice utiskující. Evoluce vládne. Pokud jde o studenty, více z nich, než by si člověk myslel, po něčem touží, ale už nevzhlížejí ke své „universitě“ pro pravdu. Jestliže chtějí „akademickou hodnotu“, je to jen aby získali zaměstnání, a jestliže usilují o dobré závěrečné vysvědčení, tak je to pouze, aby získali lépe placené místo. Zřídka diskutují ideje.“

Tak jaké jsou PŘÍČINY, pro které se universita proměnila v takového čistě utilitárního zpracovatele informací, aby sloužila etablovanému systému? Profesor říká: „Základní příčinou je ztráta Boha jako výsledek několik století trvající války proti Vtělení. Takže vzdělání už neznamená poskytování pravdy nebo morálky, podle které je třeba žít, ale píše rozvinutí něčích

schopností být odlišný a lepší než kdokoli jiný. Do tohoto vakua zanechaného Pravdou se nastěhuje pop kultura a Frankfurtská škola s jejich osvobozením se od vši autority. Do tohoto vakua zanechaného Bohem se nastěhuje Stát, který považuje „university“ za zdroj technokratů a techniků. Absolutně platné výroky vůbec nejsou předmětem zájmu kromě jednoho: absolutního skepticismu.“

Pokud jde o NÁPRAVU, profesor říká: „Tyto „university“ se stěží mohou dostat z pastí, do které upadly. Aby se chlapec naučil něco opravdově užitečného, je lépe zůstat doma nebo hovořit s kněžími nebo jít na exercicie. Věrní katolíci musí dělat věci pro sebe samé a sdružit se, aby znovu vybudovali své vlastní instituce, začínajíc možná s letními školami. Humanitní vědy musí být obnoveny, protože se zabývají základy lidské existence, tím, co je správné, dobré a pravdivé. Přírodní vědy, vlastní a odvozené, musí zůstat sekundární. Nemohou mít přednost před humanitními vědami. Ať rodiče posílají své chlapce na tyto „university“, aby získali zaměstnání, ale ne aby se naučili něco skutečně užitečného.

„Ztráta Boha“, tím je vše řečeno.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLIX (31. července 2010): Užitečnost diskusí II.

Mnozí lidé uvažovali o tom, zda pisatel „Komentářů Eleison“ se nedostal pod nějaký tlak, aby před třemi týdny (EC 156) citoval argumenty biskupa de Galarrety ve prospěch naukových rozhovorů, které se v současnosti konají mezi Římem a Společností sv. Pia X. Odpovědí je, že neexistoval žádný takový tlak. Tak to snad autor Komentářů Eleison nemá v hlavě

v pořádku? Odpověď je, že ne více než obvykle.

Důvodem, proč se čtenáři podívovali, je ovšem v tom, že „Komentáře“ více než jedenkrát tvrdily, že je malá naděje na nějakou shodu, která by vzešla z diskusí, na základě toho, že nemůžete smísit olej a vodu. Jestliže zuřivě třesete lahví, která obé obsahuje, olej a voda se promíchá, pokud třesení pokračuje, ale jakmile se zastaví, olej a voda se opět oddělí. To je v jejich přirozenosti. Protože je lehčí, olej musí plovat na vodní hladině.

Podobně je v přirozenosti božské nauky pravé Církve a neomodernistické humanistické nauky, že se mohou promíchat, ale ne smísit. „Litera“ či dokumenty Druhého vatikánského koncilu je promíchaly, ale ani koncilní mistrovská díla promíchání, např.. „Dignitatis Humanae“ o náboženské svobodě, nemohla je smísit. Situace nastala po Druhém vatikánském koncilu, ve shodě s jeho „duchem“, to ukázala. Tento „duch Koncilu“ stále rozpolcuje církev. „Hermeneutika kontinuity“ Benedikta XVI. je návod na pokračování v zuřivém třepání, nebo měli bychom resolutně říci, že ale náboženství Boha a náboženství člověka se stále nesmísí. Budou stále poletovat odděleně.

Tak proč „Komentáře“ citují biskupa de Galarettu, který diskuse podporuje? Ze dvou důvodů. Předně co se týče hlavního výsledku rozhovorů, žádný z jeho argumentů – čtete je pozorně – neočekává nebo nedoufá, že olej a voda mohou být smíseny. Naopak, když řekl, že se těší, že rozhovory budou ukončeny na jaře příštího roku, tak jistě naznačil, že třesení lahví nebude nekonečně pokračovat, zvláště když by to muselo v komkoli podporovat iluzi, že by se olej a voda mohly případně smísit. Za druhé, všechny jeho argumenty zmiňovaly vedlejší efekty diskusí, které vyvolaly kontakty mezi Římem a

SSPX působící proti zamrznutí, jak v chladiči Římanů přejícím si s opovržením omítnout SSPX, tak v chladiči SSPX chtějícím nechat zmrznout Řím.

Komentátor Eleison má čest souhlasit se svým kolegou, že kontakty mezi Římem a SSPX jsou dobré pro světovou Církev, za podmínky, že je vyloučeno, že by SSPX selhala ve svém prozřetelnostním poslání pomoci uchránit Poklad Víry před dnešním Římem až do doby, kdy budoucí Řím se vrátí ke svému katolickému smýšlení. „Nebe a země pominou“, říká náš Pán, „ale slova má nepominou“ (Luk 21, 33). Bůh uchovej, aby se SSPX se někdy přidala tomu Římu, který promíchává olej Boha s vodou člověka!

Matko Boží, zachovej nás věrnými našemu poslání!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLX (7. srpna 2010): Léky na pustinu I.

"Dobře, vaše Excellence“, slyším říkat rodiče, "takže 'university' jsou pustina. Ale při takovém vašem účtování musíte připustit, že všude jinde je pustina právě tak. Co pak máme dělat se svými dětmi? Boží zákon nám zakazuje, abychom používali nedovolených prostředků, abychom zabránili jejich příchodu. Přicházejí. A pak?“

Okamžitá odpověď je, že ve světě horším, než kdy byl, budou muset duše, které se chtějí dostat do Nebe, být ještě hrdinnější, než kdy předtím, ale jejich odměna bude odpovídajícím způsobem větší, než kdy předtím.

Pius XII. řekl, že v jeho dnech je svět horší než v časech Sodomy a Gomory, a to zemřel v roce 1958! Co by řekl dnes?

Když následující Papežové čelili témuž problému, "změnili pravidla hry" na Druhém Vatikánském koncilu, aby nemuseli pokračovat v zavrhování, zavrhování, zavrhování. Ale to byla snadná cesta ven. Vypnout poplašné zařízení není totéž jako uhasit požár. Církev a svět vesele hoří a první věcí, kterou rodiče musí udělat, je čelit problému: extrémnímu nebezpečí pro věčnou spásu jejich dětí.

Pokud jednou pochopí ono nebezpečí, jejich katolická víra jim řekne, že nemohou jít špatnou koncilní cestou, ani jinou nízkou cestou, že musí jít heroickou přímou cestou. "Do nebe se nedostaneme na podušce", řekl sv. Tomáš More. Náš Pán řekl: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj mne“ (Mat XVI, 24) a „Kdo setrvá až do konce, ten bude spasen“ (Mat XXIV, 13). Rodiče se musí rozhodnout, že chtějí-li spasit duše svých dětí, musí být hrdiny, pak budou hrdiny. K tomu říká přísloví: "Když se chce, všechno jde", takže chce-li rodičovská láska, nalezne cestu, ať už v domově, či vně něj.

Pokud jde o cestu mimo domov, viz „Komentář Eleison“ příští týden o alternativách k "universitě". Pokud jde o cestu uvnitř domova, každý kněz, který za něco stojí, jim řekne, aby začali pevným ustavením rodinného růžence doma, a aby pokračovali tím, že vyhodí televizi, která je tabernáklem světa, těla a Dávla. Od nejmladšího věku ať se dětská srdce a mysli plní v domově živým rozhovorem o všem pod sluncem. To proto, že v čase, kdy děti ve věku, kdy mají jít na universitu, jsou kostky obvykle již vrženy, ať dobře nebo zle, takže pokud chlapec vyrostl ve skutečně živém domě, pozdvižen k Nebi modlitbou, nejhorší z "universit" mu nemůže mnoho uškodit, zatímco když byl vychován jako televidiot, nejlepší universita mu nemusí mnoho pomoci k Nebi.

Povšimněte si, že EC 158 neříkala rodičům, aby nikdy financovali svým hochům jejich jít na „universitu“. Říká, aby si usilovně promysleli, než to udělají. Pokud si to rodiče pořádně promyslí, pokud jsou chlapci malí, jejich víra jim řekne, jak se má život doma změnit, bez velkého zpoždění. Jak říká sv. Pavel 1 Kor II, 9 citujíc Izajáše (LXIV, 4), Nebe nekonečně stojí za každé úsilí, nekonečně převyšuje i tu nejdivočejší lidskou představu.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXI (13. srpna 2010): Léky na pustinu II.

Proč jsou moderní "university" skutečnými odpadkovými koši či popelnicemi "demokracie"? Protože v "demokracii" si všichni musí být rovni, nikdo nesmí vypadat nadřazený. Ale držení vysokoškolského titulu činí člověka nadřazeným. Tedy musí mít titul všichni. Ale všichni chlapci určitě nemají takový mozek, nebo nejsou takoví knihomolové, aby získali titul. Proto budou muset „university“ zpitomět a "tituly" se rozšířit na všemožné pitomé předměty, dokud všichni chlapci nebudou moci získat "titul", i když bude mít sotva cenu papíru, na kterém je napsán. Současný "university" systém je "úplně falešný", říká americký přítel a profesor, který ho zná zevnitř.

Co je kořenem této moderní stupidity? Opět bezbožnost. Všechny duše jsou si naprosto rovny před Bohem, pro věčnost, před jeho soudnou stolicí ve smrti, což je jediná důležitá věc, ale ve všech ohledech jsou si nerovny před lidmi, pro tento krátký život, v lidské společnosti. To proto, že Bůh dává své dary velice nerovně, takže jsou všichni lidé na sobě navzájem závislí a musí se starat jeden o druhého. V souladu s tím pouze lidský "titul" jako takový činí někoho nadřazeným ne před

Bohem, ale jen před bláznivými lidmi, kteří ze svých počtů vypouštějí Boha. Rodiče, kteří s Bohem počítají, nebudou hledět na "demokracii", "rovnost", "university" a "tituly".

Jejich hlavním zájmem bude formovat své syny pro realitu, takže se mohou dostat do reálného Nebe reálného Boha, zatímco si budou málo všímat neskutečnosti světa, rozpadajícího se v trosky všude kolem nich. První otázky na rodiče: Jaké dary dal Bůh našemu synu, dosti odlišnému i od ostatních našich synů? K čemu má sklon? Jeho Boží dary ukazují na Boží vůli ohledně něho. Zjevně více chlapců má nadání pro manuální práce než pro knihy. Nadto G. K. Chesterton jednou pozoruhodně řekl, že hledat mistrovství v jakékoliv materiální oblasti, např. práce se dřevem či kovem, je oceněním reality. Tak určitě nechte jít syna na průmyslovou školu, aby se naučil reálné dovednosti, aby se stal např. dobrým tesařem nebo instalatérem nebo elektrikářem nebo mechanikem. Nebo má onen syn strýce na statku? Pošlete ho tam. Starat se o zvířata je velkou školou skutečnosti!

Aby se naučil skutečnosti, nechte ho vyhnout se "titulu". Dnešní zaměstnavatelé možná ještě požadují "titul", zítřejší budou brzy říkat: "Strávil jsi tři roky utrácením peněz rodičů či děláním velkého dluhu, jen aby ses naučil jak chlastat, házet létající talíře a blbnout s děvčaty? Nezajímáš mě!" Naproti tomu, jestliže se chlapec navíc k praktickým dovednostem naučí doma čestnosti a tvrdé práci, bude schopen vydělat víc než na slušné živobytí. Jeho služby budou velmi žádané ve světě hroučícím se v troskách nereálných hodnot.

Pokud jde o dívky, ať se naučí domácím skutečnostem všech dob, jako šití, vaření, zavařování, hudbě, umění, krátce všemu, co propůjčuje potěšení domácímu životu, zvláště pak vaření. Svět se může rozpadat v trosky, může dělat, co chce, ale cesta k

srdci muže vždy povede přes jeho žaludek. To říká muž!

Kyrie elesion.

Komentář Eleison CLXII (21. srpna 2010): Odvrácená strana diskusí?

Zatímco rozhovory mezi Římem a Společností sv. Pia X. míří podle zpráv z obou stran do naukového mrtvého bodu, zprávy z Francie a Německa spolu s fámou z Říma signalizují nebezpečí pro Katolíky. Tím nebezpečím je polická dohoda, která prostě obejde naukové zablokování. Politika hrozí obejít nauku.

Před několika týdny mi bylo řečeno, že velká část katolíků, kteří chodí ve Francii a Německu na Mši sv. k SSPX, doufá a čeká na nějakou dohodu, která vyjde z rozhovorů. Pokud -- opakuji pokud -- je to pravda, je to velmi vážné. Takoví katolíci by mohli dostat jedničku za to, že nechťejí být odtrženi od toho, co se zdá být Římem, ale pětku za to, že nepochopili, že pokud diskuse zůstanou naukové, není žádná možnost, jak by neomodernistické učení Druhého vatikánského koncilu mohlo být usmířeno s katolickou naukou pravé Církve. Takoví katolíci mohou uctívat a milovat arcibiskupa Lefebvra jak ho vidí, ale neporozuměli, o co mu šlo. Měli by se probudit, pokud nejsou na té či oné cestě padnout do náruče neomodernistického Říma.

Dohoda před naukou znamená politiku před náboženstvím, jednotu před pravdou, člověka před Bohem. Bůh před člověkem znamená pravda před jednotou, náboženství před politikou a nauku, která je důležitější než jakákoliv nenauková dohoda. Jen snílci mohou nepředvídat, že rozhovory mezi Římem a SPX nedospějí do mrtvého bodu. Jen politici si mohou přát, aby z nich vzešla jakákoliv nenauková dohoda.

Běda, jak se zdá, Benedikt XVI. upřímně věří v Novocírkev Druhého Vatikána, jejímž cílem je sjednotit na své hrudi absolutně všechny lidi, bez ohledu na to, zda věří v jedinou pravou nauku Víry nebo ne. Proto si upřímně přeje shromáždit tam i SSPX -- a už mu asi moc života nezbývá. Proto zablokování naukových diskusí by ho nemělo přehnaně znepokojovat. Musí se snažit uzavřít politickou dohodu se SSPX, aby je sjednotil se zbytkem Novocírky. Z toho plyne, že nesmí od SSPX žádat ani příliš mnoho, aby dohodu neodmítla, ani příliš málo, protože jinak by zbytek Novocírky povstal k protestu.

Fáma z Říma je právě to, že se pomýšlí na "motu proprio", které by přijalo SSPX "zpět do Církve" jednou pro vždy, zatím by nepožadovalo od SSPX žádné výslovné přijetí druhého Vatikána či Nové Mše, ale jen například přijetí „Katechismu katolické církve“ Jana Pavla II z roku 1992, který je v podstatě modernistický, ale jen nenápadným způsobem. Tak se nebude příznivcům SSPX zdát, že SSPX přijala Koncil či Novou Mši, leč bude jemně, jemně pokračovat s podstatou neomodernismu.

Tedy všichni hledači jednoty budou spokojeni. Jen ne věřící katolické nauce.

NEBEZPEČÍ!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXIII (28. srpna 2010): Bezmezná nereálnost

Na soukromé návštěvě Spojených států amerických před dvěma týdny, která byla mou první od roku 2008, jsem mohl přijet do země a opustit ji bez osobních problémů, ale na

dvouhodinové cestě, kterou mě vedl přítel po větším americkém městě, poničeném současným ekonomickým poklesem, jsem pozoroval děsivé sociální problémy.

Jak jsme přijížděli k městu kolem hezké obytné kolonie, řekl: "Vidíš všechny ty drazé vypadající domy? Jsou to ve skutečnost uboze postavené uniformní domy, dalece předražené, zakoupené za peníze odnikud z Clintonovy doby (1992-2000), lidmi, kteří žili ve snu, od mzdy ke mzdě, ve falešném ráji vysokých úvěrů, materialismu a přehnaného utrácení. Pokud ztratili práci, jak se to mnoha z nich stává, budou rádi, když dostanou za své domy polovinu peněz zpátky. Ti lidé nemají žádnou skutečnou dovednost či živnost. Jejich svět je světem vychytralého jazyka nesmyslu.

Jde většinou o bílé lidi, kteří utekli z předměstí měst, do kterých přijíždíme. Podívej se okolo na všechny ty zabeďněné, opuštěné, zchátralé domy s obrovskými mezerami mezi sebou, kde byly domy zničeny, aby to dávalo iluzi prosperity. Ale ztracená zaměstnání se nevrátí, takže tu není reálný základ pro návrat prosperity. Úhledné domy, které vidíš, byly opraveny či znovu vybudovány za vládní peníze vypůjčené zkrachovaným městem v souladu s nereálnými projekty domů, protože úhledné domy, pokud se o ně nebudou starat, budou brzy znovu zničeny. To je druh pomoci vlády, který může nadělat více škody než užít lidem, kterým má pomoci, když je chytí do pastí závislosti na ní.

Nyní přijíždíme do centra, kde vidíš vysoké hezké budovy, ale jen málo procházejících lidí. Tyto budovy pocházejí z dvacátých let, kdy bylo město velkým průmyslovým centrem, ale po druhé světové válce začaly Spojené státy ztrácet svou průmyslovou převahu. Asi v Reganových letech (1980-1988) začaly, jak já to vidím, falešný stimul tím, že se kreditní karta

stala dostupnou pro obyčejné lidi. V devadesátých letech byl zvolen nebílý starosta, který udělal vážně to nejlepší, co mohl, aby přivedl byznys zpět do města, a některé z těchto hezkých budov jsou tu díky němu, ale nebyl zvolen vlastními lidmi, protože nebyl jako oni.

Ekonomika visí na vlásku, ale většina lidí si myslí, že všechno bude v pohodě v čase jednoho roku. Myslí si, že je skvělé, když vláda prostě vytiskne nebo digitalizuje víc a víc peněz. Pět lidí ze sta nebo méně, chápe, jak je situace závažná, a méně než jedno procento vidí roli, kterou hraje náboženství v kterékoliv části úpadku jejich země. Lidé hledají pouze náplast, ne hluboké či skutečné řešení. Bílí dovolili, aby jim byl dán obrovský komplex viny, a spadli do něj, aniž by ho přijali. Je obrovský problém, který každý cítí a ví, ale mají strach o něm mluvit.

Ale padesát mil od města se daří farnosti a škole SSPX, neznámé či opovrhované, ale ztělesňující skutečné řešení: Boha.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXIV (4. září 2010): Bezmezná skutečnost

"Ale, vaše excelence, jak můžete prohlašovat (EC 163), že Pán Bůh je jediným pravým řešením pro všechny sociální problémy velkého moderního města, jak Vám je představil váš přítel ve svém vlastním městě před třemi týdny? Co má Bůh společného s politickými a sociálními problémy? Vždycky jsem si myslel, že se zajímá jen o věci jako náboženství a spiritualita!"

Ach, můj milý příteli, kdo je Bůh? Nejenže On sám stvořil duši

každého z nás a hmotu, z níž naši rodiče vytvořili naše těla, ale On také pokračuje v jejich tvoření v každém okamžiku, kdy trvají a budou pokračovat v existenci. Je tak blíže každému z nás lidí, než jsme si k sobě sami. Tak Církev učí, že jakékoliv prohřešení proti bližnímu je v první řadě urážka vůči Bohu, protože On je hlouběji a těsněji v nás než my jsme v sobě. Kdokoliv se prohřeší proti bližnímu, ještě více se prohřeší proti Bohu, a kdo se nikdy neprohřeší proti Bohu, neprohřeší se ani proti bližnímu. Pokud se farníci farnosti a děti ze školy Společnosti sv. Pia X. (EC 163) učí klást na první místo Boha a jeho Desatero přikázání, neučí se snad řešit všechny problémy velkého města, mezi sousedem a sousedem, v jejich kořeni?

Připomeňme si společenské problémy velkého města mého přítele. V odlehlých předměstích převážně bílí žijí nad své poměry ve falešně luxusních sídlech. Přejí si vypadat bohatě a sní o tom, aby byli bohatí. Neuctívají snad materialismus a Mamon, tj. peníze? Co se učí opačně ve farnosti? „Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“ (Mat VI, 24). Jednoho se přidrží a druhým pohrdne. Ve vnitřních částech města převážně ne-bílí ve velké míře zanedbávají své bydlení, bezpochyby k zoufalství městských plánovačů. Ale není to snad podobná forma materialismu měřit dobrý život a dobrotu duší udržováním bydlení? Nejdříve zbožnost, poté čistotnost, jak říká (anglické) přísloví, ale co se učí farníci? „Hledejte nejprve království Boží a jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno“ (Mat 6,33). Jinými slovy, hledejte nejprve zbožnost a čistotnost bude následovat.

Nakonec ve vnitřním městě opadá průmyslová životní míza města. Proč? Není to kapitalismus sám, který v touze po větších ziscích jeho podřízením financím outsourcoval americký průmysl? Není to kladení peněz nad člověka tím, co

způsobuje stále horší nezaměstnanost, vylidnění městských center a přechod vší moci finančníkům, kteří onu moc používají, aby přeměnili stále rychleji kdysi hrdé Spojené státy na pouhou jednu pokořenou část jejich globálního policejního státu?

Jak se to mohlo stát? Tím, že se bílí odvrátili od Boha, resignovali (jak můj přítel naznačil) na Bohem svěřený úkol vést svět k Němu; a uctíváním Mamonu místo nejvyšší reality. Ať dlouho malá farnost a škola Společnosti sv. Pia X., za hranicemi města, činí nadřazenost Boha, našeho Pána Ježíše Krista, bezmeznou.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXV (11. září 2010): Nauka -- proč?

Proč je nauka obecně tak důležitá pro katolíky? A proč zvláště Společnost sv. Pia X., následující arcibiskupa Lefebvra a nyní biskupa Fellaye, trvá na tom, že shoda na nauce musí předcházet jakýkoliv jiný druh shody s koncilním Římem? Proč nemůže SSPX přijmout regularizaci Římem nyní, a nechat naukové rozdíly k vyřešení později? To jsou dvě spojené, ale odlišné otázky. Začneme obecnou otázkou.

Slovo doktrína (neboli nauka) pochází z latinského doceo, docere, což znamená učit. Nauka (doktrína) je učení. V našem liberálním světě, kde si každý chce myslet a mluvit jen to, co se mu líbí, se stalo slovo "indoktrinace" slovem nadávky. Ale kdybychom skončili s indoktrinací, musely by se zavřít všechny školy, protože kde je otevřená škola, indoktrinace probíhá. Dokonce i když učitel učí, že všechna nauka je nesmysl, je to stále nauka!

Ve skutečnosti nicméně každý souhlasí s potřebou nauky. Kdo by na příklad vlezl do letadla, o kterém by mu předem byli řekli, že jeho designér popřel klasickou nauku aerodynamiky, a otočil křídla naruby? Nikdo! Aerodynamická nauka, která je pravdivá, například, že se křídla musí zužovat dolů a ne nahoru, nejsou jen tak zčistajasna řečená nebo napsaná slova, ale skutečnost na život a na smrt. Má-li letadlo letět a nezhroutit se, pravá aerodynamická nauka do nejmenších detailů je nepostradatelná pro jeho návrh.

Podobně má-li duše letět do Nebe a ne se zhroutit do pekla, katolická nauka, tedy učení, čemu věřit a jak jednat, je nezbytná. "Bůh existuje", "Všichni lidé mají nesmrtelnou duši", "Nebe a peklo jsou věčné", "Musím být pokřtěn, abych byl spasen", to nejsou jen slova, která se uším vnucují k věření, jsou to skutečnosti na život a na smrt, ale na věčný život a věčnou smrt. Sv. Pavel říká Timotejovi, aby tyto pravdy o spáse hlásal vhod i nevhod (II Tim. IV, 2) a o sobě samém říká "běda mně, nebudu-li kázati" (I Cor IX, 16). Běda katolickému knězi, který neindoktrinuje duše katolickou neomylnou naukou"!

Ale otázka zůstává: jistě SSPX, aby dostalo od Říma drahocennou regularizaci, kterou jen Řím sám má autoritu udělit, by mohla dojít k praktické dohodě, jíž by nebyla žádná katolická nauka popřena, ale doktrinní rozdíly mezi Římem a SSPX by byly pouze na tuto chvíli dány do závorek? Jistě by tu nemusela být žádná zrada velkých pravd o spáse, které byly zmíněny výše? Biskup Fellay sám stručně odpověděl na tuto otázku v rozhovoru, který dal Brianu Mershonovi v květnu tohoto roku, a který vyšel v časopise Remnant. Zde jsou jeho slova: "Je naprosto jasné, že jakékoliv praktické řešení, které by vzniklo bez solidních základů v nauce, by vedlo přímo ke katastrofě... Máme před sebou všechny tyto příklady před námi: Bratrstvo sv. Petra, Institut Krista Krále a všechny další

jsou naprosto zablokovány na úrovni nauky, protože nejdřív přijali praktickou dohodu." Ale proč to tak muselo být?
Zajímavá otázka.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXVI (18. září 2010): Nauka -- proč? II.

Doktrína, čili nauka, je samou podstatou katolické Církve. Duše je třeba nejprve naučit, jak se dostanou do nebe, nebo se tam nikdy nedostanou. "Jděte, učte všechny národy" je jedním z posledních příkazů Našeho Pána apoštolům (Mt XXVIII, 19). To je důvod, proč byl hrdinský boj arcibiskupa Lefebvra za katolickou tradici (1970-1991) především naukový.

To je také důvod proč, jak bylo citováno v komentáři Eleison 165 minulý týden, řekl biskup Fellay Brianu Merschonovi v letošním květnu, že naukové rozdíly nemohou být dány do závorky, aby se došlo k praktické shodě s Římem, jakkoliv přitažlivé. Na otázku, za by odmítnutí kanonického či praktického řešení Společností sv. Pia X. nebylo "známkou zatvrzelosti či zlé vůle", odpověděl biskup (jeho slova jsou dostupná na internetové stránce časopisu Remnant): "Je naprosto jasné, že jakékoliv praktické řešení, které by vzniklo bez solidních základů v nauce, by vedlo přímo ke katastrofě. ... Máme před sebou všechny tyto příklady před námi: Bratrstvo sv. Petra, Institut Krista Krále a všechny další jsou naprosto zablokovány na úrovni nauky, protože nejdřív přijali praktickou dohodu."

Důvod, proč je katolická nauka "zablokována" nějakou praktickou dohodou, dá zdravý rozum. Dnešní Římané stále naprosto lpějí na svém Koncilu (druhém vatikánském). Tento Koncil je podstatným způsobem posunem od katolické Tradice,

od náboženství Boha, k novému náboženství člověka. Pokud tedy učiní značný ústupek Tradici, jako by byla jakákoliv regularizace SSPX, budou vázání žádat nějaký ústupek na oplátku. Tak vědí, že SSPX se drží katolické nauky, z důvodů, které byly uvedeny výše. Tedy tím nejmenším, co by mohli žádat, je, aby se naukové rozdíly na nějaký čas přešly.

Ale to pro účely Římanů stačí! Pokud jde o "nějaký čas", jak bude jednou praktické znovusjednocení podepsáno, ne-nauková euforie všech tradičních duší, které budou potěšeny, že nejsou již venku na mraze neuznání Římem (jak to cítí), znesnadní SSPX návrat, kdyby se -- náhodou, samozřejmě -- onen "nějaký čas" protáhl na neurčitou délku. Past by sklapla nad SSPX.

Pokud jde o to "přešly", přejít nauku, zejména zásadní naukové rozdíly mezi náboženstvím Boha a náboženstvím člověka, je jako přejít, nebo dát do závorky, samotného Boha. Ale jak by mohl služebník Boží sloužit Bohu tím, že by ho dal do závorky, nebo že by ho přešel? Jestli o tom někdo přemýšlí, je to první krok k odpadnutí!

Jak zdůraznil biskup Fellay, 40 let zkušeností potvrzuje tyto principy -- bojiště katolické Tradice je zaneřáděné mrtvolami organizací, které začaly vznešeně, ale nedokázali prohlédnout klasickou vyjednávací techniku Říma.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXVII (25. září 2010): Podceněná nauka

V celkově přemýšlivém časopise „Culture Wars“ (Války o kulturu) šéfredaktor si mne, spolu se Společností sv. Pia X, nedávno podal kvůli záměrnému izolování se od hlavního

proudu katolické církve. Presentujme stručně a co nejvíce poctivě argumentaci E. Michaela Jonese s tím, že její jednotlivé kroky označíme písmeny, abychom usnadnili odpověď:--

Hlavním bodem je, že problém s II. vatikánským koncilem není naukový: „(A) Koncilní dokumenty samy o sobě nejsou zodpovědné za poblázněnost následující po koncilu ve jménu jeho „ducha“. Co se týče dokumentů samých, jsou někdy dvojnásobné, ale (B) Bůh je vždy se svou Církví, což je důvod proč (C) pouze něco katolického může získat souhlas biskupů shromážděných z celého světa, jak se stalo na Druhém vatikánském koncilu. (D) Tudíž může a musí stačit interpretovat dvojnásobnost ve světle tradice, jak sám arcibiskup Lefebvre jednou navrhl učinit.

Proto (E) Druhý vatikánský koncil je tradiční a žádný problém mezi Římem a SSPX nemůže být naukový- (F) Tudíž skutečným problémem SSPX je, že odmítá společenství ze strachu před nákazou (G) vycházející ze svého schismatického nedostatku lásky. (H) Z toho vyplývající vinu zakrývá tím, že předstírá, že Církev je v bezpříkladném stavu nouze přivozené Druhým vatikánským koncilem nesouhlasícím s naukou. (I) Tudíž SSPX říká, že Církev selhala ve svém poslání a že SSPX je Církev. Nesmysl! Biskupové SSPX, přistupte k Římu!”

ODPOVĚĎ: problém s Druhým vatikánským koncilem je **PODSTATNĚ** naukový. (A) Běda, dokumenty Druhého vatikánského koncilu jsou vskutku zodpovědné za „ducha“ Druhého vatikánského koncilu a jeho bláznivých důsledků. Jejich skutečná dvojnásobnost, uznaná E. M. J., rozpoutala bláznovství. (B) Bůh je vskutku se svou církví, ale nechává své duchovní svobodnými, aby si zvolili učinit ji velkou, ale nikdy fatální, škodu (srv. Luk 18,8). (C) Tak nechal spoustu katolických biskupů padnout ve strašlivé ariánské krizi ve

čtvrtém století. Co se stalo jednou, děje se znovu, jenom hůř. (D) V raném stádiu pokoncilního boje za tradici, mohlo být rozumné se odvolávat na Druhý vatikánský koncil, aby byl interpretován ve světle tradice, ale tahle etapa je dávno minulostí. Hořké plody dvojznačnosti už dlouhou dobu prokázaly, že subtilně otrávené koncilní dokumenty nemohou být zachráněny.

Takže (E) koncil není tradiční a střet Řím-SPPX je PODSTATNĚ naukový, takže (F) existuje dobrý důvod obávat se náklady, protože falešná nauka Druhého vatikánského koncilu -- vede duše do pekla. (G) Ani neexistuje schismatická mentalita mezi (nesedevakantistickými) tradicionalisty, ačkoli (H) Církev je uprostřed nejhoršího stavu nouze ve své celé historii. (I) Ale právě tak jako v ariánské krizi jen málo biskupů, kteří zachovali víru, prokázalo, že Církev neselhala úplně, tak SSPX náleží k Církvi a zachovává víru, aniž by předstírala, že nahradí Církev nebo že bude jí samou.

Michael, kdy v celé historii Církve byli její shromáždění biskupové záměrně dvojznační? Připouštíte dvojznačnost Druhého vatikánského koncilu. Kdy se vůbec uchýlili duchovní k dvojznačnosti, ledaže to bylo, aby připravili cestu pro heresi? V Církvi Našeho Pána ano má být ano, a ne má být ne (Mat 5,37).

Kyrie eleison.

Poznámka překladatele: Biskup Williamson zde reaguje na článek E. Michael Jones: Traditionalism at the End of its Tether, jenž je k dispozici na <http://www.culturewars.com/2010/Tether.htm> .

Komentář Eleison CLXVIII (2. října 2010): Kněžská povolání
-- odkud?

Poté, co absolvoval přes deset let rozličných kurzů na plný či částečný úvazek v humanitních vědách na dvou univerzitách ve významných městech "vyspělého" západoevropského národa, Robert (jak ho budu nazývat) v podstatě souhlasí s kritikou moderních univerzit, která se objevila v nedávném Komentáři Eleison (EC158), ale má zajímavou námitku, která jde o krok či dva dále. Začneme jeho zkušeností s dnešním univerzitním "systémem."

Před několika lety, po zdánlivě nekonečných létech studia, získal Robert konečně doktorát z historie, ale jen tak tak a takovým způsobem, který ho navždy zbavil naděje na zaměstnání univerzitního profesora. Politicky korektní systém, říká, se úspěšně ubránil "extrémně pravicovým" myšlenkám. "Integristé byli umlčeni, demokracie zachráněna. Hlupák se vrhnul před parní válec a byl náležitě rozdrcen, tak snadno jako Winston ve slavném románu George Orwella, 1984.

"Na základě mé zkušenosti," píše Robert, "bych nedoporučil žádnému mladíku aby šel na universitu, tím méně svým dětem. Ať si raději vyberou nějaké řemeslo nebo odborný technický výcvik, ideálně umožňující pracovat pro sebe, na venkově nebo nanejvýš v malém městě, tak aby se vyhnuli dnešnímu otročení mzdě. Kdyby měl znovu prožít svůj život, říká, že právě to by udělal, protože jako katolický intelektuál cítí, že jeho činnost se omezila na vydávání svědectví.

Robert má nicméně závažnou námitku proti řešení vybrat si manuální řemeslo nebo odborný technický výcvik. Krátce řečeno: inženýři jsou možná lépe placeni než filosofové, ale

snadno srozumitelná povaha jejich práce -- zapnout/vypnout, nula-jedna -- je bude odvádět od toho, aby se zajímali o lidské, příliš lidské komplikace náboženství a politiky. Ideálně může být člověk technikem ve dne a básníkem v noci, ale ve skutečnosti je obtížné vést život rozdělený mezi dva protiklady, říká Robert, a člověk obvykle ztratí zájem o jeden nebo druhý.

Robert pozoruje stejné pnutí také uvnitř školy Společnosti sv. Pia X. v jeho části světa. Teoreticky humanitní předměty tam mají čestné místo, ale prakticky mají chlapci i učitelský sbor sklon k přírodním vědám, protože otevírají možnost lepšího zaměstnání. Mladí muži, kteří opouštějí školu, jsou odpovídajícím způsobem méně vybaveni porozumět hloubce problémů koncilní Církve nebo moderního světa, jak se Robertovi zdá. Konec jeho svědectví.

Problém je závažný. Například školy SSPX jsou pod tlakem, aby směřovaly k přírodním vědám, ale budoucí kněží jistě potřebují spíše dobrou formaci v humanitních předmětech, protože duše nefungují tak jednoduše na jedna/nula, zapnout/vypnout. Ale když kněžská povolání nepřijdou z vlastních škol SSPX, odkud tedy přijdou? Jak ochránit věci duchovní ve světě, který se oddává věcem hmotným? Jak zaměřit duše chlapců ke kněžství? Pozoroval jsem, že to, co v mnoha případech rozhoduje, je otec, který bere náboženství vážně. Čtete ve Starém Zákoně knihu Tobíáš (není ani dlouhá, ani obtížná na porozumění), abyste viděli, jak Bůh odměňuje otce skrze jejich syny.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXIX (9. října 2010): Nepostradatelná nauka.

Vzpomínám si, jak byl arcibiskup Lefebvre v roce 1986 překvapen tím, jak málo následovníků katolické Tradice se zdá chápat obludnost všennáboženského svátku lásky v Assisi, ale taková už je zkaženost našich časů: myšlenky a pravda nemají žádné důsledky, protože "vše, co potřebuješ, je láska"
Popravdě, všichni potřebujeme absolutně nauku i lásku.

Nauka nejsou jen slovní výroky. Ti z nás, kteří mají neocenitelný dar Víry, vědí, že na našem krátkém životě v tomto světě závisí věčnost nepředstavitelné blaženosti nebo hrůzy v příštím životě, a víme, že toto je osud všech lidí, ať už v něj věří nebo ne, s výjimkou limbu pro nevinná nekřtěňátka. Samo sebou se rozumí, že není-li Bůh krutý -- pošetil to přání mnoha ubohých duší, které hledají ospravedlnění pro svou vzpouru proti Němu! -- nabízí všem duším ve všech dobách světlo a sílu, kterou potřebují, aby získaly Nebe a vyhnuly se peklu, pokud si to přejí. Ale pokud duše nemá víru, z čeho může tuto světlo a sílu brát?

Necht' dva nekatolíci ukážou na odpověď. Dr. Samuel Johnson, velikán anglického zdravého rozumu z 18. století, řekl: "Kdo nenávidí Londýn, nenávidí život." Jinými slovy, za vřavou našeho denního života ve všech každodenních detailech, si člověk den za dnem utváří obecný postoj k životu. A hrabě Lev Tolstoj ve svém epickém románu Vojna a mír nechává jednu postavu říci: "Kdo miluje život, miluje Boha". Jiným slovy, obecný postoj člověka k životu je ve skutečnosti jeho postoj k Bohu. Samozřejmě že mnoho moderních duší bude rázně popírat, že jejich postoj k životu má něco společného s "neexistujícím" Bohem, ale Bůh nicméně udržuje v existenci jeho i všechny denní předměty, které ho obklopují, a dává mu také po celou dobu svobodnou vůli, kterou Ho může milovat a nenávidět v oněch věcech a za nimi. Komunisté jsou

považováni za ateisty, ale Lenin jednou řekl: "Bůh je můj osobní nepřítel". Komunisté, jako takoví, život nenávidí a nenávidí Boha.

Jaký je pak správný postoj k životu a k Bohu? To určuje první přikázání: milovat Boha celým svým srdcem, myslí a duší. Ale jak může někdo milovat Boha, aniž by ho předtím nějak znal? Správný postoj k životu a Bohu předpokládá přinejmenším nějakou víru nebo důvěru v dobrotu života a/nebo Boha. Tedy když nevzdělaná duše přichází k našemu Pánu v Evangelii žádat o zázrak, často Pán zkouší jejich "víru", chválí ji a odměňuje ji, když dopřeje zázrak. Jakou víru? Víru v něj. Ale kdo přesně je on?

To je pro vzdělané lidi řečeno v nauce. Nauka o Bohu může být vybroušena během věků, ale nemůže se změnit, jako se nemůže změnit Bůh. Je to stále pokračují korekce našeho postoje k životu a Bohu, a pokud chceme být nepředstavitelně šťastni v nebi a ne nešťastni po celou věčnost. Katolická nauka je pravda. Bůh je Pravda. Pravda je nepostradatelná.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CLXX (16. října, 2010): Požehananá jeskyně

Jak absurdní je oddělovat milost od přirozenosti! Obě jsou stvořeny pro sebe vzájemně. O co absurdnější je pojímat milost jako kdyby vedla válku proti přirozenosti! Vede válku proti upadlosti naší padlé přirozenosti, ale ne proti přirozenosti, která pochází od Boha a je základem oné upadlosti. Milost naproti tomu existuje, aby uzdravila pod ní ležící přirozenost od její upadlosti a pádů, a aby ji vyzdvihla k božským výšinám, k

účasti na samé přirozenosti Boha (2 Petr 1,4).

Tak může přirozenost bez milosti vést k Revoluci, ale milost opovrhující přirozeností vede k falešné "spiritualitě", například Jansenismu, který také vede k Revoluci. Na závažnost tohoto protestantizujícího omylu, který staví milost proti přirozenosti, namísto aby ji stavěl proti hříchu, jsem byl upozorněn na sedmidenní návštěvě Itálie, která zahrnovala i návštěvu čtyř míst v horách, na něž se utíkali čtyři středověcí svatí, kteří jsou v Misálu i Breviáři, aby se dostali blíže k Bohu -- v přírodě. Byli to v chronologickém pořádku sv. Benedikt (22. března, Subiaco), sv. Romuald (7. února Camaldoli), sv. Jan Gualbert (12. července, Vallombrosa) a sv. František z Assisi (4. října, la Verna).

Od Camaldoli a Vallumbrosa vysoko v kopcích okolo Florencie pocházely a převzaly jméno dva mnišské řády v 11. století. V la Verně, vysoko v tuskánských Apeninách, obdržel sv. František stigmata v roce 1224. Všechny tři místa jsou dnes snadno dosažitelná autobusem či autem, ale stále jsou obklopena lesem, a jsou dost vysoko nad úrovní moře, takže tam musí být v zimě mrazivě chladno. To je místo, kam šli svatí, aby byli s Bohem, daleko od pohodlí měst s jejich "šilícím davem", stále dosti šilícím dokonce i v menších městech dnešních dnů.

Místem, které mě asi zasáhlo nejvíce, bylo Subiaco, asi hodinu cesty na východ od Říma, kde strávil sv. Benedikt jako mladý muž tři roky v jeskyni posazené vysoko na úbočí. Narozen v roce 580, jako mladý student utekl z rozkladu v Římě a vydal se do kopců ve věku dvaceti let (někteří říkají ve čtrnácti), je-li tomu tak, jaký to byl teenager! Asi od roku 1200 se uhnízdil klášter se vším všudy v úbočí okolo místa, posvěceného tímto mladým mužem, ale stále se dá uhodnout, co tam našel ve svém hledání Boha: mračna a nebe nahoře, šumící bystřinu v

údolí daleko dole, nic než divokou zalesněnou oblast na úbočí hory naproti a za společnost jen ptáky kroužící kolem strmého útesu... sám s Přírodou... Boží přírodou ... sám s Bohem!

Tři roky, sám s Bohem... ty tři roky umožnily jednomu mladému katolíkovvi ovládnout svou duši, s Kristem, v Přírodě, takže jeho slavná Benediktinská řehole umožnila hroutící se Římské říši přetvořit se do stoupajícího křesťanství, nyní zase hroutící se jako "Západní civilizace". Kde jsou dnes mladí katolíci, kteří zachrání křesťanství znovuvládnutím svých vlastních duší tím, že znovuvládnu s Kristem svou přirozenost?

Matko Boží, inspiruj naše mladé muže!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXI (23. října 2010): Vnitřní jeskyně

Návštěva Subiaca mi připomněla dva verše z latinské básně, která klade do řady čtyři zakladatele velikých náboženských Řádů v Církvi. Mimo to, že tyto verše zasahují tři čtvrtiny dějin Církve, naznačují také, proč se tak mnoho katolických duší dnes drží víry jen tak tak.

Verše jsou zde:

Bernardus valles, colles Benedictus amabat, Oppida
Franciscus, magnas Ignatius urbes.

Volný překlad by mohl být:

Údolí Bernard, Benedikt pahorky miloval,
městečkům František, městům Ignác se dal.

V chronologickém pořádku (mírně narušeném požadavky latinského hexametru) hledal sv. Benedikt (480-547) Boha v horách (Subiaco, Monte Cassino); cisterciáci, povzbuzení sv. Bernardem (1090-1153) sestupovali dolů do údolí (zejména Clairvaux); sv. František (1181-1226) procházel mezi malými městy svých dnů, zatímco jezuité sv. Ignáce (1491-1556) vedli apoštolát moderního města. Dalo by se říci, že moderní město se pomstilo, když jezuité s dominikány způsobili druhotický kolaps (např. de Lubac a Rahner S.J., Congar a Schillebeeckx, O.P.)

Není sestup z pahorku do města sestupem od osamělého přebývání s Bohem k přebývání jen s člověkem? Industrialismus a auta umožňují pohodlný život moderního města, ale tím, že tak činí, vytvářejí stále více umělé a od Boží Přírody odtržené každodenní prostředí. S materiálním pohodlím rostou duchovní obtíže. Ve skutečnosti se stává život ve velkém městě tak nelidským, že liberální sebevraždě touhy mohou brzy vyvolat Třetí světovou válku, aby zničila městský a příměstský život, jak ho známe. Pokud pak z rozličných důvodů nemůže katolík odejít do hor, jak zůstane stranou tohoto duševního stavu?

Jedna odpověď je logická. Musí žít s Bohem v sobě, ve vnitřní jeskyni, a nechat svět, aby kolotal okolo. Musí proměnit srdce v poustevnu přinejmenším svůj domov, může-li, v něco jako svatyni, s ohledem na všechny přirozené rodinné potřeby. To neznamená žít ve svém vlastním nereálném světě, ale ve skutečném světě s Bohem uvnitř, v protikladu k fantazijnímu světu Ďáblu venku, který se na nás sápe ze všech stran.

Rovněž Novocírkev od Druhého vatikánského koncilu uzavřela bezpočet klášterů a konventů, čímž zůstalo méně prostoru pro

duši, která by si myslela, že slyší vnitřní volání od Boha. Vede je do slepé uličky nebo je zklamal? Nebo je možná volá k tomu, aby vedli duchovní život doma tím, že změní svůj malý byt ve velikém městě v poustevnu a své bezbožné pracoviště v místo apoštolátu prostřednictvím modlitby, lásky a dobrého příkladu? Náš svět velice potřebuje katolické duše, které vyzařují navenek svůj vnitřní mír a klid s Bohem.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXII (30. října 2010): Odložit odsouzení?

Jeden čtenář sleduje zdůrazňování důležitosti nauky z několika posledních čísel Komentářů Eleison (EC 162, 165-167, 169) a ptá se, zda by nicméně nebylo moudřejší odložit odsouzení Druhého vatikánského koncilu, na základě toho, že ani církevní představitelé v Římě ani mnozí katolíci nejsou připraveni přijmout, že Koncil je naukově tak špatný, jak říká Společnost sv. Pia X., následující arcibiskupa Lefebvra, že je. Vlastně je to daleko horší.

Naukový problém s dokumenty Druhého vatikánského koncilu není hlavně v tom, že by byly otevřeně a jasně bludné. Ve skutečnosti jejich "litera" v protikladu k jejich "duchu" se může zdát katolická, až do té míry, že arcibiskup Lefebvre, který se přímo účastnil všech čtyř sezení Koncilu, podepsal všechny s výjimkou dvou posledních a nejhorších dokumentů, "Gaudium et spes" a "Dignitatis humanae". Ona "litera" je ovšem subtilně nakažena "duchem" zcela nového člověkostředného náboženství, ke kterému koncilní otcové inklinovali a které až dosud zamořuje Církev. Kdyby arcibiskup mohl dnes znovu hlasovat o těch 16 dokumentech, lze se tázat, zda by s moudrostí, kterou dává zpětný pohled, hlasoval pro byt' jediný z nich.

Dokumenty jsou dvojsmyslné, z velké části navenek interpretovatelné jako jsoucí katolické, vnitřně ale otrávené modernismem, onou nejzlohnějši ze všech církevních herezí, jak (ji nazval) sv. Pius X. v "Pascendi". Tak když např. "konzervativní" katolíci, mimo "loajality" k Církvi, hájí tyto dokumenty, co vlastně konzervují? Jed a jeho schopnost pokračovat v ničení Katolické Víry u milionů duší, čímž jsou vedeny na cestu k věčnému zavržení. To vše mi připomíná spojenecký konvoj plující Atlantikem s životně důležitými zásobami pro spojence v druhé světové válce. Německé ponorce se podařilo proniknout do samého středu obranného linie lodí takže měla prostor torpedovat je jednu po druhé, protože spojenecké válečné lodi projížděly kolem dokola obrané linie, aby chytili onu ponorku, aniž by si představili, že může být vprostřed! Ďábel je uvnitř dokumentů Druhého vatikánského koncilu a torpéduje věčnou spásu milionů duší, protože je tak dobře skryt v oněch dokumentech.

Nyní si představme námořníka s ostrým zrakem na palubě jedné z obchodních lodí konvoje, který si povšiml malého signálního zařízení periskopu ponorky. Křičí: "Ponorka je uvnitř!", ale nikdo ho nebere vážně. Bude čekat a zůstane zticha, nebo bude křičet "Modrá vražda!" a bude stále křičet, dokud si kapitán nepovšimne smrtelného nebezpečí?

SSPX musí křičet o Druhém Vatikánu, a pořád křičet a bez přestání, protože milióny duší jsou ve smrtelném a nepřestávajícím nebezpečí. Abyste pochopili toto nebezpečí, nepopírám obtížně uchopitelné v teorii, přečtete si nebo si nechte přeložit do svého jazyka hlubokou knihu o. Alvara Calderona o dokumentech II. vatikána: "Prometeo: la Religión del Hombre." (Prometeus: Náboženství Člověka).

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXIII (7. listopadu 2010) Čtyřicáté narozeniny

Minulé pondělí bylo okamžikem, kdy jsme měli být nesmírně vděční a trochu ostražití. Bylo to čtyřicáté výročí založení Společnosti sv. Pia X., kdy, v zastoupení Obecné Církve biskup ženevský, lausannský a fribourgský Charrere dal své oficiální schválení Statutům Společnosti, které mu byly několik měsíců předem odeslány arcibiskupem Lefebvrem.

Pro kohokoliv, kdo se snaží držet a žít katolickou nauku vprostřed dnešní měkké globální apostaze, je příležitost k vděčnosti jasná. Od Druhého Vatikána je oficiální Církev pořád ve stavu zhroucení, které stále pokračuje, protože vedoucí církevní představitelé lnou k novotám Koncilu, které staví člověka na místo Boha. Katolický lid je stále zaváděn na scestí a pyramidální struktura Církve se drolí odshora dolů.

Spatřit potřebu postavit malou protipyramidu v hroutících se ruinách velké pyramidy byl tudíž pro zbožného, ale pyramidálně smýšlejícího duchovního první zázrak. To, že se mu podařilo onu menší pyramidu vztyčit pod papežskou vahou hroutící se velké pyramidy, byl druhý zázrak. A to, že se arcibiskupovým nástupcům podařilo onu pyramidu udržet dvacet let po jeho smrti, je třetí zázrak. Tak nemá SSPX žádný monopol na obranu víry -- chraň Bůh-- ale po mnoho let až do dneška je páteří té obrany. Dlužíme Bohu nezměrné díky za jeho dobrotu ke každému z nás, jenž porozuměl, jakým darem SSPX bylo a je.

Ale také musíme být ostražití. Otec Barrielle (1897-1983) byl duchovním ředitelem v prvním semináři SSPX v Econu ve

Švýcarsku od jeho prvních dnů, a vzpomínám si, jak často citoval slova svého milovaného učitele, otce Valleta (1883-1947), velkého kazatele duchovních cvičení sv. Ignáce, který je zformoval do pětidenní formy tak blahodárné pro příznivce SSPX po celém světě -- tím, že se přenesla k seminaristům SSPX otcem Barriellem. Otec Vallet zevrubně studoval Cvičení a jejich dějiny a jednou z věcí, které vypožadoval, bylo, že byla-li založena nějaká kongregace, aby kázala Cvičení a učinila tak úspěšně, pak za jistý čas se Ďáblovi podařilo onu kongregaci přeměrovat, zmást či zničit. Jaký čas to bylo podle o. Valleta, jak ho citoval o. Barrielle? Čtyřicet let!

Šíření exercicií není jediným apoštolátem SSPX, takže mohlo by se doufat, že bude ušetřena oné soustředěné pozornost Ďábla? Naopak! Je-li malá pyramida stále páteří obrany víry mezi troskami Církve, která se celá drolí, může být jen objektem jeho supersoustředěné pozornosti. Mějme se všichni na pozoru zejména - při pyramidové struktuře katolictví - ti na vrcholu pyramidy a ať jsou v našich laskavých modlitbách.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXIV (13. listopadu 2010): Snaž se více

Jeden přítel nekatolík, kterého už znám přes padesát let, mi nedávno řekl: "Jak ti závidím tvou jistotu!" Z toho jsem pochopil, že si přeje věřit tomu, čemu věří katolíci, ale cítí, že nemůže. Byl jsem v pokušení mu říct: "Snaž se víc", ale za těch okolností jsem zůstal zticha.

Ačkoliv je věření úkonem mysli a nikoliv vůle, má-li lidská mysl věřit nadpřirozeným pravdám Víry, které jsou svoji podstatou nad jejím přirozeným dosahem, musí být mysl

pohnuta vůlí. Proto ačkoliv není nadpřirozené věření úkonem vůle, není možné bez úkonu vůle. "Nikdo nevěří proti své vůli", říká sv. Augustin. To je důvod, proč "snaž se více" vůlí, jako rada někomu, jehož mysl nevěří, není tak nerozumné, jak by se mohlo zdát. A také výsledkem této rady nebude přání jsoucí otcem myšlenky, je-li víra, ke které vůle táhne, objektivně pravdivá.

Předně však, pokud někdo skutečně a opravdově závidí jistotu katolických věřících, měl by použít své mysli ke studiu toho, jak rozumné jsou katolická přesvědčení. Jsou možná nad lidským rozumem, ale nejsou proti němu. Jak by mohly být? Jak by mohl Bůh být současně stvořitelem lidského rozumu a pak mu nutit věřit v pravdy, které se rozumu vysmívají? Protiřekl by sám sobě. Sv. Tomáš Akvinský ve své "Theologické summě" neustále ukazuje, jak jsou víra a rozum celkem odlišné, ale vzájemně v dokonalé harmonii.

Co pak může lidský rozum dělat a co by měl můj přítel dělat, je postavit přirozené schody pro nadpřirozenou Víru studiem například zcela rozumových argumentů, které dokazují existenci Boha, Božství člověka Ježíše Krista, jeho božské ustanovení Římskokatolické Církve. Tyto argumenty jsou v dosahu přirozeného rozumu, pokud vůle proti nim netlačí, protože mysl nesprávně užitá nikdy nerozpozná pravdy před sebou. Vůle musí chtít skutečnost, jinak mysl nikdy nenajde pravdu. Pravda pro nás lidi leží ve shodě naší mysli se skutečností.

I když člověk učiní vše, co může správným rozumem a upřímnou vůlí, aby pochopil rozumnost víry, stále ještě nemá nadpřirozenou víru, která zůstává darem Božím. Jak od nás ale Bůh může vyžadovat, abychom věřili (pod trestem věčného zavržení -- Mk XVI, 16) a odmítnout dar víry duši, která

učinila vše, co bylo v jejích přirozených silách -- ale Bůh není oklamán -- aby se pro onen dar připravila? Zvláště když, jak je rozumné, po tom, co udělám vše co mohu, pokorně prosím o tento dar v modlitbě? Odpírá pyšným, ale dává své dary pokorným (Jakub IV, 6) a nechá se nalézt těmi, kdo ho hledají s upřímným srdcem (Deut IV, 29, Jer XXIX, 13, Lam III, 25, a mnoho dalších míst ze Starého Zákona.)

Milý příteli, čti a ptej se. Jistotu získáš za svou snahu.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXV (20. listopadu 2010): Beznadějný útěk.

V Londýně (galerie moderního umění Tate) je aktuální výstavou expozice dalšího mistra moderního umění -- nebo jsou to protikladné pojmy? -- Francouze Paula Gauguina. (1848-1903). Lidé potřebují obrazy stejně jako potřebují představu, co život vůbec znamená. V současnosti obrazy dodává elektronika, ale v Gauguinových časech měli malíři ještě obrovský vliv.

Gauguin se narodil v Paříži v roce 1848 a po rozličných cestách a zaměstnáních se ve věku triadvaceti let stal makléřem a o dva roky později se oženil s Dánkou, která mu porodila v průběhu deseti let pět dětí. V té době pro něj bylo malování pouze koníčkem, pro který měl nadání, ale po nezdařeném pokusu vstoupit do obchodu v dánském hlavním městě Kodani v roce 1884 opustil následujícího roku svou mladou rodinu a vrátil se do Paříže, aby se stal umělcem na plný úvazek.

V roce 1888 strávil devět týdnů společným malováním s van Goghem v Arles, ale skončilo to bouřlivě. Zpátky v Paříži

nevydělával dost peněz a nedostalo se mu uznání, takže se v roce 1891 vypravil do tropů "uniknout všemu umělému a konvenčnímu". Zbytek života s výjimkou dlouhodobého návratu do Paříže strávil na Tahiti a Markézách, tehdejších koloniích Francouzské Polynésie v jižním Pacifiku. Tam vytvořil většinu svých maleb, na kterých spočívá jeho sláva, ale stále bojoval proti Církvi a Státu a jen smrt v roce 1903 ho zachránila od vykonání rozsudku tříměsíčního vězení.

Stejně jako van Gogh začal Gauguin malovat v pochmurném a konvenčním stylu, který byl vlastní umění konce 19. století. Stejně jako u van Gogha a asi v tentýž čas se nicméně barvy staly jasnějšími a styl méně konvenčním. Gauguin byl skutečným zakladatelem primitivistického hnutí v umění a brzy po své smrti měl značný vliv na brilantního, ale také rebelujícího Picassa. Primitivismus znamenal návrat k primitivním zdrojům, protože Evropa se cítila jako vyhořelá. Proto se obrátila k africkým a asijským modelům, jejichž příkladem hodným pozornosti jsou Picassovy "Les Demoiselles d'Avignon" (Aviňonské slečny). Proto Gauguin utekl v roce 1891 do Polynésie, kde litoval pronikání katolických misionářů, a kde studoval a do svého umění zapracovával pohanské bohy místní předkatolické mytologie včetně několika kvazid'ábelských postav.

Ale představuje vize Gauguinových tahitských maleb, které jsou jistě jeho nejlepšími malbami, reálné řešení problému dekadentního Západu, který Gauguin zavrhl a opustil? Člověk by si mohl myslet, že ne. Obrazy, které jsou na aktuální výstavě v Tate Modern jsou originální a pestrobarevné, ale Tahit'ané, které Gauguin maluje, především mladé ženy, jsou jaksi strnulé a mdlé. Gauguinovo Tahiti může být útekem, ale není nadějí. Gauguin mohl mít pravdu o dekadentním Západu, ale pozemský ráj, který vyrobil ve svém polynéském umění,

nechává ho neklidným a Gauguin zemřel stále vzpurný. Zůstal problém, který nevyřešil.

Zajímavá je románová verze jeho života od známého anglického spisovatele z 20. století Sormerseta Maughama. Viz Komentář Eleison příští týden.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXVI (27. listopadu 2010): Šestáková civilizace

Život francouzského malíře Paula Gauguina (1848-1903) už byl zpracován do filmu, televizního seriálu, opery a nejméně dvou románů. Něco v jeho životě musí oslovovat moderního člověka: makléř, který vydělává pro ženu a pět malých dětí, a všechno zahodí, aby se stal revolučním umělcem, opovrhujícím zcela Západní civilizací na vzdáleném ostrově v jižním Pacifiku. Ale nenaznačuje Gauguinův nepokojný konec, že snad nenašel řešení, o kterém mnoho duší sní?

Jedno fiktivní zpracování Gauguinova života napsal šestnáct let po jeho smrti známý britský spisovatel první poloviny 20. století, W. Somerset Maugham, který navštívil jižní Pacifik, aby nasbíral ke knize „Měsíc a šesták“ materiál z první ruky. Název této novely založené na Gauguinovi zní podivně, ale ve skutečnosti jde k jádru věci. V roce 1915 vyšlo Maughamovo mistrovské dílo: "O údělu člověka", v zásadě autobiografický román. Jeden kritik obvinil hrdinu knihy, že je "tak zaneprázdněn prahnutím/toužením po měsíci, že si nikdy nevšiml šestáku (šestipence, malé britské stříbrné mince té doby) u svých nohou". Jinými slovy: Maugham tolik toužil po nějakém nedostupném ideálu, že mu uniklo nižší, ale praktické štěstí, které bylo po ruce. Maugham opáčil: "Když se díváš na

zem po šestáku, nedíváš se vzhůru a unikne ti měsíc.". Jinými slovy: v životě jsou vyšší věci.

Užití kontrastu mezi měsícem a šestákem v názvu knihy jasně ukazuje, co si Maugham myslel o Gauguinovi. Normální štěstí obchodníka střední třídy a otce rodiny je šesták. Odhození toho všeho, aby se stal umělcem, je měsíc. Ať se nikdo nedomnívá, že Maugham omlouvá odvržení života a rodiny. Maugham ukazuje umělce Stricklanda, svého Gauguina, jako strašlivě sobeckého, s tvrdým srdcem a krutého. Ale také ho ukazuje jako génia, který má v zásadě pravdu, když hledá své umělecké povolání, ačkoliv cena může být šestákové štěstí umělce samotného a lidí v jeho okolí.

Jinými slovy, říká Maugham, životy většiny lidí v současné západní civilizaci jsou šestákovými životy. Ale život sám o sobě hoden více než šestáku. V krátkém časovém rozpětí, které lidé dostávají k životu na zemi, existuje něco mnohem hodnotnějšího, takže v úsilí o to je člověk oprávněn, musí-li to být, zadupat jakýkoliv počet šestáků do bahna.

Ve skutečném životě zemřel jako -- přinejmenším posmrtně -- slavný a naplněný umělec, ale lidsky nepokojný a rebelující. Maugham zobrazuje jak uznávaného genia, tak i frustrované lidství. Ale vyřešil Maugham Gauguinův nevyřešený problém? Jak mohou být génius a život vzájemně v opozici a zároveň být lidské? Problém vypadá jako by byl rozšířený a hluboce zakořeněný. Existuje řešení? Viz EC příští týden.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison 177 (4. prosince 2010): Šestákové umění

Francouzský malíř Paul Gauguin (1848-1903) navrhuje

moderní společnost z důvodů umění, ale nezdá se, že umění, pro které se osvobodil, by mu přineslo klid. (EC 175).

Anglický spisovatel Somerset Maugham (1874-1965) píše o pár let později fiktivní verzi Gauguinova života, kterou, zdá se, potvrzuje i zavržení i neklid. (EC 176). Ale proč je moderní umělec ve sporu se společností, kterou reflektuje, a která ho podporuje? A proč je moderní umění, které tvoří, obvykle tak ohavné? A proč lidé stále podporují ohavné umění?

Umělec jako rebel začíná u romantiků. Romantismus kvetl vedle Francouzské revoluce, která v roce 1789 pouze vypukla, ale od té doby pořád svrhuje trůn a oltář. Moderní umělci, kteří reflektují společnost, ve které žijí, si nemohou pomoci, aby stále více nezavrhovali Boha. Neexistuje-li Bůh, pak by umění mělo pokojně kvést v nově nalezené svobodě od iluze Boha, která panovala nad lidskou myslí od nepaměti. Je moderní umění pokojné? Není spíše sebevražedné?

Na druhou stranu, existuje-li Bůh a je-li umělcův talent darem od Boha, který se má užívat k Jeho slávě, jak nespočetní umělci z minulosti prohlašovali, bude bezbožný umělec ve válce se svým vlastním nadáním a ono nadání bude ve válce se společností a společnost bude válčit s jeho darem. Není toto spíš tím, co pozorujeme všude kolem nás, např. hluboké opovržení moderních materialistů uměním, za přetvářkou respektu?

Existuje-li Bůh, je v každém případě výše položené otázky snadné zodpovědět. Zaprvé, moderní umělec je ve střetu s moderní společností, protože Boží dech v něm, tj. jeho talent, ví, že společnost je opovrženíhodná natolik, nakolik je bezbožná. Skutečnost, že ho společnost podporuje bez ohledu na jeho pohrdání ji činí pouze více opovrženíhodnou. Jak jednou řekl Wagner, když jeho zvětšený orchestr odstranil

první řadu sedadel v divadle, "Méně posluchačů? Tím lépe!" Zadruhé, jak může dar od Boha, který se obrátí proti Němu, vytvořit něco harmonického a krásného? Kdokoliv chce chápat moderní umění jako krásné, musí obrátit význam slov. "Správné je hanebným a hanebné správným" (Macbeth) -- ale kdy si dokonce i moderní umělec spletl ohavnost s krásou u ženy? A zatřetí: moderní lidé budou setrvávat v převrácení významů slov, protože vedou válku s Bohem, a nepřichází jim na mysl, že by ji ukončili. "Raději Turci, než tiara", říkali Řekové těsně před katastrofickým pádem Konstantinopole v roce 1453. "Raději komunismus, než katolictví", říkali američtí senátoři po II. sv. válce, a mají, co chtěli.

Krátce řečeno, Wagner, Gauguin a Maugham a tisíce moderních umělců všech druhů mají pravdu, když opovrhují naším šestákovým křesťanstvím, ale odpovědní není vést válku s Bohem moderním uměním. Odpovědí je zastavit válku s Bohem, vzdát mu slávu, která mu náleží a vrátit Krista do křesťanství. Kolik ještě ohavnosti bude potřeba, aby se lidé vrátili zpět k tiarě a znovu zvolili katolictví? Bude stačit III. sv. válka?

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXVIII (11. prosince 2010): Pravda osvobozuje

Argument posledních tří dílů Komentářů Eleison (175-177) byl pouze podnícen francouzským malířem Paulem Gauguinem (1848-1903), protože rozhodně není nejhorší z moderních umělců. Argument nezněl: Bůh existuje, a proto je moderní umění „blbost“ (viz Návrat na Brideshead Evelynu Waughu, I, 6). Spíše zněl: moderní umění je blbost, a proto Bůh existuje. Je zde důležitý rozdíl mezi sestupem od příčiny k následku a

vzestupem od následku k příčině.

Vycházím-li z existence Boží jako dané a usuzuji-li sestupně na chybnost, například moderního výtvarného umění, moderní hudby, moderních operních produkcí atd., zaprvé tím nejsou Bůh a Jeho existence prokázány, zadruhé se může zdát, že Jeho náboženství na nás působí jako botička na naší svobodu. Já jsem já, ať už je to já cokoliv, chce to mít svobodu zvolit si, jaké umění mám rád. Ale tu přichází dopravní hlídka údajně z nebe, aby dala této svobodě botičku? Ne díky.

Pokud ale na druhou stranu vyjdu z vlastní zkušenosti s moderním uměním, vycházím především z toho, co přímo znám. A je-li má zkušenost s ním, ve vší upřímnosti, neuspokojivá -- tak tomu nemusí nutně být, ale je-li tomu tak -- mohu začít přemýšlet, proč pociťuji takové znepokojení před vysoce ceněnými moderními umělci. Znovu naslouchám chválám na ně. Stále nejsem přesvědčen. Proč? Protože moderní umění je ošklivé. Co je na ošklivosti špatné? Postrádá krásu. Pokud budu pokračovat ve vzestupu skrze krásu např. krajin či žen, jak se zobrazují v umění, k jejich kráse v přirozenosti, a k harmonii dělů, která prochází celým stvořením, moje myšlenky vystoupily z mé osobní zkušenosti značnou cestu směrem ke Stvořiteli.

Tento druhý případ už není podobný dopravní hlídce s botičkou. Je dalek toho, aby dával botičku naší svobodě, naopak, zdá se, že nás ponechává jako lidské bytosti se svobodnou vůlí, abychom na zemi velebili ošklivost a abychom vytvořili svět chaosu. Snad doufá, že se ošklivost stane dost hroznou, aby vedla naše myšlenky k Pravdě a Dobru. A z tohoto místa už Jeho náboženství nevypadá jako botička z vnějšku na naši vnitřní svobodu, ale spíš jako pomoc a osvobození všeho toho, co je ve mně nejlepší, proti tomu, co je

nejhorší, protože pokud nejsem pyšný, musím přiznat, že ne všechno ve mě je uspořádané a harmonické.

A z tohoto pohledu už se nadpřirozená milost nepojímá jako jistý druh policisty, který stojí za přirozeností, aby silou řídil všechno, co dělá. Spíše je to velmi dobrý přítel, který, jestliže chci, dovolí tomu nejlepšímu ve mně se osvobodit od toho nejhoršího, nebo se alespoň o to snažit.

Jednou z hnacích sil v pozadí Druhého vatikánského koncilu a jeho koncilního náboženství byl a stále ještě je široce přijímaný názor, že katolická Tradice je jistý druh nesnesitelného strážníka, jako kdyby všechny přirozené pudy byly špatné. Ano, pudy mé padlé přirozenosti jsou špatné, ale stále tu je dobro v naší přirozenosti pod tímto zlem, a tomu dobru se musí dovolit dýchat, protože z našeho nitra se dokonale synchronizuje s pravým náboženstvím Boha, které přichází z vnějšku. Jinak vytvářím falešné náboženství svých špatných popudů, jak druhý Vatikán.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CLXXIX (18. prosince 2010): Rozvíjející se kapitalismus

Sobectví nemůže utvářet společnost. Peníze představují v podstatě nárok svého vlastníka na služby zbytku společnosti. Je-li pak kapitalismus definován, v ničem více než v ekonomických pojmech, jako způsob organizace společnosti, prostřednictvím které se má každému občanu ponechat svoboda, aby vydělal tolik kapitálu, tj. peněz, kolik může a chce, pak je kapitalismus prospikován kontradikcí. Snaží se vytvořit společnost, vyžadující nezištnost, zatímco povzbuzuje každého, aby byl sobecký.

Kapitalismus může tedy přežít jen tak dlouho, dokud příslušníci kapitalistické společnosti budou zastávat předkapitalistické hodnoty, jako zdravý rozum, uměřenost ve snaze o získání peněz, a ohled na společné dobro. Ale kapitalismus, jak byl výše definován, nečiní nic, aby podporoval takové předkapitalistické hodnoty. Naopak působí proti nim, protože sobectví působí proti nezištnosti. Proto je kapitalismus parazitem, který žije z společenského tělesa, přičemž pracuje na podkopání jeho předkapitalistických hodnot.

Vnitřní rozpor společnosti, vybudované na honbě za penězi, dospívá ke svému ničivému zakončení v současném stavu světových financí a světové ekonomiky. Hlavně od konce II. světové války požadovaly národy světa stále více peněz, aby zabezpečily materiální pohodlí, kterému teď dávají přednost před duchovními výdobytky, které původně dávaly smysl jejich životům. V obdivu a honbě za penězi rádi nechali finančníky převzít moc nad společností. Obdivovaní a vyhledávaní finančníci si získávali stále více peněz a moci. Jaké vnitřní zábrany mají po tom všem peníze nebo moc, aby omezily své další získávání? Žádné. Bankéři se proměnili ve skutečné gangstery.

Z toho pochází např. deset či patnáct let starý vynález "finančních derivátů", finančních nástrojů, které vydělávají majetky na úrocích pro bankstery, kteří je vydávají, ale které působí na jemné mechanismy světových financí jako zbraně hromadného ničení, protože snadno vytvoří neskutečný svět kolosálního a nesplatitelného dluhu. V tomto destabilizovaném a podvodném světě nesplatitelného dluhu vytváří vláda zdání řádu výrobou obrovských množství "peněz" z ničeho ke "splácení" dluhu, ale tento proces může skončit jen v inflaci,

která danou měnu zbaví jakékoliv užitečnosti. Tak jsou všechny světové papírové a digitální peníze -- po léta jiná nemá -- nyní odsouzeny ke zkáze.

Ale peníze jsou pro společnost tím, čím mazací olej pro motor. Bez oleje se motor zadře a chcípne. Bez peněz se směna ve společnosti stává obtížnější a obchod může být zpomalen, až se zastaví. Pokud z takového důvodu nepojedou nákladáky (nebo kamiony) s jídlem a jídlo dojde, zejména ve velkých městech, co může udělat politik, aby odvrátil výtržnosti a aby zabránil sedlákům jít na něho s vidlemi? Začít válku.

Třetí světová válka možná není daleko. Pane, smiluj se.

Kyrie eleison.

Komentáře Eleison CLXXX (25. prosince 2010): Podivuhodný rádce

Hod Boží vánoční je vhodnou chvílí, abychom si připomenuli, proč se můžeme a máme radovat z příchodu našeho Pána Ježíše Krista. On a jen on může vyřešit všechny skutečné problémy lidí, které vznikly už na samém počátku lidského rodu a které jsou dnes těžší než kdy předtím.

Důvodem toho je, že všechny skutečné problémy lidstva zahrnují hřích. Jakýkoliv čistě hmotný neřád nabude na závažnosti jen tehdy, je-li nějakým způsobem duchovní, například když fyzická choroba přiměje člověka, aby proklínal či žehnal. A cokoliv duchovního, jež ve mně probíhá, je poruchou jen tehdy, je-li to nějakým způsobem i hříchem. Například Job hořce naříkal nad svým fyzickým trápením, ale jeho nárek nebyl hříšný. Hřích jen neřád či výpad především proti Bohu, druhotně také proti sobě samému a pouze zatřetí

také proti bližnímu.

Proto žádné skutečné lidské problémy nejsou jen problémy hmotnými, ale jsou to problémy lidí, kteří urazili Boha. Strašlivým příkladem může být žena, která podstoupila umělý potrat. Navenek se její problém vyřešil. Dítě je z cesty, její život se "vrátil do normálu". Ale hluboko v nitru buď ztvdne její srdce (a ona se přidá ke světu, který nenávidí a potlačuje Vánoce), nebo pochopí a přizná si, že spáchala něco strašlivě zlého. V obou případech je v ní něco více či méně pokřivené po zbytek života, a mnoho takových žen, dokonce i když jsou katoličky a z Víry vědí, že Bůh jim odpustil skrze svátostné Rozhřešení, může být stále ztrápeno, taková je rána, kterou hřích způsobí jejich duším. A to není umělý potrat nejhorším hříchem. Hřešit přímo proti Bohu je závažnější.

Ponuré myšlenky na Hod Boží? Ano a ne. Problém hříchu je ponurý, ale radost, že má skutečné řešení, je právě tak veliká. Jde-li ona nešťastnice ke zpovědi, takřka každý katolický kněz udělá všechno, aby ji přesvědčil, že pokud skutečně lituje svého hříchu (se zármutkem Petra a ne Jidáše Iškariotského), rozhřešením, které jí dá, není pochyb že Bůh ji odpustil. Kolik penitentů vychází ze zpovědnice s pocitem úlevy a radosti, které jim nic jiného nemůže dát, protože urážka Boha byla skutečným jádrem jejich trýzně, a oni vědí, že jim Bůh odpustil.

A kde je počátek této radosti? Jistě v tom, že Bůh na sebe vzal lidskou přirozenost z židovské dívky, žil na zemi a dal nám, mezi jinými svátostmi, také svátost Pokání, která čerpá sílu ze zásluh Jeho utrpení a smrti, které vydržel také jen s pomocí téže panny a matky. Ale jak by mohl zemřít, pokud by se předtím nenarodil? Všechno to začalo jeho lidským narozením z Blahoslavené Panny Marie -- Vánocemi.

Řešení všech nejhorších problémů světa je k dispozici. Není divu, že katolíci se radují. Není divu, že v čase Vánoc je radost dostupná dokonce i nevěřícím, pokud ještě nezatvrdili svá srdce.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXI (1. ledna 2011): Připravit se na potíže

Těžko si nemyslet, že rok 2011 bude důležitým rokem. Svět se nachází v temnotě mysli a v zkaženosti vůle. Církve, která by měla být pro mysl "světlem světa" a "solí země" proti zkaženosti vůle, je v úpadku. Stále existuje, ale její světlo a teplo vinou lidí stěží k nim už dosahuje.

Mají-li se věci takto, potíže světa a ze světa musí nás potkat. Tento rok nebo brzy nato dojde k nepředstavitelnému převratu v lidských záležitostech. Neúprosné zákony skutečnosti převrátí hospodářský svět naruby, i když většina "ekonomů", profesionálních hlupáků, stále prodává zemi snů. Abych pomohl zvláště otcům rodin "myslet mimo rámec", budu citovat praktické rady jednoho spisovatele a řečníka, který neztratil dosud pojem o realitě, Geralda Celenta z oblasti New Yorku (trendsresearch.com)

"Stále nás někdo žádá o poskytnutí trendově zaměřeného poradenství o tom, co dělat, aby se přečkaly finanční bouře... Neexistuje jednoduché řešení nebo řešení, které padne každému. Každá individuální situace je odlišná. Pokud jste nezaměstnaný ve venkovské oblasti, máte jiný soubor možností a také jiný soubor problémů, než lidé v městě či na předměstí.

Klíčovým prvkem je uvědomit si, že se to povleče dlouho. Toto

je doba poklesu a doba pro šetření a schraňování. Všude bude menší disponibilní příjem a méně dolarů na utrácení za zbytné věci. Co se považovalo za "nepostradatelné", když peníze tečou, se stane „lehkomyslností“, když vyschnou.

Když hledáte práci, pokud vám váš úsudek říká, že zaměstnání, které jste měli, už není možné (obchodník s nemovitostmi, hypotékami, nakladatelství, stavebnictví, maloobchod, automechanik atd.), může právě teď být pravý čas, pokud je to vůbec proveditelné, abyste prožili svůj sen. Co jste vždycky chtěli dělat? Objevili jste jedinečné nadání či schopnosti, které vás staví stranou od ostatních? Podívejte se systematicky na to, co vás nejvíc baví dělat a jaká je šance si tím vydělávat na živobytí. To je výchozí bod. Pokud je jediná práce, kterou můžete najít, je podřadná, buďte v ní nejlepší. Vykonávejte ji s tvořivostí a bez nelibosti a příležitosti na vyšší úrovni se samy ukážou. Pokud děláte to, co máte rádi, nikdy nebudete muset "pracovat". Definice štěstí by mohla být: "Když se ráno probudíte a to, co máte dělat, je to, co byste si vybrali dělat."

Zhodnoťte svou osobní situaci. Hledejte podobně smýšlející lidi, v podobné situaci s doplňujícími se dovednostmi. V počtu je síla. Skupina, která má cíl, může spustit program, který by byl nemyslitelný a neuskutečnitelný pro jednotlivce."

Podtržení jsou moje. Bude mi potěšením, ukáže-li se, že jsem se mýlil, ale myslím, že nejdůležitější akcí bude přežít. Gerald Celente tu předkládá několik řádků myšlenek. Modlete se, samozřejmě, to je základní, ale jak říká staré přísloví, nepřestávejte veslovat ke břehu.

Všem čtenářům posílám požehnání do Nového roku.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXII (8. ledna 2010): Assisi-ismus -- ne!

Někteří lidé se stále obávají, že Společnost sv. Pia X. arcibiskupa Lefebvra je na cestě ke špatné dohodě s Římem Benedikta XVI., ale mimo jiné kvůli Papežovu Assisi-ismu by se mohlo říci, že Benedikt XVI. sám dělá, co může, aby takové události zabránil.

Před šesti dny obhajoval teorii, že světová "velká náboženství" mohou představovat "důležitý faktor míru a jednoty lidstva". Před pěti dny ve skutečnosti oznámil, že v říjnu tohoto roku půjde "jako poutník" do Assisi, aby připomněl 25. výročí Modlitebního setkání světových náboženství, které tam uspořádal Papež Jan Pavel II. v roce 1986. Ale teorii všech "velkých světových náboženství", která přispívají ke světovému míru, naprosto odmítl arcibiskup Lefebvre, a konání Modlitebního setkání v Assisi v roce 1986 odsoudil jako křiklavé porušení Prvního přikázání, které přicházejíc od Náměstka Kristova představuje pohoršení v celých dějinách Církve neslýchané. Snad jen obava z toho, že by přílišné opakování mohlo být kontraproduktivní, by ho mohla zdržet od kárání posledního projevu Assisi-ismu.

Arcibiskup Lefebvre nicméně poznal, že příliš málo katolíků chápe nezměrnost tohoto pohoršení. To proto, že celý moderní svět opomíjí Boha, přehlíží božství našeho Pána Ježíše Krista, činí náboženství věcí svobodné volby a převrací katolickou Tradici v pouhou otázku citlivosti či pocitu. Tento způsob myšlení, který nakazil i Papeže, se stal tak běžným všude kolem nás, že každého z nás ohrožuje. Vraťme se k základům:--

Vše, co je, vyžaduje Prvotní Příčinu. Tato Příčina, aby byla První, musí být samo Bytí, které je dokonalé, protože jakýkoliv další Bůh, který by se od Prvního lišil, by musel mít jistou dokonalost, které by se Prvnímu nedostávala. Tedy Bůh může být pouze jeden. Tento jediný pravý Bůh přijal lidskou přirozenost jednou a jen jednou, v božské Osobě našeho Pána Ježíše Krista, který své Božství prokázal počtem a kvalitou zázraků, které žádného jiného člověka nedoprovázely, ale doprovázejí od té doby až dosud Církev: Římskokatolickou Církev. Členství v Církvi pochází z víry a je přístupné všem lidem. Pokud věří, je to nepostradatelný počátek jejich věčné spásy. Pokud odmítnou věřit, jsou na cestě k věčnému zavržení. (Mk. XVI, 16).

Proto podporují-li Papežové Jan Pavel II. a Benedikt XVI. svými minulými a budoucími akcemi v Assisi lidi k tomu, aby si mysleli, že katolictví není jednou jedinou cestou ke šťastné věčnosti, ale pouze jedním (byť nejlepším) z mnoha podporovatelů "míru a jednoty" lidstva v pozemském životě, vyplývá z toho, že oba Papežové usnadnili strašlivé zavržení bezpočtu lidí v příštím životě. Než aby se jakkoliv podílel na takové zradě, arcibiskup Lefebvre dal raději přednost tomu být vysmíván, odmítán, pohrdán, opomíjen, umlčen, "exkomunikován", prostě všechno možné.

Existuje cena, kterou je třeba zaplatit za to, že se držíme Pravdy. Kolik katolíků je připraveno ji zaplatit?

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXIII (15. ledna 2011): Nebezpečná země snů

Kdosi mi právě poslal několik výroků otce Denise Faheyho (1883-1954), které dokazují, že ne všichni katolíci před Druhým Vatikánským koncilem zaspali. Znamená to, že řada katolíků zaspala? O tom nemůže být pochyb. Dokonce mnoho stále spí, včetně značného počtu tak zvaných tradičních katolíků, protože tytéž příčiny vedou ke stejným důsledkům, a příčiny, které stály za slepotou katolíků v polovině 20. století, jsou na počátku 21. století silnější než kdy předtím.

Zde je krátký výťah z knihy otce Faheyho: "Království Kristovo a organizovaný naturalismus" (1943). (Věty jsou očíslovány pro účely následujícího komentáře): -- 1) „Katolíci podléhají machinacím nepřátel našeho Pána, protože nejsou vycvičeni ke skutečnému boji tohoto světa. 2) Opouštějí školy bez adekvátní znalosti organizované opozice, se kterou se jistě setkají, a jen s mlhavou představou o věcech společenského řádu, který musí hájit... 3) a katolíci, kteří skutečně bojují za pravý křesťanský řád, si můžou být jisti, že v nepřátelském táboře najdou katolíky."

1) Protože masa lidí v dnešním světě už nevěří, že skutečně dobrý život se vede v Nebi s Bohem, díky spáse skrze víru v našeho Pána Ježíše Krista a jeho Církev, věří v lidi, kteří jim mají zajistit dobrý život na zemi, a tak se politika prakticky stává jejich náboženstvím a jejich vlády zaujímají místo Boží Prozřetelnosti. Pro lidi je stále těžší a těžší věřit, že jejich vlády a způsob života jsou fakticky řízeny nejskutečnějšími nepřáteli našeho Pána; například, jak by nám mohly naše vlády lhát o jedenáctém září? Ale taková víra v moderní vlády prozrazuje strašlivé nepochopení skutečnosti a jakkoliv může být rozšířená, pokud se nechají katolíci svést k tomu, aby ji sdíleli (aniž by se převrátili v revolucionáře), budou nevyhnutelně "nepřipraveni na skutečný boj" víry v tomto světě. Navíc tím,

že se ztotožňují s touto zemi snů zde v pozemském světě, budou mít vážné potíže se dostat do skutečného nebe skutečného Boha v nebi.

2) Možná je těžké učit školáky a seminaristy, že náš Pán má kruté nepřátele, protože organizovaná opozice se dovedně maskuje. Ale mladí se "jistě setkají" s touto opozicí, takže pokud učitelé, kteří je připravují na život nebo pro kněžství, toto maskování nestrhnou, mladí katolíci půjdou do boje s klapkami na očích nebo se svázanýma rukama. A protože nepřátelé našeho Pána tak silně prosazují individualistický liberalismus, aby zrušili to, co zbývá z křesťanského řádu, mladí se potřebují zvláště naučit to, co Matka Církve učí o "věcech společenského řádu, který musí bránit" a o společenské přirozenosti člověka.

3) Běda, jak řekl veliký Papež 19. století, Pius IX., dokonce i nelítostných nepřátel našeho Pána vně Církve se máme bát méně, než liberálních katolíků uvnitř Církve. Ti se totiž budou vysmívat myšlence, že by mohl někdo "machinovat" proti našemu Pánu. "Nejsou snad všichni lidičkové hodňoučcí?" (tj. "Nejsou snad všichni lidé hodní?" řečeno se zženštilým šišláním.) Ne, nejsou!

Otče Fahey, modli se za nás.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXIV (22. ledna 2011): Málo vyvolených?

Proč je tak zdánlivě obtížné spasit svou duši? Proč -- jak se

nám říká -- je spaseno tak málo duší ve srovnání se značným počtem duší zavržených? Jelikož si Bůh přeje, aby byly spaseny všechny duše (1 Tim II, 4), proč to trochu neusnadnil, což mohl jistě učinit?

Pohotová a jednoduchá odpověď je, že není těžké spasit svou duši. Částí utrpení duší v Pekle je jejich jasné vědomí, jak snadno se mohli zavržení vyhnout. Zavržení nekatolíci by mohli říci: "Já jsem věděl, že na tom katolictví něco je, ale zvolil jsem si nikdy se tou otázkou nezabývat, protože jsem viděl předem, že bych musel změnit svůj způsob života." (Winston Churchill jednou řekl, že každý člověk někdy narazí na pravdu, ale většina odbočí na jinou cestu). Zavržení katolíci by mohli říci: "Bůh mi dal Víru a já jsem věděl, že potřebuji jen se dobře vyzpovídat, ale počítal jsem s tím, že bude pohodlnější to odložit, a tak jsem zemřel ve svých hříších ..." Každá duše v Pekle ví, že je tam svou vlastní vinou, svou vlastní volbou. Boha nelze vinit. Ve skutečnosti když se podívají zpět na své životy na zemi, vidí jasně, jak moc se On snažil jim zabránit v tom, aby se svrhli do Pekla, ale oni si svobodně vybrali svůj vlastní osud, a Bůh jejich volbu respektoval ... Ponořme se ale hlouběji.

Bůh, který je nekonečně dobrý, nekonečně štědrý a nekonečně šťastný, se rozhodl -- nebyl k tomu nijak povinován -- stvořit bytosti, které budou moci sdílet jeho štěstí. Protože Bůh je čistý duch (Jan IV, 23), musely tyto bytosti být duchovní, ne jen hmotné, jako živočich, rostlina či nerost. A proto stvoření andělů s vůbec žádnou hmotou v nich a lidí s duchovní duší v hmotném těle. Ale tento duch, díky němuž jsou andělé a lidé schopni sdílet boží štěstí, nutně zahrnuje rozum a svobodnou vůli, vskutku je to svobodná vůle, jejímž svobodným rozhodnutím pro Boha si zasluhuje sdílet jeho štěstí. Ale jak by mohla tato volba být skutečně svobodná, kdyby neexistovala

žádná alternativa, která by se odvracela od Boha? Jakou má zásluhu má chlapec, který si zakoupí svazek Shakespeara, když je v knihkupectví na prodej jen Shakespeare? A pokud špatná alternativa existuje a svobodná vůle je skutečná a ne pouze předstírání, jak by tu mohli nebýt andělé či lidé, kteří si vyberou to, co není dobré?

Stále by bylo možné se tázat, jak mohl Bůh předvídat, že dopustí, aby si většina duší (Mt VII,13-14; XX,16) přivodila strašlivý trest odmítnutí Jeho lásky? Odpověď je, že čím strašnější je Peklo, tím jistější je, že všem živým lidem nabízí Bůh milost a světlo a sílu dostatečnou na to, aby se mu vyhnuli, ale jak vysvětluje sv. Tomáš Akvinský, většina lidí dává přednost přítomným a známým radostem smyslů před budoucími a neznámými radostmi Ráje. Tak proč Bůh připojil ke smyslům taková silná potěšení? Částečně bezpochyby proto, aby zajistil, že rodiče budou mít děti a zalidní Nebe, ale jistě také proto, aby bylo záslužnější, když člověk dá před honbou za potěšením v tomto životě přednost skutečnými potěšeními v životě příštím, která budou našimi, jen budeme-li chtít. Musíme je chtít pouze dost silně (Mt XI, 12)!

Bůh není průměrným Bohem a duším, které ho milují, nechce nabízet žádný průměrný Ráj.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXV (29. ledna 2011): Tradiční náказа

Liberalismus je neuvěřitelná nemoc, schopná zkazit ta nejlepší srdce i mysl. Pokud ho definujeme co nejstručněji jako osvobození člověka od Boha, je starý jako Metuzalém, ale nikdy nebyl tak hluboký ani tak rozšířený ani tak zdánlivě normální, jako je dnes. Náboženská svoboda je v jádru

liberalismu -- k čemu by bylo být svobodný od všeho ostatního a od každého jiného člověka, pokud nejsem svoboden od Boha? Pokud Benedikt XVI. před třemi týdny bědoval, že "náboženská svoboda je ohrožena na celém světě", je jistě nakažen. Ať si ani následovníci katolické Tradice nevěří, že by měli imunitu proti této chorobě. Zde je e-mail, který jsem dostal před několika dny od jednoho laika z kontinentální Evropy:

"Po dlouhou dobu, asi 20 let, mě formoval liberalismus. Díky milosti Boží jsem prošel obrácením se Společností sv. Pia X. K mému úleku jsem narazil na liberální chování dokonce v kruzích Tradice. Lidé stále říkají, že by se v tom, jak špatně se věci v současnosti mají, nemělo přehánět. Svobodné zednářství se jako nepřítel Církve sotva zmíní, protože by to mohlo poškodit něčí osobní zájmy, takže lidé dále reagují, jako kdyby na tom svět byl celkově dobře.

Někteří tradicionalisté dokonce doporučují psychofarmaka, abyste si poradili se stresem, který s sebou přináší to, že jste tradičním katolíkem, a pokud hledáte štěstí, řeknou vám, že byste měl jít k lékaři, abyste si zjednodušili život.

Následkem takového chování je indiferentismus, který je semeništěm pro liberalismus. Najednou už není tak špatné chodit na Mši v Novus Ordo, spojit se s modernisty, měnit své zásady ze dne na den, přestat dávat víru najevo na veřejnosti, studovat na státní univerzitě, důvěřovat státu, a jednat s předpokladem, že všichni to nakonec myslí dobře.

Náš Pán má pro tento druh indiferentismu ostrá slova: vlašného „počnu vyvrhovat ze svých úst“ (Zjev III, 16). Může to znít paradoxně, ale největšími nepřáteli Církve jsou liberální katolíci. Existuje dokonce i liberální tradicionalismus!!!

(Konec citátu laika)

Jaká je protilátka proti tomuto jedu, který ohrožuje každého z nás? Bezpochyby posvěcující milost (Řím VII, 25), která vyčistí mysl od zmatení, posílí vůli, aby dělala to, co rozum shledává jako správné. A jak si zajistím posvěcující milost? Je to trochu podobné tomu ptát se, jak si mohu zajistit setrvání v dobrém až do konce. Církev učí, že člověk si to nemůže zajistit, protože je to dar, dar Boží. Ale co vždycky mohu, je modlit se sv. Růženec, v rozsahu pěti tajemství denně, nebo lépe, je-li to rozumně možno, patnácti. Kdo to dělá, dělá to, o co nás všechny Matka Boží žádá, a ona má prakticky neomezený vliv na svého Syna, našeho Pána a Boha, Ježíše Krista.

Kyrie, eleison.

Komentář Eleison CLXXXVI (5. února, 2011): Kontaminace

Pokud se liberalismus v nejširším smyslu definuje jako osvobození člověka od Boha (viz Komentář Eleison minulý týden), pak liberální katolicismus devatenáctého století, jenž pochází z francouzské revoluce (1789), uspěl osvobozením politiky od Boha, zatímco liberální modernismus počátku 20. století byl neúspěšným pokusem osvobodit katolickou Církev od Boha, pokusem, který zmařil sv. Pius X. Nicméně tento pokus uspěl o půl století později, daleko nad nejliberálnější sny, na Druhém vatikánském koncilu. Níže je další nedávné svědectví, které jsem dostal, z Itálie, které si všímá, jak nyní pracuje liberální tradicionalismus na osvobození katolické Tradice od Boha (kdybychom tak měli jen půlku Ďáblový úpornosti!)

"Poté, co motu proprio Benedikta XVI. v roce 2007 sundalo z

řetězu tridentskou Mši, přiblížilo se Tradici množství katolíků, ale jejich kvalita byla dosti rozličná. Jak bylo nevyhnutelné, tento nárůst počtu přivedl ke katolické Tradici mnoho katolíků, kteří nikdy nebyli přesvědčeni o jejím významu, a jejichž představa o Tradici byla stále v základu subjektivní, tedy že je pro katolíky věcí volitelnou a nikoliv povinnou. V tomto ohledu, přestože Benedikt řekl ve své inaugurační řeči 22. prosince 2005 několik užitečných věcí, byl jeho účinek katastrofální.

Důvěra v papeže pak odsunula kritické myšlení o moderní liturgii, katechesi či nauce na druhé místo. Rozlišování či vyjasňování zmatků způsobovalo, že se dotyčný stal velmi nepopulární. Nicméně oznámení Assisi III. zasadilo tomuto širokému a velmi nestálému spektru Tradice těžkou ránu a katolíci museli upravit své smýšlení. Najevo vyšly kontrasty a objevila se prvá rozdělení.

Benedikt XVI. uspěl v nakažení slibného potenciálu mladých katolíků, kteří jsou napojeni na Tradici či jí stáli blízko, a uspěl ve vytváření rozdělení. Mnoho z tohoto potenciálu je nyní zničeno, i když člověk může doufat v Boha, že mnoho jiných mladých začne mluvit a chovat se správně katolicky. Kolik katolíků přijme z celého srdce spravedlivou věc církve za svou? Musíme počkat, až usedne prach, a objeví se lidé dobré vůle a s novou energií.

Svědectví o Tradici volá více než kdy předtím po jasném a pevném vyjádření. Váhání či kolísavost způsobuje jen škody. Mezitím bojujme, přiosťujíc tón, kdykoliv je to zapotřebí, a otevřeně poukazujme na zla koncilní novocírkve Benedikta XVI. Veřejné mínění v Itálii je daleko od toho, aby se zabývalo skutečnými problémy Církve. Katolíci se tam po staletí naučili věřit, že to, co říká Papež, je Evangelium. Jsou to děti našeho

věku.“

Toto svědectví jistě ukazuje, že marginalizace Ecône Církví hlavního proudu v roce 1975 a jeho naprosté zavržení s "exkomunikacemi" z roku 1988, pomohly obě zachránit katolickou Tradici před nákazou. Bude muset Pán Bůh za tím samým účelem dopustit další takové dělení a marginalizaci? Zbožně doufáme, že ne!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXVII (12. února 2011): Pozoruhodný film

Je snadné pochopit, jak nedávno uvedený francouzský film "O bozích a lidech", získal vloni prestižní cenu filmového festivalu v Cannes ve Francii. Zachycuje skutečné události roku 1996, poslední měsíce v životě cisterciáckého kláštera v postkoloniálním Alžírsku, kde bylo osm mnichů odvečeno a zabito neznámými vrahy. Film má nádhernou režii, herecké výkony i kameru. Zvláštního zájmu si pro katolíky blízké Tradici zasluhuje náboženství tohoto filmu a -- z náboženského úhlu pohledu -- politika.

Snad nejpozoruhodnější ze všeho je pravý smysl filmu pro náboženství, za předpokladu, že je zobrazováno koncilní náboženství. Z hlediska nauky jsou to například ekumenické okamžiky přehnaného respektu ke Koránu. Z hlediska liturgie jsou slova a hudba, která se zpívá v prostém, ale vznešeném klášteře jsou slovy a hudbou moderního člověka, subjektivní a sentimentální. Ale scény, které pravidelně ukazují, jak se mniši modlí, jsou tak opravdově náboženské, že je to v naší sekulární době naprosto překvapivé. Ano, říká si člověk v duchu, o

tomhle jsou kláštery!

Co říci? Pokud jde o režii a herecké výkony ve filmu: stejně jako moderní Britové umí nejpřesvědčivěji ztvárnit viktoriánskou dobu, protože britské impérium je jim historicky blízko, takže jim pořád koluje v žilách, tak i francouzští herci v tomto filmu ztvárňují na plátně úžasné katolické mnichy, protože katolické mnišství je tak důležitou částí jejich dědictví. Ale nad to vše, jak říká náš Pán (Mt XV, 18-19), to, co je v člověku důležité, je v jeho srdci. Zdaleka nejlepší je Tradice v srdci, ale tento film je tu, aby nám tradicionalistům připomněl, že Konciliarismus v srdci může být Bohu milejší než Tradice, která své srdce ztrácí.

Politici, které film zachybuje, stojí za zvláštní pozornost při pohledu na vzestup islámu v různých arabských zemích. Mniši ve filmu, jako se bezpochyby stalo i ve skutečnosti, jsou politicky chyceni mezi dvěma ohni. Na jedné straně jsou jejich neislámské životy zjevně v ohrožení islámskými rebely, kteří, zabíjejí kohokoliv na cestě k politickému převzetí moci islámem v Alžírsku. Na druhé straně je postkoloniální alžírská vláda krajně podezřívavá k mnichům, kteří pomáhají povstalcům a podporují je například vykonáváním skutků tělesného milosrdenství na raněných, a vyzývá je k opuštění země. Do dnes si někteří lidé myslí, že byli popraveni alžírskou vládou. Bůh ví.

Co říci? Jistě stojí upřímné katolictví daleko nad upřímným islámem, který je protikřesťanskou, simplistní a brutální sektou. Ale když v srdci schází katolictví, jak se to stalo na druhém Vatikánu, tak ve skutečném životě, kdekoliv na světě, katoličtí mniši a kněží jsou ochotni poskytovat nejen lékařskou, ale i morální podporu protikatolickým revolucionářům -- ve skutečnosti, jak říkával arcibiskup Lefebvre, katoličtí kněží

tvoří ty nejhorší revolucionáře -- může někoho překvapit, když nějaká ustavená vláda poukazuje na to, že katoličtí kněží podkopávají zákon a pořádek? Islám je na vzestupu jen proto, že katolická Církev stále upadá.

Jak mnoho toho záleží na těch málo duších, které se drží katolické Tradice!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXVIII (19. února 2011): Neuvěřitelná arogance

Proroci zkázy nebývají oblíbení, ale pokud jsou to vyslanci Boží, musí říkat pravdu. Někteří lidé říkají, že takoví vyslanci by se neměli zabývat politikou a ekonomikou. Ale co když se politika stala náhražkovým náboženstvím, náboženstvím nutně falešným, protože staví člověka na místo Boží? A co když ekonomika (nebo finance) záhy přivede mnoho lidí k vyhladovění? Nesmí se snad vyslanci Boží s Aristotelem ptát, jak povedou lidé ctnostný život, když se jim nebude dostávat základních životních potřeb? Není ctnostný život starostí takových vyslanců?

Proto si dovoluji odcitovat pozoruhodný odstavec od reportéra prestižního Wall Street Journalu, který vypráví, jak mu v létě 2006 vynadal vyšší poradce tehdejšího prezidenta Bushe za to, že napsal článek, kritický k bývalému řediteli pro komunikaci v Bílém Domě. Tento reportér říká, že tedy ještě plně nerozuměl tomu, co mu poradce sděluje, ale poté, to pochopil jak výpověď, která jde k samému jádru Bushova prezidentství. Zde jsou poradcova vlastní slova, jak je cituje reportér:

Lidé jako tento reportér, řekl mu poradce, se nacházejí „v tom,

co nazýváme společnost založená na skutečnosti, tj. mezi lidmi, kteří jako vy věří, že řešení vyplývají z rozvážného zkoumání poznatelné skutečnosti“. Reportér by měl na včerejší principy respektování skutečnosti zapomenout. „Tímto způsobem už svět nefunguje. Teď jsme říše, a když jednáme, tvoříme si sami svou vlastní skutečnost -- rozvážně, chcete-li -- a pak jednáme znovu a tím tvoříme nové skutečnosti, které také můžete zkoumat, a tím se věci vyřeší. My jsme činitelé dějin ... a na vás, na vás všech ostatních je jen zkoumat, co děláme.“ (Viz: www.321gold.com, 2. února, "Jsme obět' finančního puče" od Catherine Fittsové). (On line na <http://www.chrismartenson.com/blog/straight-talk-catherine-austin-fitts-we-are-victims-financial-coup-detat/51951> , pozn. překl.)

To není moje moralizování o tom, jak se svět řídí iluzí. To je člověk z nitra Washingtonu, který se výslovně chlubí tím, jak se moderní svět řídí iluzí. Neodpovídají tato slova přesně výtvorům, jako je například 11. září nebo „zbraně hromadného ničení“ Saddáma Husajna, které „vznikly“ jako ospravedlnění politiky, kterou by jinak nebylo možné ospravedlnit? Arogance takového opovržení skutečností a lidmi, kteří skutečnost respektují, bere dech.

Řekové klasické doby byli pohané, kteří neznali zjeveného Boha, ale měli jasné porozumění té skutečnosti, která je morálním rámcem světa, řízeného, jak se domnívali, bohy. Kdokoliv, byť by to byl hrdina, kdo se vzpíral tomuto rámci, jako tento Bushův poradce, byl vinen "hybris" (vzpupností), vyvyšováním se nad vlastní lidské postavení, a byl odpovídajícím způsobem rozdrčen bohy. Katolíci, pokud si myslíte, že milost odstraňuje přirozenost, nejlépe byste se měli znovu naučit od pohanů starých časů lekcím o přirozenosti, které jsou teď potřebnější než kdy předtím. Studujte Xerxése v

Aeschylových Peršanech, Kreonta v Sofoklově Antigoně, Penthea v Euripidových Bakchantkách. Modlete se určitě sv. Růženec, ale také čtěte slavné klasiky, pěstujte brambory a vyplatě se z dluhů, říkám vám!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXC (5. března 2011): Budoucí diskuse

K úlevě některých a zklamání jiných se jakoby zdá, že věroučné rozhovory, které se konaly v posledním jeden a půl roce mezi římskými teology a představiteli Společnosti sv. Pia X., přece jenom skončí teď na jaře, protože všechna hlavní témata diskuse budou tou dobou probrána bez reálné naděje na dohodu, že by se zase otevřela. Takový závěr je možno si předběžně odvodit z poznámek generálního představeného Společnosti, biskupa Fellaye, které učinil v průběhu interview, jež poskytnul 17. února.

Ti, kdo jsou zklamáni, ať jsou si jisti, že existují Římané a významní kněží SSPX, kteří sotva vzdají snahu postavit most mezi Druhým Vatikánským koncilem a katolickou Tradicí. Ale jakékoliv budou tyto snahy sjednotit všechny katolíky dobré vůle, snahy, které se různě střídají, včera, dnes i zítra, slova Našeho Pána jsou jistotou: "Nebesa i země pominou, ale má slova nepominou". (Mt XXIV, 35). Z Jeho života se utváří život Církve a v Jeho životě se také střídaly lidské snahy a utrpení, vrcholící ve strašlivém ukřižování, ale i když cítil lidskou touhu vyhnout se mučivé vůli svého Otce: "Otče můj, je-li to možno, ať odejde od mě tento kalich ..." --- jeho lidská mysl a lidské srdce byly stále zakotveny v boží vůli ---" ...ale ne jak já chci, nýbrž jak ty chceš" (Mt XXVI, 39).

K téže neměnné boží vůli, kterou se řídila a ke které se upínala

lidská mysl a vůle Našeho Pána, se musí upínat také život Jeho Církve. Tak mohou Papežové, Koncily, náboženské kongregace a společnosti přicházet a odcházet, ale mají-li být katolické, musí se podřídít této boží vůli, které se podřídil Náš Pán, a musí hlásat přesně tytéž pravdy, které Náš Pán předal od Otce své Církvi. Jako žádná jiná instituce na zemi je Katolická Církev natolik postavena na Pravdě, že její přežití je úměrné její věrnosti Pravdě. Protože koncilní Církev staví lidské zájmy na místo boží Pravdy, rozkládá se, a kterákoliv katolická kongregace či společnost, která by dělala totéž, by se podobným způsobem rozpadala.

Z toho plyne, že kdokoliv je věrný plnosti zjevené pravdy je ve výsledku -- ne v principu, ale v praxi -- na rozhodujícím místě Církve. (Viz "Dopisy rektora", IV., str. 164). Ba co víc, kdokoliv by měl pravdu, ale předstíral by, že není na rozhodujícím místě, by byl, slovy Našeho Pána, jako nepřítel Našeho Pána "lhář" (Jan VIII, 55). A to proto, že posel, který zapře božskost svého poselství, nemiluje opravdu své bližní, jak by si on a oni mohli myslet, ale má za svého otce otce lži. (Jan VIII, 44).

Pravda existuje, i když si to myslí jen málo lidí. Právo a schopnost Římanů řídit Církev závisí na jejich věrnosti Pravdě. Právo a schopnost SSPX vystoupit proti nevěrným Římanům záleží na věrnosti SSPX Pravdě. Prozatím byla SSPX věrná, tedy prozatím SSPX přežije, ale kéž návratem Říma k Pravdě přestane být toto přežití nutné!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXCI (12. března 2011): Posuzování klerik

Tvrdit, jako tvrdil komentář Eleison minulý týden (190, 5.

března), že kdokoliv má plnost katolické Pravdy svírá otěže katolické Církve, se může zdát přinejlepším odvážné, přinejhorším nepravdivé. Konec konců, 1) kdo má svírat otěže Církve, ne-li kočí -- církevní představení-- které dosadil náš Pán? 2) Od kdy naplánoval náš Pán Církev tak, aby ji řídil kdokoliv, kdo si uplatňuje nárok na Pravdu? 3) Není řízení Církve kýmkoliv, kdo si uplatňuje nárok na Pravdu, receptem na zmatek v Církvi?

Nejlepší odpověď je Písmo. Když sv. Pavel kázal pravé Evangelium Ježíše Krista lidem v Galatii (pomyslete na dnešní Turecko), přijali Evangelium s radostí a vydali dobré ovoce (Gal II, 14-15; III, 5). Ale brzo poté, co od nich odešel, aby kázal jinde, přišli mezi ně nepřátelé Boží, aby kázali spásu ne vírou v Ježíše Krista, nýbrž skutky Starého Zákona, zejména obřízkou (V, 2,11). Tím, že se Galaťané nechali svést převrácením pravého Evangelia, vyprovokovali sv. Pavle ke slavnému Listu Galaťanům. Zde jsou klíčové verše z kapitoly I: ---

"(verš 6.) Žasnu, že tak rychle odpadáte od Toho, jenž vás povolal v milosti Kristově, k "jinému evangeliu". (v. 7.) A není žádného jiného! To jsou jistí lidé, kteří vás matou a chtějí převrátit Evangelium Kristovo. (v. 8.) Avšak i kdybychom my nebo anděl s nebe kázal vám jiné evangelium než to, které jsme vám kázali, buď proklet. (v. 9.) Jak jsme dříve řekli, opakuji i nyní: Hlásá-li vám někdo jiné evangelium než to, které jste přijali, buď proklet. (řec. anathema, což znamená, naprosto zavržen a vyobcován z Církve.)

Je zjevné, že anděl, který by se zjevil Galaťanům, by se jevil tak, jako by měl veškerou autoritu pravého posla Nebes. A kdyby se sám sv. Pavel měl vrátit mezi ně, jistě by se zdálo, že má veškerou autoritu, s jakou je evangelizoval jako učitel

pohanů. V obou případech by zdání autority sotva mohlo být silnější. Nicméně sv. Pavel říká a opakuje, že Galat'ané by museli, dalo by se říci, dát přednost obsahu před klerikou, takže kdyby měl někdy změnit obsah svého kázání, neměli by mu věřit ani slovo, ať už by jeho klerika měla při jeho návratu kteroukoliv barvu.

V odpovědi na tři námitky, které byly předneseny na začátku, můžeme říci: 1) náš Pán dává nakonec otěže Církve do ruky těm, kteří říkají pravdu, a ne klerikám. 2) Tito, kdo řídí Církev, budou ti, kdo pravdu říkají, ne jen kdo si ji nárokují. Nárokování pravdu nevytváří, ale Pravda tvoří ty, kdo ji hlásají (to málo moderních lidí dovede pochopit). 3) Protože pravda je jedna, budou všichni ti, kdo ji říkají, sjednoceni v Pravdě, a jediný zmatek bude pocházet od těch, kdo pravdu odmítají či ji převracejí.

Velikost arcibiskupa Lefebvra spočívá v tom, že rozeznal, že Druhý vatikánský koncil sklouzával k "jinému" evangeliu, než je Evangelium Ježíše Krista nebo sv. Pavla, k evangeliu ospravedlnění skrze skutky moderního člověka, a že ani bílé kleriky nesmíme následovat, pokud by je kázaly. Je současná bílá klerika nějak jiná?

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXCII (19. března 2011): Proč utrpení?

Poslední dramatický posun tektonických desek od východního pobřeží Japonska, který způsobil současně největší vnitrozemské zemětřesení, které Japonsko za posledních mnoho let poznalo, a naprosto ničivou přílivovou vlnu podél východního pobřeží, musel vyvolat v mnoha lidech klasickou otázku: existuje-li Bůh, je-li všemohoucí a naprosto dobrý, jak

vůbec může dopustit tolik lidského utrpení? Klasická odpověď není teoreticky obtížná, rozhodně ne, když člověk sám netrpí.

Zaprvé je utrpení mnohdy trestem za hříchy. Pokud Bůh existuje, hřích ho uráží. Hřích svrhne duše do pekla, ačkoliv je Bůh stvořil pro Nebe. Pokud utrpení na zemi zbrzdí hřích a pomůže duším zvolit si Nebe, pak Bůh, který nepochybně vládne tektonickým deskám, je může neochotně použít, aby potrestal hřích. Byli ale Japonci zvláště hříšní? Náš Pán nám sám říká, abychom se takto neptali, ale raději mysleli na vlastní hříchy a činili pokání, jinak "všichni podobně zhynete". (Lk XIII, 4). Nebylo by překvapivé, kdyby teď v Japonsku nebyl nikdo, kdo by nepřemýšlel o tom, zda jsou materialismus západního střihu a pohodlí skutečně tím, o co v životě jde?

Zadruhé může být lidské utrpení varováním, které má odvrátit lidi od zla a uchránit je pýchy. Právě teď by měl celý bezbožný Západ zapochybovat o svém materialismu a prosperitě. Stále narůstajícím počtem zemětřesení a jiných přírodních katastrof po celém světě za posledních několik let se Pán Bůh určitě snaží získat si pozornost nás všech, snad v naději, že na nás nebude muset uvalit celosvětový "ohnivý déšť", před kterým nás varovala Jeho Matka v Akitě (v Japonsku) v roce 1973. Ale není dost pravděpodobné, že právě teď přinese katastrofa nejvíce užitku Japoncům, neboť oni trpí více než vzdálený Západ? Ve skutečnosti možná mají štěstí ty země, které nyní zakoušejí předzvěst Trestu, který hrozí přijít.

Zatřetí může Bůh využít lidského utrpení, aby vyzdvihl ctnost svých služebníků. To byl případ Joba a křesťanských mučedníků všech dob. Možná jen málo Japonců má dnes nadpřirozenou víru, ale pokud se Japonci pokoří před tím, v čem tuší mocnou ruku Boží, získají přirozené zásluhy a alespoň na přirozené rovině Mu vzdají slávu.

Nakonec je tu ještě vlastní Boží odpověď Jobovi, který 36. kapitole této knihy stále ještě není spokojen se žádným z vysvětlení, se kterými byl sám nebo někdo z jeho rodiny či přátel schopen přijít. Parafrázuji: "Kde jsi byl, Jobe, když jsem položil základy země? Navrhl si tektonické pláty? Kdo myslíš, že udržuje moře v jeho hranicích a brání mu zaplavit suchou zem? Opravdu si myslíš, že nemám své dobré důvody nechat moře, aby zaplavilo severovýchodní pobřeží Japonska?" Viz knihu Job, kapitoly 38 a 39. Nakonec se Job podrobí. Je spokojen s odpovědí a přiznává, že se mýlil, když zpochybňoval Boží moudrost a dobrotu. (Job 42, 1-7).

Varování japonskou katastrofou, sami číňme pokání, doufejme, že ve svých budoucích zkouškách oslavíme Boha, a hlavně uznáme, že jen Bůh sám je Bohem!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXCIV (2. dubna 2011): Kam teď?

Pokud, jak se zdá, naukové rozhovory mezi Římem a SSPX za poslední rok a půl nepřesvědčily ani Řím, aby se obrátil, ani SSPX, aby zradilo, vyvstává otázka, kam se vydat dál? Prokazuje-li krize po Druhém vatikánském koncilu něco, je to nutnost katolíků zamyslet se nad takovou otázkou sami a ne jen slepě následovat své vůdce -- nejsou snad milióny katolíků jemně vedeni k odpadnutí? To je důvod, proč jeden bojovný Francouz klade trojitou otázku biskupům SSPX, otázku jistě tak závažnou, že zasluhuje odpověď (jeho otázky jsou zkráceny a upraveny).

Přidává podle vašeho názoru nedávné ohlášení Assisi III., slavnostní vzpomínky na ekumenické setkání různých

náboženství za Jana Pavla II., které se konalo před 25 lety, něco nového k tomu, co už víme o ekumenickém kurzu, který sleduje Benedikt XVI.?

Odpověď: Je to další důkaz, že vedení Církve v Římě je stále rozhodnuto zachovat zhoubnou cestu udílení oficiálního katolického schválení všem možným nepravým náboženstvím. "Nemyslím, že bychom mohli říci," řekl jednou arcibiskup Lefebvre, "že Řím neztratil víru."

Dokazuje nebo vyvrací podle vašeho názoru toto oznámení vhodnost naukových rozhovorů, které se konají mezi SSPX a Římem?

Odpověď: Rozhodně prokazuje vhodnost jejich ukončení. Kdyby pokračovaly, mělo by to vedlejší výhody, které dobře vypočítává biskup Galarreta (viz EC 156, 10. července 2010). Nicméně už jejich pouhé konání vůbec má také nevýhodu v tom, že v duších vyvolává buďto klamné naděje na pseudo-usmíření mezi naukovými pozicemi, které jsou ve skutečnosti naprosto neslučitelné, nebo opravdový strach z něj. Oznámení III. Assisi pomohlo ukončit takové naděje a strachy, přinejmenším prozatím, ale snílci se dále drží svého snu.

Jako bylo I. Assisi hlavním popudem pro arcibiskupa Lefebvra, aby v roce 1988 vysvětil čtyři biskupy, mělo by oznámení III. Assisi povzbudit SSPX, aby vysvětilo další biskupy?

Odpověď: Nejvyšší představený SSPX odpověděl na tuto otázku před dvěma měsíci v USA. Řekl, že kdyby se okolnosti roku 1988, které přiměly arcibiskupa ke svěcení, opakovaly,

mohlo by být více biskupů. Otázka tedy zní: opakují okolnosti III. Assisi okolnosti I. Assisi? Na to se dá odpovědět jen: názory se různí. Mnoho seriózních katolíků si myslí, že okolnosti se ještě zhoršily, ale to není nutně názor biskupa Fellaye, který je jako nejvyšší představený odpovědný za rozhodnutí pro SSPX tak významné.

Zpět k naší původní otázce: kam by teď mělo směřovat SSPX? Odpověď je jasná. Musí pokračovat v cestě, kterou mu vytyčil jeho zakladatel, jmenovitě v pevném odporu proti (přinejmenším objektivně) odpadlíkům v Římě, a dát tím najevo jak jen je možno arcibiskupovu diagnózu jinak neřešitelných problémů církve a světa. Jeho řešení je prostě vést katolický život v souladu s předkoncilní katolickou naukou a morálkou všech věků, k větší slávě Boží a ke spáse co nejvíce duší.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXC VII (23. dubna 2011): Rektorovy dopisy

Někteří čtenáři komentářů Eleison možná neznají "Dopisy od rektora", na které se zde odkazovalo před nedávnem (EC 190, 5. března). Dopisy, které byly napsány mezi lety 1983 a 2003 jako měsíční bulletin ze Semináře sv. Tomáše Akvinského, kde se připravují američtí kněží pro Společnost sv. Pia X., byly shromážděny do čtyř paperbackových dílů a jsou k objednání na internetu na truerestorationpress.com/4volsletters. Jedna skotská konvertitka, která se obrátila před 18 lety, je nedávno četla. Zde jsou některé její komentáře:

„Dopisy mě překvapily a ohromily současně... Byla jsem

poblázněná do New Age, která od Dábla New Age utekla do katolické Církve, jen abych zjistila, že on tam je přímo v jejích svatyních... Nejde jen o to, že kardinálové, biskupové a kněží koncilní Církve jsou ustrašení a vyhýbaví ve vyjadřování v obraně katolictví. Jsou mnozí, u kterých se zdá, že mají přímé a zlomyslné potěšení z trhání jejích tradicí a víry na kusy.“

Naproti tomu, "Dopisy jsou překrásně a nádherně katolické... Vysvětlují bláznovství konservativních katolíků a katolíků z Ecclesia Dei, kteří se snaží vyřešit krizi v Církvi bez kritiky koncilu. Neposuzují takoví katolíci podobu koncilních reforem, například v liturgii či disciplíně, přičemž ale ignorují jejich podstatu, ten zásadní vnitřní posun v myšlení o církevní nauce, který nastal, jak dokazují koncilní dokumenty o náboženské svobodě a ekumenismu?

Rektorovy dopisy ve věci pluralismu a liberálního pohledu na lidskou důstojnost krásně vysvětlují podstatu tohoto posunu. Jak opakovaně ukazují, je nemožné rozumět modernímu světu a situaci v Církvi v něm, když člověk neporozumí radikálnímu posunu v smýšlení moderního Říma. A namítají-li lidé Ecclesia Dei, že taková radikální kritika koncilu je totéž jako říkat, že nemáme platného Papeže, Dopisy poskytují argumenty dostatečně dokazující moudrost postoje SSPX, která se neobrací ani doleva s liberály, ani doprava se "sedevakantisty".

Co se týče oslovení moderního světa, muži koncilní Církve toho mají málo co říci. Jsou příliš zabrání do svého revolučního snu, než aby se dovedli zaměřit na jeho zoufalé následky. Nikdy by nemohli napsat Dopisy jako jsou Rektorovy o Pink Floyd, o Unabomberu, o Oliveru Stonovi či Dětech lesa, protože Církev hlavního proudu, místo aby byla hluboce nespokojena se současným materialistickým světem, jak se zdá s ním souhlasí. Dopisy by se měly číst jen pro historický

záznam, ale možná že se jejich pravá hodnota ukáže až později, snad teprve tehdy, až nastane úsvit 6. věku Církve s triumfem Neposkvrněného srdce Mariina.“

A zde jedna rázná ženská věta: "Co více, a nikdy bych si nemyslela, že bych něco takového řekla, dopis o kalhotách mě pohnul, abych znovu promyslela svá 'šatníková rozhodnutí'". Když ženy přestanou nosit kalhoty, Církev znovu povstane!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXCI (26. března 2011): Třesoucí se zodpovědnost

Mnoho lidí má dnes tak sentimentální pojem o Bohu nebo tak špatnou pojem jeho moci, že si Ho neumí představit, jak trestá, natož použitím hmotného vesmíru či počasí v něm. Ale zde je silný argument, že sama nestabilita zemských tektonických desek, která dává vzniknout katastrofám, jako byla ta, kterou jsme viděli v Japonsku, byla důsledkem a trestem za lidské hříchy. Argument (o němž jsem se nikdy ve škole neučil) je zde:--

Předtím, než Adam a Eva zhřešili, lidská přirozenost byla skvělým Božím stvořením, silným a pevným, ale nikoliv nepoškoditelným. Vzpouira proti Bohu ji mohla porušit. Takže když Adam a Eva spáchali prvotní hřích, všichni jejich potomci (vyjma našeho Pána a naší Paní) zdělili zraněnou přirozenost, takže všichni můžeme trpět, musíme zemřít a jen s obtížemi ovládáme naši nižší přirozenost. Podobně to bylo s fyzickou přirozeností naší planety. Před Potopou v době Noema, byla jako rajská zahrada, skvělé Boží stvoření, silné a pevné, ale ne nepoškoditelné. Všeobecná zkaženost lidstva (Gen VI,5, 11,12)

ji mohla poškodit a také ji poškodila.

Mnoho geologů v současnosti možná vůbec nevěří v Potopu, jak je popsána v Bibli, ale věří v jakési ohromné prehistorické otřesy zemského povrchu jako způsob vysvětlení pro, např. fosilní důkazy mořských živočichů, které se dají nalézt v některých zemských pohořích jako např. ve Skalistých horách v severní Americe. Spekulují, že původní skalnatý zemský povrch byl držen dále od zemského jádra obrovskými podzemními dutinami vyplněnými vodou, které skály tíží stlačovaly. Kdyby kulový skalnatý plášť někde začal prskat, voda by vystříkla vzhůru a zaplavila povrch a skála by se zhroutila dolů na její místo. Obrovské napětí, které by s tím souviselo, by rozšířilo záplavu a zhroucení po celém světě. (Povšimněte si, že z Písma se zdá jasné, že vody, které způsobily potopu, nepršely jen dolů shůry, ale také vystříkávaly zespod: Genesis VII,11; VIII,2.)

Ale je zjevné, že kdyby všude na zemi se její skalnatý plášť zhroutil dolů na menší povrch, bylo by tam moc skály na málo místa, takže by nejen pukla, aby vytvořila na sebe narážející tektonické desky, ale i zvrásnila a vytvořila, mimo jiné pozorovatelné prvky geologie naší planety v současnosti, obrovská pohoří, která vyzdvihují mořské živočichy vzhůru nad moře. Mount Everest se stále zdvihá o pár centimetrů každým rokem, tím, že se deska Indie tlačí pod eurasijskou desku u Číny a Tibetu.

Jako prvotní hřích vytvořil od té doby trestající napětí uvnitř lidské přirozenosti, tak prehistorická zkaženost lidstva vytvořila napětí v zemské kůře, která je základem všech historických zemětřesení i mořských, jaké jsme viděli nedávno v Japonsku. "Příroda," říká naše Paní v La Salette v roce 1846, "volá po odplatě kvůli člověku a chvěje se hrůzou z toho, co se

musí stát zemi, pošpiněné zločinem. Chvěj se země a chvějte se vy, kdo se prohlašujete za sluhy Ježíše Krista, ale kdo v nitru zbožňujete jen sami sebe, chvějte se, protože Bůh vás vydá svému nepříteli, protože svatá místa jsou ve stavu zkaženosti."

Chvějme se. Modleme se!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison 196 (16. dubna 2011): Zůstaňte bdělí!

Co může dělat katolík, aby spasil svou duši, v situaci světa tak závažné, že se dokonce vyskytují zvěsti o tom, že nedávné japonské neválečné neštěstí, které způsobilo smrt odhadem 27 000 lidí, nebylo skutkem Božím, nýbrž lidským (vyhledejte na internetu HAARP tsunami)? Upřímně řečeno, možná není schopen dělat mnoho, ale to nejmenší, co udělat může, je dávat si pozor neboli bdít.

Sám náš Pán v zahradě Getsemanské klade bdělost, tj. mít oči otevřené a neusnout, dokonce i před modlitbu (Mt XXVI, 41). Důvod je zřejmý. Když nezůstanu bdělý, jako Petr, Jakub a Jan (Mt XXVI, 43), přestanu se modlit, možná když to Pán nejvíce potřebuje, jako tomu bylo v jejich případě. Kolik katolíků v padesátých a šedesátých letech, zvláště duchovních, nepozorovalo znamení časů v Církvi a ve světě, takže byli naprosto zaskočení Druhým vatikánským koncilem? To je důvod, proč se Komentáře Eleison, stejně jako kdysi Dopisy od rektora, stále obrací k ekonomii a politice, aby se čtenáři probrali ke svému náboženství a jeho nárokům, dalece převážené jeho zaslíbeními (I Kor II, 9).

Expert na Wall Streetu (viz JSminset.com, 30. března 2011) říká: „Finanční systém je zmršený tak, že nejde spravit. Nadto

není touha cokoliv spravovat, protože moudří mužové vědí, že je to nemožné. To je svět, který vytvořil balíky peněz Lehmanů (pozn. překl. Lehman Brother je zkrachovalá americká banka – viz např. http://cs.wikipedia.org/wiki/Lehman_Brothers). Není to krásný nový svět.“ ... Jim Sinclair říká, že je jedno, kolik "špinavých peněz", jak by se to dalo nazvat, dále vytvářejí centrální banky... "Už se stalo a není žádné řešení... prosím, zajistěte si fyzickou soběstačnost" (moje podtržení).

Ale dokonce tradiční katolíci jsou pokoušeni k dřímotě, neřku-li k usnutí. Zde jsou dvě svědectví z poslední doby. První je od učitele na tradiční škole: -- "Cítím se strašlivě sám v tomto boji, ne v boji s vnějšími nepříteli v tomto světě, ale v boji uvnitř Společnosti svatého Pia X., který se vede s takovou rafinovaností, že se zdá, že si toho ani nikdo není vědom. Je to totéž jako v Církvi hlavního proudu v šedesátých letech, tatáž pomalá postupná změna v chování."

Druhé svědectví pochází od pozorovatele tradičně katolické scény ve Spojených státech, jenž se nalézá uvnitř ní: "Zdá se mi že katolická bojovnost upadá. Vidím mnoho tradičních katolíků, zejména otců od rodin, jak přijímají způsoby tohoto světa. Boj už pro ně není důležitý. Jsou rádi, že v neděli mají krásnou Mši, ale v pondělí pošlou děti do státní školy. Každoročně v listopadu jdou a volí menší ze dvou zel, sledují (konzervativní?) Fox News a prohlašují, že (konzervativní?) Republikánská strana je odpovědí na všechny problémy světa. Podle mého skromného názoru nedostatek bojovnosti stále více proniká tradičně katolickým světem. Vracíme se (my laici) do stejných okolností jaké vedly k Druhému vatikánskému koncilu? Tvoří nyní nedělní katolíci převážnou většinu v tradičním hnutí? Obávám se, že odpověď na obě otázky by mohla být ano."

Ale není o tolik jednodušší přestat zkoušet plavat proti dnešnímu proudu, o tolik pohodlnější padnout do náruče spánku? To úplně, úplně nejmenší, co může člověk udělat, je vyhodit televizní přijímač.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CXCVIII (30. dubna 2011): Pravý papež? I.

Protože jsem řekl před třemi týdny (EC195, 9. dubna), že zítřejší "beatifikace" Jana Pavla II. z něj udělá jen novoblahoslaveného v Novocírkvi, byl jsem rozumně oprávněně dotázán, zda jsem tak zvaným "sedevakantistou". Konec konců, pokud prohlašuji, že Benedikt XVI. je Novopapež, jak můžu přitom věřit, že je skutečným papežem? Ve skutečnosti věřím, že je současně Novopapežem koncilní církve a pravým papežem církve katolické, protože tyto dvě věci se vzájemně úplně nevylučují; takže nejsem tím, co se nazývá sedevakantista. Zde je první část mého uvažování:

Na jednu stranu považuji Benedikta XVI. za platného Papeže, protože byl platně zvolen biskupem Říma farními kněžími Říma, tj. kardinály, na konkláve roku 2005, a jestli byla volba pro nějakou skrytou vadu neplatná, byla zplatněna -- jak Církev učí -- tím, že byl následně přijat jako Papež Církví po celém světě. Jako takovému chci Benediktovi XVI. ukázat respekt, úctu a podporu, jak náleží Náměstku Kristovu.

Ale na druhou stranu je zjevné z Papežových slov a činů, že je "koncilním" papežem a hlavou koncilní Církve. Jen posledními jasnými důkazy toho je zítřejší "novoblahořečení" Jana Pavla II, velkého příznivce prosazovatele II. vatikánského koncilu, a representace strašlivé události v Assisi roku 1986, pořádané Janem Pavlem II., která porušila první přikázání boží ve jménu

koncilního ekumenismu. Protože jako přikázání vylučuje všechna nepravá náboženství (Deut V. 7-9), tak je Druhý vatikánský koncil vítá (Unitatis Redintegratio, Nostra Aetate). Proto věřím, že kromě toho, že je Náměstkem Kristovým, zrazuje Benedikt XVI. povolání svůj svatý úřad utvrzovat své bratry ve Víře (Lk XXII, 32), takže krom toho, že ho budu náležitě respektovat jako Petra, nechci ho následovat či poslouchat ho (Sk V, 29), když se jako Petr nechová. To bylo rozlišení arcibiskupa Lefebvra.

Ale povšiměť si, že i když Benedikt XVI. zrazuje -- přinejmenším objektivně -- pravé náboženství, také se ho drží! Chce například zabránit tomu, aby bylo III. Assisi obviněno ze směřování náboženství jako I. Assisi, a proto nechá konat veřejné procesy všech náboženství v tichu. Jinými slovy, i když Benedikt XVI. podporuje blud, nechce opustit pravdu!. Tím způsobem neustále připomíná aritmetika, který prohlašuje, že dva a dva se může rovnat čtyři nebo pět! To je recept na zmatek v Církvi odshora dolů, pocházející od Papeže, protože když někdo následuje Papeže v této 4 nebo 5 „aritmetice“, bude mít v hlavě naprostý protimluv a zmatek!.

Ale povšiměte si, že Benedikt XVI jako aritmetik rozhodně prohlašuje, že věří, že dva a dva jsou čtyři. A v té míře, v jaké je to prohlášení upřímné, a zdá se, že upřímné je -- jen Bůh ví jistě -- Benedikt svévolně nepopírá to, o čem ví, že jsou to definované pravdy katolické Víry. Spíše je přesvědčen, jak ukazuje Biskup Tissier, že je oživuje s pomocí moderního myšlení! To v jeho případě ztěžuje obvinění z formální hereze, a to je důvod, proč i ze mě osobně jeho láska k $2+2=5$ ještě nedělá sedevakantistu.

Matko Boží, stolice Moudrosti, chraň nás před zmatkem!

Kyrie eleison.

Komentář Eleison CLXXXIX (26. února 2011): Rady pro krizi

Catherine Austin Fitts, zmíněná v komentáři Eleison z minulého týdne, když citovala zasvěcence z washingtonské vlády, který se chlubil tím, jak moderní svět je řízen iluzí, byla sama člověkem uvnitř washingtonské vlády, když byla zástupkyní ministra pro bytovou výstavbu v administrativě George Bushe seniora. Ví, o čem hovoří. V témže interview učinila jiné zajímavé poznámky, zejména uvedla radu, kterou by dala průměrnému Američanovi, jenž je znepokojen svou ekonomickou budoucností a který chce zachovat svůj majetek a kvalitu života. Řekla (viz: www.321gold.com, 2. února, "Jsme oběť finančního puče"):

„Váš čas a pozornost mají význam. Přestaňte naslouchat lidem nebo institucím, které mají zvláštní zájem na centralizaci. Začnete tím, že vypnete svůj televizor. Přesuňte své vklady, nákupy a dary k lidem a společností, kterým můžete důvěřovat.

Snižte svou režii. Využijte svůj čas k tomu, abyste si vybudovali co nejvíce dovedností, které vám mohou pomoci udělat více pro sebe a provádět směnný obchod s lidmi kolem vás. Investujte do hmotných věcí, zejména drahých kovů. Nedovolte, abyste sám byl vyčerpán tím, co nazývám „pomalým hořením“. Konečně vybudujte si pochopení a schopnost se angažovat v duchovním boji. Finanční úpadek je symptomem mnohem hlubšího a velmi šířícího se morálního a kulturního problému. Uspořádejte si svůj život, abyste sloužili tomu, koho milujete, a čemu, co milujete.

Chraňte si své zdraví. Potraviny a dodávky vody se pomalu

stávají kontrolovanými a otrávenými. Pro vaše zdraví je podstatné, abyste podnikli kroky k zajištění lokálních zdrojů čerstvých potravin a vody. Tak se vzdělávejte v krocích, které můžete podniknout, abyste zbavili své tělo jedů a budovali svůj imunitní systém. Nárůst enviromentálního a elektromagnetického znečištění volá po jisté úrovni úsilí, abyste si udržovali fyzickou energii a sílu, což ještě před desetiletím bylo nepředstavitelné.“

Ve stejném duchu uvažování a na stejné webové stránce (17. ledna „Čekání na hrdinu“ od Larry Laborde) je jiný odstavec obsahující velmi praktické rady pro každého, kdo může vidět přicházející potíže:

„Co by měl v tuto chvíli dělat průměrný občan těchto velkolepých Spojených států? Vyhněte se komunálním dluhopisům jako moru. Ty budou nespláceny jako první. Vyhněte se rovněž americkým dluhopisům s dlouhou dobou splacení. Krátkodobé dlužní úpisy (6 měsíců a méně) jsou pravděpodobně v současné době v pořádku, ale mějte prst na spoušti, abyste je mohli prodat. Omezte všechny výdaje a sežeňte si hotovost. Žijte pod úrovní svých možností. Šetřete hotovost a zajistěte ji drahými kovy. Mějte svou hotovost v místních družstevních záložnách nebo v bankách s vlastníky přímo v místě. Kontrolujte jejich rating a ujistěte se, že spoříte v nejjistější instituci ve vaší oblasti. Rozkrájejte kreditní karty a přestaňte je užívat. Plat'te hotově za své nákupy. Mějte při ruce hotovost jako nouzovou finanční rezervu. Investujte do drahých kovů, 50% do zlata a 50% do stříbra. Investujte do drahých kovů fyzicky, když je to možné. Pro malé investory je dobrou investicí nakoupit na 6 měsíců nezkazitelné zásoby věcí, které každodenně užíváte. Ty budou pravděpodobně stát za půl roku o 5% až 10% více (což není špatná návratnost).

Osázejte si zahrádku nebo podporujte místního sedláka (nebo obojí).“

Stručně řečeno, probud'te se! Abyste se probudili, milí čtenáři, začněte vypnutím televize. Nežijte nad své poměry, ale v jejich rámci. Šetřete hotové peníze, investujte lokálně a investujte do drahých kovů. Zanechte aspoň v mysli pachtění se a odvrát'te mysl od virtuální skutečnosti k reálné. Přestaňte užívat kreditní karty. Nakupte si do zásoby nějaké potraviny, ale dávejte si pozor, co jíte a pijete.

Uvědomte si, že nepřátelé lidstva otravují potraviny a vodu ve snaze o globální kontrolu, která je součástí války proti lidstvu, jež je v zásadě duchovní. Katolíci, nachystejte svou Víru k přípravě na válku.

Kyrie eleison.

Komentář Eleison 195 (9. dubna 2011): Novocírkev, novoblahoslavený

Za pár týdnů, prvního května, má být Jan Pavel II. Benediktem XVI. prohlášen při velké oslavě na svatopetrském náměstí v Římě „blahoslaveným“. Ale katolíci lnoucí k Tradici ví, že Jan Pavel II., zatímco byl velkým podporovatelem koncilní církve, byl efektivním ničitelem Katolické Církve. Jak může být nazván „blahoslaveným“, což je poslední krok před svatořečením, když církevní svatořečení jsou neomylná? Pohotová odpověď je, že Jan Pavel II. nebude blahořečen jako katolický blahoslavený katolickou beatifikací v Katolické Církvi, ale jako novoblahoslavený novobeatifikací v Novocírkvi. A novocírkevní představení jsou ti první, kteří si pro své jednání nárokují novost, ale poslední, kdo by si nárokoval neomylnost.

Pojďme si ilustrovat podstatu Novocírkve přirovnáním vzatým z moderního života. Čistý benzín je cítit, chutná a chová se jako benzín. Auto na něj může jezdit. Čistá voda je cítit, chutná a chová se jako voda. Na ni auto jet nemůže. Benzín smíšen s jen překvapivě málem vody může stále být cítit a chutnat jako benzín, ale už se jako benzín nechová -- auto na něj nemůže jet. Voda odstranila jeho vznětlivost.

Čistý benzín je srovnatelný s čistým katolictvím: vysoce vznětlivý! Čistá voda je v našem přirovnání jako čistý sekulární humanismus, či náboženství globalismu, ve kterém nezbývá ani stopa katolictví. Katolictví a sekulární humanismus se smísily dohromady na Druhém vatikánském koncilu a jeho 16 dokumentech. Takže konciliarismus či novokatolicismus stále je možné cítit a chutnat jako katolictví, dost na to, aby vedly "dobré katolíky" k očekávání neomylnosti u beatifikací, jako byly beatifikace v předkoncilní Církvi, ale ve skutečnosti malá příměs sekulárního humanismu stačila na to, aby katolictví vyřadila z fungování, stejně tak jako stačí nemnoho vody, aby zabránila vznícení benzínu.

Novobeatifikace možná chutnají a voní neobezřetnému katolickému nosu jako katolické beatifikace, ale při bližším přezkoumání je jasné, že novobeatifikace nejsou vůbec toutéž skutečností. Proslulý příklad: pro katolickou beatifikaci se vyžadovaly dva odlišné zázraky, zatímco pro novobeatifikaci se vyžaduje jen jeden. A pravidla pro novobeatifikaci jsou významně volnější i v ostatních směrech. Proto žádný katolík nemá očekávat, že z novobeatifikace vyjde něco jiného než novoblahoslavený. Jan Pavel II. byl skutečně koncilním "blahoslaveným".

Co klame katolíky, jsou prvky katolictví, které stále zůstávají v

koncilní církvi. Ale stejně jako byl Druhý vatikánský koncil koncipován, aby nahradil katolictví (čistý benzín) konciliarismem (směsí benzínu a vody), tak je konciliarismus navržen tak, aby uvolnil cestu -- nazvěme to tak -- globálnímu náboženství (čistě vodě). Postup jde od Boha přes Novoboha k Nebohu. Právě teď máme pořád Novořím, který prosazuje Novoboha II. Vatikána s novoblahoslavenými, aby se s ním shodovali, ale zanedlouho budou naprostí kriminálníci "blahoslavenými" Neboha.

Nicméně pravý Bůh nenechá oklamat žádnou ovci, která nechce být oklamána. Ani neopustí žádnou duši, která nejprve neopustí jeho, jak říká sv. Augustin. Skvělý citát.

Kyrie eleison.

Návrat nahoru Goto down

Zobrazit informace o autorovi